

TIMPUL ȘI VIAȚA PROFETULUI ILIE TIȘBITUL

de C.H.Mackintosh

INTRODUCERE

Arătarea unui proroc în Israel era întotdeauna dovada decăderii aceluiași popor. Câtă vreme orânduielele poruncite erau păstrate în puterea lor de la început și Legea era păzită, nu era nevoie de altă lucrare și nu se auzea glasul vreunui profet. Când însă începea decăderea, când poruncile și orânduielele Domnului nu mai erau trăite în duhul și puterea zilelor de la început, s-a simțit nevoia unei slujbe noi, care era împlinită prin puterea Duhului Sfânt în profeți.

În toată mulțimea rânduielelor din Levitic, nu era nimic care să ducă la o slujbă deosebită, ca aceea a prorocului Ilie Tișbitul, fiindcă firea pământescă ar fi împiedicat lucrarea prorocului. Cuvântul profetului nu putea fi vestit decât prin puterea Duhului Sfânt. Câtă vreme rânduielele din Levitic își împlineau rostul lor, n-a fost nevoie ca Duhul Sfânt să-Și desfășoare o putere nouă.

În zilele glorioase ale lui Solomon, nu era nevoie de un profet ca Ilie. Atunci totul era în rânduială, toate erau în stare bună, fiecare parte a mecanismului mergea bine. Împăratul era pe tron și avea grijă să păstreze drepturile cetățenești ale lui Israel; preotul era în templu și își împlinea îndatoririle lui religioase; leviții și cântăreții erau la locul lor - cu un cuvânt, totul mergea bine, așa că nu era nevoie de glasul unui profet.

Cu timpul însă, totul s-a schimbat; șuvoaiele răului au cuprins pământul și au zguduit temeliile sistemului civil și religios în Israel. Oameni fără credință s-au urcat pe tronul de domnie al lui David și au călcat în picioare drepturile poporului, făcându-și voia lor; răul a ajuns atât de mare încât, în cele din urmă, nelegiuitul Ahab și soția sa, Izabela, s-au așezat pe tronul de pe care împăratul Solomon împărțise dreptatea.

Domnul nu mai putea să lase ca valul răului să crească și mai mult. Iată de ce a aruncat din tolba Sa o săgeată pregătită să străpungă cugetul lui Israel, ca să-l aducă din nou la credincioșie față de El. Această săgeată era Ilie Tișbitul, martorul curajos și necruțător, care a rămas în luptă când toți părăsiseră lupta, căci nu mai aveau putere să se împotrivescă șuvoiului de rele care-i năpădise.

Dar înainte de a cerceta viața și lucrarea acestui om ales este bine să arătăm rostul profeției. Dacă vom lua seama la slujba profetilor, vom vedea că fiecare din ei avea câte o însărcinare deosebită și avea să ajungă la un îndoit scop.

Domnul Se îndrepta spre cugetul alor Săi pentru ca să-i facă să osândească răul și, în același timp, le îndrepta ochiul credinței spre slava viitoare. Profetul arăta lumina și adevărul lui Dumnezeu; el dădea pe față răul dinăuntru, vorbea de starea tristă a poporului și dovedea că au părăsit pe Dumnezeu. În felul acesta, el făcea să se clatine temeliile sistemului religios mincinos care se statornicise în Israel. Profetul nu se oprea însă aici; ar fi fost într-adevăr trist dacă ar fi vorbit numai de păcatele poporului și de pierderea gloriei lor de odinioară. Pe lângă cuvântul: „Israel, ai căzut!“, el putea să adauge din partea lui Dumnezeu această asigurare aducătoare de mângâiere: „Dar scăparea ta este la Mine!“ Iată cele două părți ale lucrării profetului: pe de o parte, căderea lui Israel, iar pe de altă parte, harul lui Dumnezeu.

Israel își pierduse gloria prin neascultarea sa, dar la sfârșit, prin moartea Fiului lui Dumnezeu și ascultarea de El, se va întoarce iarăși. Slujba profetului era într-adevăr foarte înaltă și sfântă. Ce slujbă binecuvântată este să fii trimis în mijlocul unui sistem religios ruinat și să poți arăta

vremea fericită când Dumnezeu Se va descoperi în harul Său, pentru fericirea răscumpăraților Săi, atât în cer, cât și pe pământ!

Și ce este acest *har* dacă nu Evanghelia? Prin ce se deosebește slujba unui profet de a unui evanghelist? Prin nimic! Căci și evanghelistul, ca și profetul, arată omului că este pierdut, dar în același timp îi vestește și prețul lucrării săvârșite de Domnul Isus Hristos.

Iată mărturia evanghelistului:

- pe de o parte, el vorbește despre ruina omului și sfârșitul tuturor pretențiilor lui;
- pe de altă parte, el vestește arătarea slavei lui Dumnezeu, după sfaturile Lui, în răscumpărare.

Fericită, glorioasă și dumnezeiască slujbă! Să dea Domnul ca inimile noastre să înțeleagă adevărul ei de preț!

ÎNTÂIA TRIMITERE A PROFETULUI ILIE

(1 Împărați 17.1)

Domnia lui Ahab, fiul lui Omri, cuprinde un timp întunecos și trist în istoria poporului Israel. Nedreptatea era atunci la culme; păcatele lui Ieroboam păreau puțin lucru față de mulțimea nelegiuirilor lui Ahab. Nelegiuirea aceea, Izabela, fiica regelui păgân al Sidonului, fusese aleasă de Ahab ca să-i fie tovarășă de viață. Ea a adus asupra lui Israel și a răsturnat vechea lui închinare. Duhul Sfânt ne spune totul în cuvintele: „Ahab a făcut mai mult rău decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui, ca să mânia pe Domnul Dumnezeu lui Israel“ (1 Împărați 16.33). Toți împărații după Ieroboam păcătuiseră înaintea Domnului. A săvârși însă mai multe rele decât toți, arată o vinovăție grozav de mare.

Iată cine era Ahab; iată cine ședea pe tronul lui Israel când Ilie Tișbitul și-a început lucrarea sa de profet. Sub domnia lui Ahab, o tristețe adâncă stăpânea peste toți. Toate luminile se stinseseră, toate glasurile care mărturiseau pe Domnul Dumnezeu amuțiseră. Cerul, pe care altădată străluciseră atâtea lumini, era acum întunecat și tăcut. Moartea se întindea pretutindeni. Părea că diavolul va pune stăpânire peste tot. Dar Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său apăsător și rățacit, a ridicat un martor al Său, mare și puternic, în persoana prorocului Ilie. În astfel de împrejurări, un martor adevărat va avea negreșit o mare influență și va face o mare zguduire. După o secetă de lungă durată, ploaia face să i se simtă puterea răcoritoare și binefăcătoare. Venise vremea să se arate un om care să lucreze cu putere de la Dumnezeu împotriva puterii răului.

Este bine să luăm seama că Ilie ne este înfățișat ca omul care, înainte de a păși în lume, a căpătat o deosebită creștere în școala lui Dumnezeu. De altfel, acest lucru se vede la toți martorii lui Dumnezeu în această lume. Toți au fost învățați de Dumnezeu înainte de a lucra în fața oamenilor; iar cei ce au înțeles mai bine ținta și însemnătatea creșterii lor în școala lui Dumnezeu au fost cei mai tari și cei mai stăruitori în slujba lor între oameni. Cine ajunge să aibă între oameni o stare care întrece măsura creșterii lui în ascuns cu Dumnezeu trebuie să se cutremure gândindu-se la soarta care îl așteaptă, căci nu va izbuti în mărturia pe care o dă între oameni. O clădire care nu este potrivită cu temelia pe care stă, se va prăbuși cu siguranță. Copacul care își întinde ramurile dincolo de măsura adâncimii rădăcinilor sale, va fi doborât de furtună. Tot așa este cu cine pășește în public, ca să slujească lui Dumnezeu; acela are nevoie să trăiască mai întâi, un timp, *singur* cu Dumnezeu. Trebuie să treacă printr-o școală bogată în experiențe; altfel, nu va fi decât un om de vorbe, nu un martor adevărat; trebuie să aibă mai întâi *ureche deschisă* pentru **ascultare**, pentru ca, după aceea, *limba lui să poată vorbi cu înțelepciune*.

Unde sunt acei martori care s-au arătat, din când în când, în calea Bisericii lui Dumnezeu, dar după aceea au dispărut deodată? De unde veneau și unde sunt acum? De ce nu au rămas? Pentru că nu erau decât niște scânteii aprinse de oameni; nu aveau în ei nici adâncime, nici puterea de a

stării și nici adevăr. Iată de ce au intrat în umbră, după ce au strălucit un timp; ei n-au făcut altceva decât au mărit întunericul din jurul lor sau au făcut ca acest întuneric să fie simțit și mai dureros.

Orice slujitor al lui Dumnezeu trebuie să poată spune, în măsura sa, ca și apostolul Pavel: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, Cel care ne mângâie în orice necaz al nostru, pentru ca noi să-i putem mângâia pe cei care se află în orice necaz, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu“ (2 Corinteni 1.3-4).

Capitolul 17 din 1 Împărați ne istorisește cea dintâi arătare în public a lui Ilie; dar în epistola lui Iacov, Duhul Sfânt ne dă lămuriri din care putem lua învățătură cu privire la orice slujbă deosebită pe care am avea-o de îndeplinit. Istoria sfântă ne înfățișează un profet arătându-se deodată și zicând: „Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel!“ – dar nu spune nimic despre felul cum s-a pregătit prorocul mai înainte în ce privește legătura sa cu Dumnezeu; nu ne spune cum a învățat felul de vorbire. Despre aceasta, cu toate că am dori să le știm, Duhul Sfânt nu ne spune nimic în cartea împăraților. Ilie apare deodată în puterea dobândită în viețuirea lui ascunsă cu Dumnezeu. Îl vedem în public, dar nu-l vedem și în pregătirea lui ascunsă pentru această lucrare.

Iacov ne descopere secretul când ne vorbește de rugăciunea stăruitoare pe care Ilie a îndreptat-o către Dumnezeu înainte de a ieși ca să-și împlinească slujba pe care o avea de făcut înaintea oamenilor. „Ilie era un om cu aceeași fire ca și noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni“ (Iacov 5.17). Dacă Duhul Sfânt nu ne-ar fi făcut cunoscut prin Iacov acest fapt, ne-ar fi lipsit una din cele mai puternice motive de a ne ruga. Dar Scriptura este de la Dumnezeu și este desăvârșită; nimic nu-i lipsește: iată de ce Iacov ne vorbește de stăruința lui Ilie în rugăciune, în singurătatea din munții Galaadului. Fără îndoială că acolo Ilie a plâns starea nenorocită a poporului său Israel și s-a întărit pentru lucrarea pe care avea s-o îndeplinească. Această împrejurare din viața profetului cuprinde pentru noi o învățătură de mare folos.

Trăim într-o vreme de sărăcie și de secetă spirituală. Creștinătatea a ajuns în starea oaselor uscate de care vorbește Ezechiel. Este nevoie să ne împotrivim nu numai relelor din trecut, dar și stricăciunii din vremea de față, când multele abateri ale lumii păgâne au ajuns la maturitate și se împodobesc cu haine creștinești.

Când ne îndreptăm spre cei care au cunoștința adevărului și evlavie exterioară, ne simțim îndreptățiți să ne așteptăm la o lucrare creștină mai sănătoasă și mai profundă; dar, vai, curând observăm că această cunoștință nu este decât o teorie lipsită de putere, care nu are nici o influență asupra omului lăuntric. Vom afla de asemenea că, pe acești oameni adevărul lui Dumnezeu nu-i interesează prea mult; ei cunosc atâtea lucruri cu mintea; și nu li se mai poate spune ceva, fiindcă pretind că le știu. De aceea ei ascultă mărturisirea adevărului, dar fără să fie mișcați. Adevărul nu ajunge la ei ca ceva nou și nu-i dau atenție. În starea aceasta, care va fi puterea credinciosului? Ce poate el să facă? Să se roage. Numai rugăciunea fierbinte și stăruitoare, în legătură strânsă cu Dumnezeu, poate să-l păzească. Îi trebuie o adevărată obișnuire a sufletului de a trăi în fața Domnului. Numai așa poate să ajungă să-și dea bine seama de sine însuși și de tot ce-l înconjoară; și tot așa capătă puterea de care are trebuință pentru a lucra spre slava lui Dumnezeu, fie față de frați, fie față de lume.

„Ilie era un om cu aceeași fire ca și noi“; și trăia în mijlocul unei lumi înstrăinată de Dumnezeu. El vedea cum pier credincioșii dintre fiii oamenilor și cum răul din jur creștea ca talazurile mării. Lumina adevărului se stingea; în locul altarului lui Dumnezeu se ridica altarul lui Baal și strigătele lui Baal înlocuieră cântecele sfinte ale leviților. Cu un cuvânt, în fața ochilor profetului, nu era decât ruină. El o simțea; plângea pentru ea, dar se și ruga cu stăruință. Iată izvorul nesecat al puterii profetului. El se îndrepta spre Dumnezeu și își vărsa inima înaintea Lui, plângând ruina și durerile neamului său iubit. El simțea adânc starea tristă care era în Israel și de aceea se ruga; nu rece și de formă, ci fierbinte și stăruitor.

Ilie este o pildă bună pentru noi. Niciodată n-a fost mai mare nevoie de rugăciune în Biserica lui Dumnezeu ca în vremea de față. S-ar putea spune că satan întrebuițează toată iscusința pe care o are ca să împovăreze sufletele și să împiedice toate străduințele poporului lui Dumnezeu. Pentru unii, el se servește de ocupațiile lor, pentru alții de greutățile familiale, pentru alții de durerile și greutățile lor personale. Vrajmașii sunt mulți și numai puterea lui Dumnezeu ne poate face în stare să biruim aceste piedici.

Dar Ilie n-a fost chemat să se strecoare, cum o putea prin mijlocul răului. Chemarea lui a fost să aibă influență asupra celorlalți oameni. A fost chemat să fie credincios lui Dumnezeu, într-o vreme de decădere și a trebuit să lupte ca să-și întoarcă poporul la Dumnezeul părinților lor. Cât de mare nevoie avea de a căuta pe Dumnezeu în rugăciunea făcută în ascuns și să capete astfel putere de sus, nu numai pentru a fi ferit de rău, ci și pentru a fi o unealtă binecuvântată pentru ceilalți oameni! Ilie simțea această nevoie și de aceea se ruga cu stăruință să nu plouă. Astfel, a intrat la lucru puterea lui Dumnezeu și rugăciunea lui Ilie a fost ascultată, căci n-a căzut ploaie pe pământ timp de trei ani și șase luni.

Dumnezeu lucrează întotdeauna când credința se îndreaptă spre El având ca țintă slava Lui. Așa s-a îndreptat și prorocul spre Dumnezeu. Ilie nu putea să privească cu nepăsare starea țării sale, care ajunsese o pustie aspră și secetoasă; el nu putea să vadă pe frații săi pierind de foame și de toate nenorocirile care vin odată cu foametea. Nu! Profetul se rugase să nu plouă cu gândul de a întoarce inimile copiilor spre părinți, de a aduce națiunea sa la vechea credință, de a smulge din rădăcina părerile greșite care pusese stăpânire pe poporul rătăcit. Dumnezeu l-a ascultat pentru că această rugăciune a profetului Ilie fusese pusă de Duhul Sfânt pe sufletul robului Său.

Bine este să așteptăm toate de la Dumnezeu! Rugăciunea nu numai că primește răspuns de la Dumnezeu, dar aduce și bucurie și mângâiere pentru sufletele noastre. Ce fericire este pentru creștinul trecut prin încercări sau ispite să fie singur cu Dumnezeu! Ce ușurare este pentru el să-și verse inima înaintea Domnului și să-și înalțe dorințele către El! Numai Dumnezeu poate să facă pe credincios în stare să biruiască puterea copleșitoare a lucrurilor de acum, mutându-l în pacea și lumina care este în prezența Sa.

Să așteptăm totul de la Dumnezeu! Fie ca greutățile din zilele noastre să dea prilejul de a ne apropia tot mai mult de tronul harului ca să aflăm acolo puterea de a influența în bine pe alții, fiecare în cercul său! În același timp inima noastră va fi mângâiată și îmbărbătată prin nădejdea pe care o avem în Tatăl nostru, căci făgăduința Lui: „Cei ce se încred în Domnul își vor înnoi puterea!“ s-a împlinit întotdeauna. Scumpă făgăduință! O, de-am putea s-o trăim cât mai mult.

Așa și-a început Ilie Tișbitul slujba. El a ieșit înarmat din locul sfânt al lui Dumnezeu, cu putere de sus, pentru a deștepta din amorțire pe semenii săi. În cuvintele spuse de Ilie: „Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel înaintea căruia stau“ este o mare putere. Ele ne arată în chip izbitor, temelia pe care stătea credința acestui om ales al lui Dumnezeu și totodată ceea ce-l sprijinea în slujba pe care o făcea. El stătea înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel și, în felul acesta, putea să vorbească cu îndrăzneală și putere.

Dar ce știa Ahab, acel rege rău, de viața ascunsă cu Dumnezeu din sufletul lui Ilie, înainte ca glasul prorocului să-i fi vorbit cugetului său! El nu știa că Ilie, înainte de a se arăta în lume, dusese, în chip deosebit, o viață de rugăciune. Ahab nu știa nimic, însă Ilie știa și de aceea a îndrăznit să-l înfrunte chiar pe capul răutății. El a putut să vorbească chiar împăratului Ahab, aducându-i la cunoștință judecățile lui Dumnezeu.

În privința aceasta, prorocul poate să slujească de pildă tuturor celor chemați să vorbească în Numele Domnului. Toți câți au o chemare, ar trebui să-și dea bine seama că, tocmai prin acest fapt, ei sunt ridicați peste influența părerilor oamenilor. De multe ori se întâmplă că cei care vorbesc cu putere și îndrăzneală înaintea unor persoane, rămân încurcați înaintea altora și împiedicați în slujba lor. Lucrul acesta nu s-ar întâmpla, dacă ei ar fi bine lămuriți și bine încredințați de chemarea lor venită de sus, iar slujba și-ar împlini-o înaintea Dumnezeului Celui viu. Slujitorul Domnului nu trebuie să se lase influențat de cei cărora le vorbește; el trebuie să-i

întreacă pe aceia, rămânând totuși smerit în sufletul său. Cuvântul lui trebuie să fie: „Este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de judecata omului“ (1 Corinteni 4.3).

Așa a fost, în deosebi, cu Domnul Isus. El nu Se lăsa influențat de gândurile sau părerile celor cărora le vorbea. Aceia puteau să-L contrazică, să I se împotrivescă, să nu-I primească învățătura, dar acest lucru nu-L făcea să piardă din vedere nici măcar o clipă însărcinarea pe care o avea din partea lui Dumnezeu. În toată lucrarea Sa, Domnul purta cu Sine siguranța sfântă pe care a spus-o accentuat în sinagoga din Nazaret: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia!“ (Luca 4.18). Iată temelia slujbei Lui ca Fiu al Omului. În El era puterea Duhului și astfel Se simțea mereu ca Slujitorul lui Dumnezeu, ridicat deasupra influenței celor din jurul Său. Învățătura lui Isus nu era a Lui, ci a Celui ce-L trimisese.

Ilie putea să spună: „Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau“; el era mereu trimisul Domnului, ce vorbea după porunca Domnului (Hagai 1.12-13). Toți slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să cunoască din ce în ce mai bine această sfântă responsabilitate asupra oamenilor și împrejurărilor. Ei ar trebui să fie cât mai puțin sub impresia gândurilor și simțămintelor omenești. Ce avem noi a face cu gândurile oamenilor în ceea ce ne privește pe noi? Că ei ascultă sau nu, că primesc sau nu vestirea noastră, că suntem stimați sau disprețuiți din pricina lucrării pe care o facem, aceasta n-are importanță; important este ca noi să fim aprobați de Domnul ca slujitori ai Lui.

Iată cu câtă putere și cu câtă hotărâre vorbește profetul: „În anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu!“ El era sigur că se află în fața Domnului și că rostește cuvântul Lui; da, el se făcuse deja una cu interesele Domnului, până acolo încât putea să spună: „... la cuvântul meu!“ Aceasta este starea aleasă a trimisului Domnului când vestește Cuvântul Lui. Acestea sunt roadele minunate ale rugăciunii ascunse: „Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni!“

O, de-ar încuraja aceste cuvinte pe toți cei care doresc să lucreze pentru Domnul, în zilele noastre pline de atâtea slăbiciuni! Trebuie să rămânem tot mai mult în prezența lui Dumnezeu și să simțim tot mai adânc această nevoie. Dacă am simți tot mai adânc această nevoie am avea și mai mult din acel „duh de rugăciune“, care recunoaște că Dumnezeu este Cel care dă, iar noi suntem niște vase ale harului Său.

Adeseori ne lășăm încurcați prin rugăciunea care constă numai din niște cuvinte lipsite de adevăr. La mulți, astfel de rugăciuni ajung un fel de predici între ei și Dumnezeu, și cad astfel în cursă. Trebuie să veghem ca rugăciunile noastre să fie urmarea lucrării Duhului Sfânt în noi și să nu fie doar împlinirea superstițioasă a unei datorii.

Aș vrea să spun câteva cuvinte despre rugăciunile laolaltă ale credincioșilor. Rugăciunea este prea neglijată într-o vreme ca a noastră în care este atâtea nevoie de ea. Este lucru bine cunoscut că viața, puterea și slujirea atârnă de rugăciunea laolaltă. Unde nu sunt adunări de rugăciune, slujirea și mărturia suferă; interesele Bisericii lui Dumnezeu nu sunt prețuite, iar lucrurile pământești ocupă prea mult loc în inimile credincioșilor. Dacă ne vom simți slăbiciunea, o vom și mărturisii împreună; și atunci, puterea tuturor va fi reînnoită. Toate lucrările însemnate printre credincioși au fost urmarea rugăciunilor laolaltă. Este și firesc să fie așa!

Dumnezeu nu va răspândi *harul Său dătător de viață* peste cei care se mulțumesc cu obișnuința. Domnul Dumnezeu Însuși zice: „Deschide-ți gura și ți-o voi umple!“ Dacă ne mulțumim cu ceea ce avem, cum să ne așteptăm la mai mult? Fiecare cititor creștin să caute să îndemne pe frații săi la *rugăciunea împreună* cu ceilalți, și se vor arăta roadele bune.

PROROCUL ÎN SINGURĂTATE

(1 Împărați 17.2-24)

Îndată ce prorocul Ilie a spus ce avea de spus a fost chemat într-un loc pustiu, în singurătate, departe de lume. Și Cuvântul Domnului a fost către Ilie: „Pleacă de aici, îndreaptă-te spre răsărit și ascunde-te lângă pârâul Cherit, care este în fața Iordanului.“

Aceste cuvinte cuprind o învățătură adâncă. Ilie ajunsese să aibă un loc de cinste în fața întregului Israel și cu toate că lucrarea lui fusese urmarea singurătății sale de mai înainte și a deprinderii sufletului său de a trăi în legătură cu Dumnezeu, totuși Dumnezeu găsea cu cale să-l cheme din nou în singurătate. În felul acesta, Ilie învăța nu numai să ocupe o stare înaltă față de frații săi, ci și să ia un loc smerit înaintea lui Dumnezeu. În aceasta este o mare învățătură pentru noi căci toți *avem nevoie să fim păstrați în smerenie.*

Durata învățaturii noastre în școala lui Dumnezeu trebuie să întrecă durata lucrării noastre în public. Ilie a dat, pentru un timp, o mărturie publică, după ce fusese în singurătate pentru trei ani și jumătate.

Profetul avea nevoie să fie păzit în singurătate de multele forme ale răului. Domnul cunoștea firea și înclinațiile slujitorului Său și lucra față de el după cum era nevoie! Este umilitor când ne gândim cât de puțin suntem în stare să dăm mărturie despre Domnul Isus Hristos în public. Suntem plini de noi înșine. Credem că suntem oameni însemnați și că Dumnezeu Se va servi de noi. Atunci Dumnezeu ne spune, cum a spus odinioară profetului, să ne retragem în singurătate, pentru ca, în liniștea sfântă a prezenței Sale, să învățăm să ne cunoaștem propria noastră nimicnicie. Același lucru l-a făcut Domnul Isus cu ucenicii Săi. Când ei s-au întors la El plini de însemnătatea slujbei lor (că și dracii le erau supuși), Domnul le-a zis: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu“.

Sufletul înțelept vede numaidecât însemnătatea unei astfel de retrageri. *Nu este bine să te găsești mereu în acțiune cu oamenii!* Nici un om nu poate s-o ducă mult în felul acesta. Însăși Fiul lui Dumnezeu căuta locuri singuratice, unde, departe de zgomotul și forfota cetății putea să se bucure de liniște pentru *rugăciune și legătură ascunsă cu Dumnezeu.* „Isus S-a suit pe muntele Măslinilor“; „Sculându-Se dis-de-dimineată, cu mult înainte de a se face ziuă, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu; și Se ruga acolo“. Domnul avea nevoie să Se retragă, cu toate că drumul Său pe pământ a fost despărțit de lume. Duhul slujbei Domnului este zugrăvit în aceste cuvinte: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis!“

O, de ar putea toți slujitorii lui Dumnezeu să înțeleagă bine acest lucru! Bine este să ne retragem cât mai mult. Diavolul lucrează asupra sărmanei noastre inimi ca să facem din slujba noastră și din adevărul lui Dumnezeu o pricină de laudă pentru noi, în așa fel ca gândurile noastre să se rotească mereu în jurul nostru. Nu este de mirare atunci, că Domnul nu Se mai slujește de noi; cum poate El să Se mai servească de cei care nu-i dau onoarea care I Se cuvine? Cum poate El, Cel Veșnic, să Se servească de Israel, când acesta vrea să se mândrească de acest lucru? Să ne rugăm să primim putere pentru a deveni cu adevărat smeriți și blânzi și mai gata de a fi socotiți ca „abandonații tuturor“ pentru Numele Domnului nostru.

Ilie a fost chemat să locuiască multă vreme în singurătatea de la pârâul Cherit, dar nu fără a avea o făgăduință de preț din partea Dumnezeului lui Israel cu privire la hrana de care avea trebuință: „Am poruncit corbilor să te hrănească acolo.“ Domnul va ocroti pe slujitorul Său și-i va trimite hrana prin corbi câtă vreme acesta va sta ascuns de fața oamenilor. Ce îngrijire ciudată! De câtă încredere avea nevoie Ilie ca să aștepte în fiecare zi ca păsările acelea să-i aducă hrana! Dar Ilie nu depindea de corbi, ci de cuvintele lui Dumnezeu: „Am poruncit.“ Nu corbii, ci Dumnezeu îl hrănea pe Ilie; Dumnezeul lui Israel era cu el în singurătate și Ilie trăia acolo prin credință.

Ce har pentru un suflet să se poată sprijini pe făgăduința lui Dumnezeu în toată simplitatea! Ce prețios lucru este să fii ridicat deasupra împrejurărilor și să ai parte de prezența lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă!

În timp ce Ilie fugea de oameni, Dumnezeu i Se arăta tot mai lămurit. Așa va fi totdeauna, căci, dacă noi ne retragem și dispărem din ochii oamenilor, Dumnezeu Se descopere tot mai mult sufletelor noastre. Dacă Ilie ar fi stăruit să rămână mai departe în starea lui de cinste în fața lumii, ar fi rămas sărac sufletește; i-a fost însă de folos să fie ascuns un timp, căci cele trebuincioase nu veneau decât în singurătate și smerenie.

„Am poruncit corbilor să te hrănească acolo!“ Dacă prorocul ar fi plecat în altă parte, n-ar fi primit nimic de la Dumnezeu. Ce învățătură trebuie să luăm din toate acestea? Pentru ce sunt sufletele noastre așa de sărace și de lipsite? Pentru ce bem atât de puțin din râul pe care ni l-a dat Dumnezeu pentru înviiorarea noastră? Pentru că nu suntem destul de retrași. Dumnezeu nu ne va întări în vederea unei glorii pământești, ci vrea să facă acest lucru pentru El. Dacă am înțelege mai bine că „noi nu mai suntem ai noștri“, am avea mai multă putere duhovnicească!

Dumnezeu făgăduise să dea hrană lui Ilie într-un anumit loc; nu în orice loc, ci numai la pârâul Cherit avea să primească prorocul Ilie totul de la Dumnezeu. Așa este și cu fiecare credincios; el trebuie să cunoască locul unde vrea Dumnezeu ca el să meargă și acolo să rămână. Nu avem dreptul să alegem noi; Domnul Însuși trebuie să hotărască locul unde să stăm. Ferice de slujitorii care știu acest lucru și se supun înțeleptei îndrumări a Stăpânului!

Corbii erau îndrumați spre pârâul Cherit ca să aducă prorocului Ilie pâine și carne. Dacă Ilie ar fi voit să se așeze în altă parte, ar fi trebuit să se îngrijească singur de cele trebuitoare; dar cu cât mai bună este purtarea de grijă a lui Dumnezeu! Aceasta o simțea Ilie pe drumul spre pârâul Cherit, știind că Domnul poruncise corbilor să-l hrănească acolo. Îngrijirea lui Dumnezeu se găsește numai în locul rânduit de El. Așa a fost călăuzit Ilie dintr-o singurătate în altă singurătate!

Venind din Galaad cu vestea din partea Dumnezeului lui Israel către împărat și făcând-o cunoscut acestuia, a fost îndrumat de Dumnezeu spre o singurătate prelungită, în care sufletul lui avea să fie întărit, iar puterea lui avea să fie reînnoită în legătura cu Dumnezeu.

Cine n-ar dori să aibă parte de învățătura pe care o dă Tatăl? Cui nu i-ar plăcea să fie dus din ochii oamenilor și să stea mai presus de influența lucrurilor pământești și firești, în lumina prezenței lui Dumnezeu? Cu un cuvânt, care credincios n-ar dori să fie singur cu Domnul Dumnezeu? Singur a fost Moise pe muntele lui Dumnezeu; singur Aaron în Locul Preasfânt; singur Ilie la pârâul Cherit. Apostolul Ioan a fost și el singur pe insula Patmos. Domnul Isus a fost singur pe muntele Măslinilor.

Este bine să ne întrebăm ce înseamnă o astfel de singurătate. Înseamnă a sfârși cu tine însuși și cu lumea, a fi plin de desăvârșirea și bunătatea lui Dumnezeu, a privi bunătatea Lui, știind că El este Acela care lucrează în noi și pentru noi; înseamnă a fi deasupra „cărnii“ și gândurilor ei și deasupra pământului, cum și deasupra căilor și învinuirilor lui satan. Înseamnă, mai ales, a simți că am fost aduși în această sfântă singurătate numai și numai prin scumpul sânge al Domnului nostru Isus Hristos.

Iată câteva din roadele singurătății în *prezența* lui Dumnezeu! Nu este lucru ușor a lămuri aceasta, dar fiecare credincios, ale cărui gânduri sunt formate prin Duhul Sfânt, va înțelege ce înseamnă acest lucru. O, de-am dori să fim totdeauna mai mult singuri cu Tatăl nostru; de am sfârși-o cu toate eforturile noastre de a ne păstra trecerea de care ne bucurăm și de am cunoaște bucuria, libertatea și pacea Locului Sfânt, unde Dumnezeu Se face cunoscut sufletelor noastre, în atributele Sale felurite și unde El ne umple de o bucurie negrăită!

A cunoaște starea pe care o avem „dincolo de perdea“ și a ști că Dumnezeu este cu noi - iată izvoarele bucuriei negrăite, nepieritoare, dumnezeiești. Dar, cu toate că Ilie era singur în locul fericit de la pârâul Cherit, nu a fost scutit de încercările care țin de viața de credință. Corbii veneau, într-adevăr, în fiecare zi; ei ascultau de porunca dumnezeiască, iar pârâul Cherit curgea într-una. Hrana îi era dată și apa îi era asigurată; așa că, dacă ar fi fost vorba numai de el, Ilie putea să uite toiagul judecății care era peste țara sa. Dar credința lui trebuia pusă la încercare. Omul credinței nu-și putea găsi mulțumirea pe pământ. El trebuia să fie tras ca vinul dintr-un vas în altul.

Un copil al lui Dumnezeu trebuie să treacă dintr-o clasă în alta, în școala Domnului Isus și când – prin har – va fi trecut greutățile unei stări, va trebui să înfrunte greutățile altei stări. Trebuia, deci, ca sufletul profetului să fie pus la încercare, ca să arate că el se încredea în Domnul Dumnezeu lui Israel, nu în pâraul Cherit. De aceea este scris: „...după câteva zile, pâraul a secat“.

Suntem întotdeauna în primejdie de a depinde de împrejurări. Când acestea ne sunt pe plac, credem că avem credință tare; când însă ele ne sunt împotriva, credința noastră șovăiește. Dar credința nu se uită la împrejurări, ci privește spre Dumnezeu, pentru că numai cu El are legătură și ea se întemeiază pe făgăduința Lui. Așa a fost cu prorocul Ilie. Pentru el nu avea însemnătate că pâraul Cherit curge sau nu. El putea să zică: „Chiar dacă toate izvoarele de pe pământ vor seca, sufletul meu își va avea mereu izvorul în Dumnezeu“. Dumnezeu era izvorul nesecat al binecuvântării lui. Pâraul a secat din pricina secetei de pretutindeni, dar nici o secetă nu putea să facă să sece izvorul dumnezeiesc pe care îl cunoștea profetul. El știa căci Cuvântul lui Dumnezeu era tot așa de sigur și atunci când pâraul a secat, iar acesta era cuvântul pe care-l avusese în timpul șederii sale pe malul pâraului. „Și cuvântul Domnului a fost către el, zicând: «Ridică-te și du-te la Sarepta Sidonului și locuiește acolo, pentru că, iată, am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească».“ Credința lui Ilie trebuia să stea mereu pe aceeași temelie neschimbată: „Am poruncit!“ Ce har! **Împrejurările se schimbă, nădejdea omenească piere, izvoarele seacă, dar Dumnezeu și Cuvântul Său sunt aceleași: ieri, azi și în veci.**

Prorocul Ilie n-a fost deloc tulburat de această nouă poruncă pe care a primit-o de sus. Ca și Israel odinioară, el învățase să-și întindă și să-și strângă cortul după mișcările norului lui Dumnezeu. Tabăra de altă dată trebuia să-și urmeze drumul norului ceresc, care mergea spre Canaan și se oprea aici și acolo, în pustie, pentru a da poporului un loc de odihnă. Tot așa era și cu Ilie; chiar și atunci când a rămas în singurătatea de pe malurile Sareptei el asculta Cuvântul Domnului.

Odinioară nu le fusese îngăduit israeliților să-și aleagă ei singuri calea pe care trebuiau să meargă; Domnul rânduia totul pentru ei. El le arăta când să pornească, încotro să meargă și locul unde să se oprească. El le arăta toate acestea prin mișcările norului de deasupra capetelor lor. „Dacă norul rămânea deasupra cortului două zile sau o lună sau multe zile, locuind peste el, fiii lui Israel rămâneau în tabără și nu porneau; dar, când se ridica, porneau. După porunca Domnului așezau tabăra și după porunca Domnului porneau; păzeau cele de păzit ale Domnului după porunca Domnului prin Moise“ (Numeri 9.22-23).

Aceasta era fericita stare a celor răscumpărați ai Domnului în călătoria lor din Egipt spre Canaan; nu le era îngăduit să meargă după voia lor. Dacă un israelit n-ar fi voit să plece când se ridica norul, ar fi fost osândit să moară de foame în pustie. Mana și apa le erau date câtă vreme urmau pe Domnul. Hrana și învierea lor nu se aflau decât pe calea ascultării de Dumnezeu. Așa și cu prorocul Ilie; lui nu-i era îngăduit să-și facă voia; nu putea să hotărască singur cât timp să stea la pâraul Cherit, nici când să plece la Sarepta. Cuvântul Domnului hotăra totul pentru el și, ascultând de acest cuvânt, afla hrana care-i trebuia.

Ce învățătură minunată pentru un credincios! *Calea ascultării este calea fericirii.* Dacă am ști să slujim, starea noastră duhovnicească ar fi cu mult mai puternică și mai sănătoasă. Nimic nu contribuie la sănătatea și tăria sufletului ca ASCULTAREA. Sufletul se întărește prin efortul pe care îl face pentru a asculta. Lucrul acesta este adevărat pentru toți, dar mai ales pentru cei care au vreo slujbă de îndeplinit; ei trebuie să umble în ascultare de Domnul dacă vor să fie folositori în împlinirea slujbei lor. Cum ar fi putut Ilie să spună, cum a făcut-o mai târziu pe muntele Carmel: „Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L!“ – dacă mersul lui ar fi arătat un duh de neascultare și de răzvrătire? Ar fi fost cu neputință!

Un slujitor trebuie să meargă pe calea ascultării, căci însuși numele de „slujitor“ cuprinde în sine ideea de ascultare, tot așa după cum numele de lucrător presupune lucrul. Cineva a spus că un slujitor trebuie să răspundă din clipa în care a auzit chemarea. O, dacă am putea să fim mai cu

băgare de seamă la fiecare chemare din partea Stăpânului nostru și gata a alerga acolo unde ne cheamă El! Cuvântul nostru să fie: „Vorbește, Doamne căci robul Tău ascultă!“

Cuvântul Domnului, pe o parte, urechea deschisă a robului pe altă parte – iată ceea ce trebuie pentru a înainta în mod sigur și fericit. Dar acest drum al ascultării nu este întotdeauna ușor. El cere o neîntreruptă lepădare de sine. Acest drum nu poate fi decât măsura în care ochiul este ațintit spre Dumnezeu și cugetul este sub lucrarea adevărului. Orice faptă de ascultare poartă în sine o mare răsplată; trebuie însă ca „carnea și sângele“, adică omul vechi, să fie dat la o parte, lucru care nu este ușor.

Profetul a fost chemat să meargă la pâ râul Cherit pentru a fi hrănit acolo de niște corbi. „Carnea și sângele“ n-ar înțelege nimic din aceasta. Apoi, când pâ râul a secat, Ilie a trebuit să-și îndrepte pașii spre Sarepta Sidonului, ca acolo să fie hrănit de o văduvă săracă, lipită pământului, gata să moară de foame. Totuși, așa suna porunca: „Ridică-te și du-te la Sarepta Sidonului și locuiește acolo, pentru că, iată, am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească“. Sosind acolo, Ilie nu vedea nimic, care să-i întărească făgăduința; dimpotrivă, ce-i vedeau ochii ar fi putut să-l umple de îndoieli și temeri, dacă – în adevăr – s-ar fi uitat la împrejurări. „Și a venit la intrarea cetății și, iată, acolo era o femeie văduvă strângând vreascuri. Și a strigat către ea și a zis: «Adu-mi, te rog, puțină apă în vas, ca să beau». Și ea a mers ca să-i aducă. Și el a strigat către ea și a zis: «Adu-mi, te rog, o bucată de pâine în mâna ta». Și ea a zis: «Viu este Domnul Dumnezeuul tău, n-am o bucată de pâine coaptă, ci numai un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior; și, iată, strâng două vreascuri, ca să intru și s-o pregătesc pentru mine și pentru fiul meu, ca s-o mâncăm. Și apoi vom muri».“ Aceasta i-au văzut ochii prorocului când a ajuns la locul pe care i-l arătase Dumnezeu; totul era trist și aducător de descurajare pentru „carne și sânge“. Dar Ilie nu cere sfat de la „carne și sânge“; curajul său era întărit prin Cuvântul neschimbat al Domnului. Încrederea lui se întemeia pe credincioșia lui Dumnezeu, nu pe împrejurările de afară. Pentru vederea omenească, viitorul părea întunecat și amenințător, dar ochiul credinței străbate norii și vede dincolo de ei temelii tare pe care stă credința care se întemeiază pe acest Cuvânt! Psalmistul zice: „Mărturiile Tale îmi sunt moștenire pentru totdeauna...“ (Psalm 119.111). Ce moștenire de preț! Adevăr curat și nemuritor! Să binecuvântăm pe Dumnezeu pentru că ne-a făcut parte de el! Acest Cuvânt va fi pentru credincios o realitate veșnică, chiar când lumea și poftetele ei vor fi trecut și când orice „carne“ va fi trecut ca iarba. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru harul Lui nespus de mare!

Împrejurările care se înfățișau ochilor profetului la sosirea la Sarepta Sidonului, erau deci: o văduvă și fiul ei, care erau gata să moară de foame; două guri și un pumn de făină. Totuși făgăduința era aceasta: „Am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească“. Ce încercare pentru credință! Dar Ilie nu se îndoia de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință; el a fost întărit în credință, dând slavă lui Dumnezeu. El avea de-a face cu Dumnezeul Cel Preaînalt și Atotputernic, Stăpânul cerului și al pământului, care purta grijă de nevoile lui. Chiar dacă nu era deloc făină și untdelemn pentru Ilie nu era mare lucru, căci el privea dincolo de împrejurări, la Dumnezeu care conduce toate lucrurile. Nu aștepta de la văduvă, ci de la Dumnezeu; nu se încredea în pumnul de făină, ci în porunca lui Dumnezeu. Duhul lui era limpede în mijlocul împrejurărilor zdrobitoare pentru oricine ar fi mers prin vedere; și astfel, putea să spună cu deplină încredințare: „Făina din vas nu se va termina și untdelemnul din urcior nu se va sfârși, până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe fața pământului.“ Acesta este răspunsul credinței la vorbirea necredinței. „Așa vorbește Domnul“, răspunde credința la toate.

Cine își însușește făgăduința lui Dumnezeu a sfârșit-o cu împotrivirile pe care le aduce necredința. Necredința pune împrejurările între om și Dumnezeu, pe când credința pune pe Dumnezeu între suflet și împrejurări. Iată o mare și însemnată deosebire! O, de-am putea să mergem în puterea și tăria credinței spre lauda Aceluia pe care credința Îl cinstește întotdeauna.

Încă un lucru mai este de luat în seamă în această întâmplare și anume: moartea pare că plutește deasupra capetelor celor ce nu merg prin credință. „Vom mânca și apoi vom muri!“ zice văduva. Moartea și necredința sunt strâns legate între ele. Sufletul nu poate fi călăuzit pe drumul

vieții, decât de tăria credinței; și dacă nu lucrează credința, nu este nici viață, nici ridicare mai sus. Așa era cu acea văduvă sărmană. Nădejdea ei de viață atârna de vasul cu făină și de urciorul cu untdelemn. În afară de acestea, ea nu mai vedea nici un alt fel de izvor de viață. Sufletul ei nu cunoștea încă fericirea pe care o dă legătura cu Dumnezeu Cel viu, singurul care poate să ne scape de la moarte! Ea nu se afla încă în starea aceea de a crede pe Dumnezeu în ciuda oricărei alte așteptări. Cât de slabă este nădejdea care se întemeiază pe un vas de făină și pe un urciol cu untdelemn! Cât de slabă este așteptarea care nu se întemeiază decât pe creatură! Și nu suntem noi deseori gata să ne sprijinim pe mijloace tot atât de sărace înaintea ochilor lui Dumnezeu cum este un vas cu făină? Lucrul acesta se petrece întotdeauna când sufletul nu depinde de Dumnezeu.

Credința are nevoie de Dumnezeu; fără El credința nu are nimic. Prin puterea lui Dumnezeu, un pumn de făină va da credinței atâtea izvoare de hrană, cât ar putea să dea turmele care pasc pe mii de coline. „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?“ Aceasta este vorbirea inimii omenești; dar credința nu vorbește așa. Ea va zice: „Avem pe Dumnezeu în mijlocul atâtor oameni“. Necredința va zice: „Nu putem face nimic“. Credința va zice: „Dumnezeu face totul!“

Înainte de a părăsi acest fapt însemnat, să folosim aceste învățături și atunci când este vorba de un sărman păcătos, al cărui cuget a fost atins. Cel vinovat se agață întotdeauna de câte un mijloc zadarnic pentru iertarea păcatelor în loc să primească jertfa săvârșită de Domnul Isus pe cruce, lucrare care a satisfăcut pentru totdeauna cerințele dreptății dumnezeiești și care rezolvă toate nevoile unui cuget încărcat de păcate. „Nu am pe nimeni ca să mă arunce în scaldătoare când se tulbură apa; și, până când vin eu, coboară altul înaintea mea“ (Ioan 5.7). Iată vorbirea celui ce nu a învățat să privească la Domnul Isus, mai presus de orice ajutor omenesc. „Nu am pe nimeni“, zice sărmanul păcătos înainte de a primi darul credinței.

Credința însă zice: „Eu am pe Domnul Isus, puterea sângelui Lui nu-mi va lipsi, prețul acestui sânge nu va scădea niciodată“; iar Domnul va aduna și va pune în siguranță pe vecie, în locuința Sa cerească, pe toți răscumpărații Săi. Dacă aceste rânduri vor intra în mâinile vreunui sărman păcătos, care tremură și șovăiește, îl îndemn să primească mântuirea pe care o dă Dumnezeu, în harul Său nesfârșit. Dumnezeu a pus răstignirea Domnului Isus între păcătos și păcatele păcătosului. Nu rămâne nimic de făcut altceva decât să primim mărturia lui Dumnezeu. Deosebirea mare între un credincios și un necredincios este aceasta:

- pentru credincios, Domnul Isus este între el și păcatele lui;
- pentru necredincios, păcatele lui sunt între el și Domnul Isus.

Pentru credincios, Domnul Isus este totul; el nu se mai gândește la mulțimea păcatelor sale, ci la prețul sângelui și al persoanei Domnului. Credinciosul știe că Domnul nu stă acum pe scaunul de judecată, ci pe scaunul harului. Dacă Dumnezeu ar lucra ca Judecător, gândurile credinciosului ar fi ocupate cu păcatul; dar pentru că Dumnezeu lucrează acum în har, gândurile credinciosului – gloriificat să fie Numele Domnului – nu sunt ocupate decât cu prețul sângelui Domnului Isus Hristos. O, de-am putea să ne bucurăm de o legătură mai simplă și mai neîntreruptă cu gândurile cerului, lăsând la o parte cele ale pământului! Facă Domnul acest lucru cu credincioșii Săi!

Aceste gânduri nu alcătuiesc o depărtare fără folos de la vorbirea noastră; să ne întoarcem însă la subiectul nostru. Am arătat că omul credinței trebuie turnat dintr-un vas în altul. Fiecare întâmplare, fiecare parte din viața credinciosului este ca trecerea dintr-o clasă în alta în școala Domnului Isus, acolo unde El are să ne învețe o lecție nouă, dar poate mai grea decât cea dinainte.

Întrebarea este dacă Ilie se afla la Sarepta în împrejurări mai grele ca la pârau Cherit? Nu era mai bine pentru el să fi fost lăsat în grija unei inimi omenești decât să aștepte ceva de la corbi? Mai mult, nu era mai plăcut pentru el să se fi găsit într-o familie decât în pustia Cherit? Toate acestea sunt adevărate, totuși singurătatea își are încercările ei. La Cherit, prorocul nu auzea cuvinte ca acestea: „eu și fiul meu“. Acolo nu erau interese egoiste, care să-l împiedice de a se bucura de hrana pe care i-o da Dumnezeu; dar din clipa în care a părăsit singurătatea ca să intre

între oameni a trebuit să vadă că inimii omenești nu-i place ca cineva să se atingă de lucrurile la care ține ea. Ilie a înțeles ce înseamnă cuvintele „eu și fiul meu” - și că ele dau pe față puterile ascunse ale egoismului de care sunt plini fiii lui Adam.

Dar, va zice cineva, era și firesc pentru inima văduvei să se gândească întâi la ea și la fiul ei decât la alții. Așa este și așa face firea întotdeauna. Iată cuvintele unui om firesc: „Și să iau eu pâinea mea și apa mea și carnea mea, pe care am înjunghiat-o pentru tunzătorii mei, și să le dau unor oameni pe care nu-i știu de unde sunt?” (1 Samuel 25.11). Firea va căuta întotdeauna foloasele ei. Nu-i este dat acestei lumi trecătoare să umple sufletul omenească până într-atât încât să-l facă să mai aibă ceva de dat pentru binele altora! Numai Dumnezeu poate să lucreze în felul acesta. Numai harul lui Dumnezeu poate să lărgească inima omului față de toți nenorociții. Bunătatea omenească poate face mult când mijloacele sunt destul de bogate, dar numai harul poate face pe oameni în stare să uite de sine și să vină în ajutorul nevoilor altora.

Oamenii te caută când le faci bine! – iată gândul care stăpânește lumea. Nimic nu ne poate scăpa de acest gând decât siguranța că Dumnezeu ne-a făcut mai mult bine și că este spre folosul nostru să nădăjduim în El până la sfârșit. Cunoașterea acestui gând dumnezeiesc pune în gura prorocului aceste cuvinte: „Dar fă-mi întâi mie din ea o mică turtă și adu-mi-o; și după aceea fă și pentru tine și pentru fiul tău”. Cu aceste cuvinte, Ilie cerea drepturile lui Dumnezeu asupra celor ce stăteau la îndemâna văduvei; răspunsul la o astfel de cerere va da totdeauna sufletului multe binecuvântări. Acest lucru cerea din partea văduvei credință, căci starea ei era grea. Îi trebuia tăria credinței într-o făgăduință a lui Dumnezeu: „Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: «Făina din vas nu se va termina și untdelemnul din urcior nu se va sfârși, până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe fața pământului».”

Nu este oare întotdeauna așa cu orice credincios? Da, căci întotdeauna trebuie să umblăm prin credință! Făgăduința lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna tăria sufletului credinciosului. N-ar fi fost o încercare a credinței văduvei, dacă vasul ar fi fost plin cu făină; când însă făina a fost pe sfârșite și nu-i mai rămăsese decât un pumn de făină și i se cerea să dea unui străin, numai credința putea să răspundă la această poruncă.

Dar așa lucrează Domnul adeseori cu ai Săi. Așa a făcut El cu ucenicii Săi când a hrănit mulțimile: „Spunea aceasta ca să-i încerce, căci El știa ce avea de gând să facă”. Domnul ne cere adeseori să facem un pas într-o parte unde credința ne va fi pusă la încercare și, din momentul în care facem acest pas, nu numai că înțelegem motivul, dar și primim puterea de a merge înainte. De fapt, toate drepturile lui Dumnezeu la ascultarea noastră sunt întemeiate pe învățătura dată odinioară lui Israel: „Vorbește fiilor lui Israel să meargă înainte” (Exod 14.16). Unde? Prin mare? Pe drum? Dumnezeu în harul Său răspunde: „Și tu, ridică-ți toiagul și întinde-ți mâna peste mare și despică marea; și fiii lui Israel să intre pe uscat în mijlocul mării.” (Exod 14.16). Prin credință, omul este chemat să facă un astfel de lucru fără să știe unde merge.

Dar această însemnată întâlnire dintre Ilie și văduvă ne învață și mai mult: și anume că, în afară de puterea harului, nimic nu poate să ridice sufletul omenească deasupra egoismului în care el trăiește. Slava bunătății dumnezeiești, când aruncă lumină peste un suflet, risipește negura de care este învăluită lumea și face pe om în stare să gândească și să lucreze după gânduri mai înalte decât acelea care călăuzesc lumea. Această văduvă săracă ieșise din casă gândindu-se numai la nevoile ei și nu avea în față altă speranță decât moartea.

Este oare altfel cu mulțimea de oameni care ne înconjoară? Ar putea să fie altfel omul neîntors la Dumnezeu? Nu! Cel mai vestit, cel mai înțelept, cel mai învățat om, dacă se găsește în afara luminii harului dumnezeiesc este ca acea văduvă săracă. Călăuzit de gânduri egoiste și neașteptând altceva decât moartea, iată starea omului neîntors la Dumnezeu. Așa îl vede Dumnezeu. Dar adevărul lui Dumnezeu face o mare schimbare. Adevărul a lucrat cu putere în acea văduvă și a făcut să se ocupe de altul și să îngrijească de el, în vreme ce sufletul ei se umplea de gânduri care o învioraseră.

Așa va fi întotdeauna. Din clipa în care sufletul primește harul lui Dumnezeu este scăpat de acest veac rău și scos din curentul care duce cu el milioane de oameni. Sufletul acela este

călăuzit de gânduri noi și este însuflețit de un scop ceresc. Harul învață pe om să trăiască și să lucreze pentru alții. Cu cât vom gusta mai mult dulceața harului dumnezeiesc, cu atât mai sinceră va fi dorința de a sluji altora. O, de-am putea să simțim tot mai adânc iubirea Domnului Isus, care ne strânge în acest timp de răceală și nepăsare! Să trăim și să lucrăm aducându-ne aminte că „nu mai suntem ai noștri și că am fost cumpărați cu un preț“.

Văduva din Sarepta a trebuit să învețe acest adevăr. Domnul a cerut de la ea mai întâi pumnul de făină din vas și untdelemnul din urcior; după aceea a pus mâna și pe fiul ei: tot ce avea ea mai scump. Moartea intră în casa unde Ilie, văduva și fiul ei se bucurau împreună de roadele de preț ale harului dumnezeiesc: „...fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit; și boala lui a fost grea, așa că nu a mai rămas suflare în el“. Fiul acesta fusese pentru văduvă o piedică pentru a recunoaște drepturile lui Dumnezeu vestite de Ilie. În moartea aceluia copil este cuprinsă o învățătură de mare folos pentru credincioși. Dacă dăm voie vreunui lucru oarecare, precum părinte sau copil, soț sau soție, frate sau soră să se așeze în calea ascultării și a predării noastre în slujba Domnului Isus, acel lucru ne va fi luat. În gândurile ei, văduva aceasta dăduse fiului un loc mai mare decât prorocului Domnului: fiul i-a fost luat pentru ca ea să învețe că nu numai pumnul de făină este al Domnului, ci și cel mai drag din câte avea ea pe pământ.

Trebuie să ai o mare măsură de predare în brațele Domnului pentru a te folosi de toate lucrurile ca un bun ispravnic al lui Dumnezeu. Suntem tentați să socotim toate lucrurile ca fiind ale noastre și să nu ne aducem aminte de drepturile lui Dumnezeu peste tot ce avem și tot ce suntem. În aceasta este vorba nu numai de ascultare, ci și de binele și motivele noastre de totdeauna. Văduva recunoscuse drepturile lui Dumnezeu asupra făinii ce-i aparținea. Și care a fost urmarea? Ea și casa ei au fost hrănite câțiva ani. În cele din urmă, Domnul pune mâna și pe fiul ei. Și ce urmează de aici? Prin puterea lui Dumnezeu, fiul a fost înviat din morți. În felul acesta, Dumnezeu i-a arătat că El poate nu numai să păstreze viața cuiva, ci să i-o și dea. Această putere de înviere a fost întrebuițată în aceste împrejurări și așa văduva și-a primit înapoi fiul, după cum primise și hrana, de-a dreptul din mâna Domnului Dumnezeuului lui Israel. Ferice de cei ce depind de o astfel de bunătate! Ferice de cei al căror vas cu făină și urcior cu untdelemn sunt umplute de mâna Tatălui ceresc! Ferice și de cei care țin ce este mai drag inimii lor, în legăturile învierii. Acestea sunt privilegiile chiar și ale celor mai slabi credincioși în Domnul Isus Hristos!

Înainte de a trece la altceva, să luăm seama că încercarea prin care a cercetat Dumnezeu pe această femeie, a făcut în ea o schimbare. Cugetul ei îi spune: „Ai venit la mine ca să aduci aminte de nelegiuirea mea?“ Când se apropie Dumnezeu de noi, se observă totdeauna cum cugetul devine simțitor, lucru care este de mare însemnătate. Adeseori omul urmează făgașul vieții, profitând de vasul și de urciorul plin, fără să-și pună cugetul mai adânc la lucru. Această punere la lucru a cugetului nu se va găsi decât acolo unde este și o umblare în legătură cu Dumnezeu sau o deosebită cercetare din partea lui Dumnezeu.

În toate căile lui Dumnezeu față de noi este o îndoită lucrare: o lucrare de dreptate și o lucrare de har. Cea dintâi dă pe față răul; cea de a doua îl înlătură; una arată ceea ce este omul, alta arată ce este harul lui Dumnezeu; una scoate la lumină lucrările ascunse ale răului, care sunt în inima omului, alta pune în lumină bogățiile nesfârșite ale harului care sunt în inima lui Dumnezeu. Amândouă aceste lucrări sunt de trebuință: adevărul pentru a păstra slava lui Dumnezeu, harul pentru a aduce binecuvântare asupra noastră; adevărul pentru a îndreptăți felul de a fi al lui Dumnezeu și însușirile Lui, harul pentru a da odihnă desăvârșită inimii și cugetului păcătosului. Ce bucurie este să știm că „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos“! (Ioan 1.17).

Căile Domnului față de văduva din Sarepta n-ar fi fost întregi dacă ele n-ar fi adus-o la mărturisirea aceasta: „Acum, prin aceasta, cunosc că ești un om al lui Dumnezeu și cuvântul Domnului în gura ta este adevărul!“ Ea înțelesese ce este harul din minunata îngrijire de nevoile ei și a cunoscut ce este adevărul prin moartea fiului ei. Dacă am fi simțitori cu inima și mai ageri cu mintea, am descoperi întotdeauna aceste două trăsături ale căilor Tatălui ceresc cu noi. Avem întotdeauna parte de harul Lui și vedem mereu adevărul Lui în căile Sale, adevăr care trebuie să

ne arate răul ascuns al inimii noastre și să ne facă să-l osândim și să-l înlăturăm. Câtă vreme vasul și urciorul sunt pline, cugetul nostru merge spre adormire; când însă Domnul bate la ușa inimii noastre prin disciplină atunci ne trezim; iar această trezire face să ne judecăm singuri. Suntem împotriva acelor cercetări de sine care ar da naștere la îndoieli cu privire la mântuire, dar trebuie să ne aducem aminte că „eul“ trebuie judecat; dacă nu-l judecăm nu putem înainta pe cale.

Nu s-a spus niciodată credinciosului să se cerceteze pe sine ca să descopere că nu este în credință. Această idee este întemeiată pe o înțelegere greșită a cuvintelor de la 2 Corinteni 13.5: „Pe voi înșivă cercetați-vă dacă sunteți în credință!” Gândul apostolului este împotriva înțelesului pe care vrea câte ceva să-l scoată din cuvintele inspirate, după cum se vede din contextul acestui verset. Corinteni încurajau pe unii apostoli mincinoși, care îndrăzneau să pună la îndoială slujba lui Pavel. Lucrul acesta făcea pe Pavel să-și apere apostolia; și face acest lucru vorbind mai întâi despre slujba sa și adaugă apoi un îndemn duios către corinteni: „Pentru că voi căutați o dovadă că în mine vorbește Hristos ... cercetați-vă pe voi înșivă!”

Cea mai puternică și cea mai izbitoare dovadă că Pavel era în adevăr un apostol pus de Dumnezeu în această slujbă reieșea din faptul că ei, corinteni, erau în credință. Deci, nu ne putem închipui că apostolul le zice să se cerceteze pe ei înșiși ca să vadă că nu erau în credință. Dimpotrivă, ei aveau să se cerceteze pe ei înșiși pentru că știau că sunt sfințiți în Hristos Isus și așa putea să le dea apostolul acest îndemn, ca să scoată în evidență realitatea misiunii sale.

Este totuși o deosebire între cercetarea de sine și judecata de sine. Este un lucru foarte bun să judeci cu asprime și cu dreptate firea pe care o purtăm în noi și care ne împiedică de a alerga spre ținta care ne este pusă înaintea. Domnul să ne dea mai multă putere duhovnicească pentru ca să facem întotdeauna această judecată! Nu trebuie însă ca cercetarea de sine să ne aducă îndoieli cu privire la harul și credințioșia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi Dumnezeu, atunci totul este pierdut.

Dar în cercetarea pe care o face Dumnezeu la această femeie găsim și un cuvânt de înștiințare pentru proroc. Ilie se înfățișase înaintea văduvei aceleia ca un om al lui Dumnezeu și trebuia să dovedească acest lucru. Domnul face acest lucru pentru Ilie, înviind acel copil; astfel a cunoscut mama copilului că Ilie este, în adevăr, un om al lui Dumnezeu. Învierea copilului îndreptățește cuvintele spuse de Ilie văduvei. Omul lui Dumnezeu trebuia să arate, în măsura sa, puterea învierii, pentru ca drepturile să-i fie recunoscute. Această putere se va arăta în biruința asupra „eului“ și asupra tuturor lucrurilor rele. Credinciosul este înviat împreună cu Domnul Isus Hristos și are parte de natura dumnezeiască, dar el este tot pe pământ și poartă încă acest trup care-l smerește. Astfel că, dacă nu se leapădă de sine, va vedea în curând că oamenii se îndoiesc de el că este un om al lui Dumnezeu.

Profetul avea aici un scop mai înalt: de a stabili adevărul lui Dumnezeu care a ieșit de pe buzele lui; acesta este adevăratul scop al unui om al lui Dumnezeu. Numele bun de care se bucură este de puțină însemnătate pentru el. Numai pentru a dovedi că Evanghelia este de la Dumnezeu, Pavel își apără apostolia în epistola către Galateni și Corinteni. Puțin îi păsa ce gândea altul despre el; îi păsa însă foarte mult ca Evanghelia pe care o propovăduia să fie respectată. Pentru binele lor, el dorea să arate că ceea ce propovăduia era Cuvântul adevărat.

Era lucru însemnat pentru profetul Ilie să primească din partea Domnului mărturia cu privire la slujba lui și de unde vine ea, înainte de a intra în împrejurările din capitolul 18. Sufletește, el a câștigat mult din retragerea în Sarepta. Duhul lui a fost înviorat, a primit pecetea de la Dumnezeu pe slujba sa și a câștigat încrederea văduvei. În felul acesta, Ilie a putut să înceapă din nou lucrarea sa publică, cu siguranța că era un om al lui Dumnezeu și că spusele Domnului, în gura lui, erau adevăr.

Încă un cuvânt. Este trist lucru când un slujitor al lui Dumnezeu este nevoit să se apere, fiindcă aceasta dovedește ori că el nu are dreptate, ori că cei ce-l învinuiesc se înșală. Când trebuie să se apere, slujitorul să nu piardă din vedere de a sta de partea lui Hristos și a adevărului Său. Se întâmplă adeseori, când slujba noastră este vorbită de rău sau numele nostru bun este

atacat, că mândria inimii noastre ne îndeamnă să ne apărăm. Dar nu trebuie să uităm că, în afară de legăturile noastre cu Domnul Isus și cu ai Săi, nu suntem decât țărână și nu merităm să ni se dea nici o considerație, nici o cinste; să ne ferim deci de a căuta să ne apărăm bunul nostru renume. Noi suntem martori ai harului Domnului Isus și vom urmări ca Numele Lui să fie cinstit; de noi înșine să nu ne îngrijorăm. Dumnezeu să ne ajute să umblăm așa fel încât, dându-ne bine seama de starea în care am fost primiți și de răspunderea pe care o avem, să ne arătăm ca o epistolă a Domnului Isus Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii!

Am ajuns la sfârșitul unei părți însemnate din viața lui Ilie, cuprinzând un timp de trei ani și jumătate, timp în care el a fost ascuns de ochii lui Israel. Până acum ne-am ocupat numai cu lucrurile de căpetenie ale adevărului, care se găsește la suprafața istoriei lui Ilie. Dar nu putem noi oare să scoatem învățatură din viața lui și în ceea ce poate el să ne înfățișeze? Cred că da. Amintirea făcută de Domnul Isus cu privire la trimiterea prorocului Ilie la o văduvă, poate să ne slujească drept asemănare cu națiunile în Adunarea lui Dumnezeu: „Dar adevărat vă spun: multe văduve erau în Israel, în zilele lui Ilie, când a fost închis cerul pentru trei ani și șase luni, astfel încât a fost foamete mare peste toată țara; și la nici una din ele n-a fost trimis Ilie decât la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului“ (Luca 4.25-26).

Domnul Isus S-a înfățișat lui Israel ca Profetul lui Dumnezeu, dar nu L-au primit. Fiica Sidonului n-a voit să asculte glasul Domnului. Cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Domnului, nu găseau decât răspunsul: „Oare nu este acesta fiul lui Iosif?“ Dar în fața disprețului care venea din partea poporului Israel, Domnul găsește mângâiere, gândindu-Se la cei peste care putea să se răspândească harul lui Dumnezeu, al cărui martor era, în toată bogăția și simplitatea Sa, în afară de iudaism. Cu toate că harul lui Dumnezeu era împiedicat de mândria, de necredința sau împietrirea inimii unora, se va face cu atât mai simțit la alții. Astfel, El zice: „Este puțin să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să întorci pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mântuirea Mea până la capătul pământului“ (Isaia 49.6). Adevărul de preț al chemării națiunilor este pe deplin arătat în Sfânta Scriptură, fie prin asemănare, fie prin învățături lămurite. Ar fi lucru folositor să le cercetăm; dar aici, scopul nostru este să ne ocupăm de viața și lucrarea profetului Ilie, în nădejdea că Domnul va face ca aceste gânduri simple să fie spre mângâierea răscumpăraților Săi.

CASA LUI AHAB

Să lăsăm pentru un timp pe profet și să cercetăm starea tristă a lui Israel în timpul când Ilie era ascuns de Dumnezeu. Câtă vreme cerul era închis, starea țării era înspăimântătoare. Fața pământului este uscată și stearpă când cerul nu mai dă ploaia răcoritoare. Astfel era și cu țara aceasta, care depindea așa de mult de apa cerului. Egiptului nu i-ar fi păsat de încetarea ploii deoarece binecuvântările lui nu depindeau de ploaie. Având izvoarele în țară, Egiptul putea să zică: „Râul meu este al meu“ (Ezechiel 29.3).

Nu tot așa era cu țara Domnului, țară cu munți și văi. Dacă cerul nu-i dădea ploaie, se usca totul. Israel nu putea să zică: „Râul meu este al meu!“ El trebuia să se uite în sus; ochii poporului trebuiau să fie îndreptați spre Domnul, cum erau și ochii Domnului îndreptați asupra poporului. Când însă legăturile dintre cer și pământ se rupeau, Israel suferea în chip îngrozitor. Așa era pe vremea lui Ilie când cerul a fost închis timp de trei ani și șase luni și foametea stăpânea în toată țara. Israel trebuie să simtă urmările grozave ale părăsirii singurului Izvor de adevărată binecuvântare. Era foamete mare în Samaria. Și Ahab a zis lui Obadia: „Cutreieră țara la toate izvoarele de apă și la toate râurile; poate vom găsi iarbă, ca să păstrăm în viață caii și catârii, ca să nu nimicim din animalele noastre. Și și-au împărțit țara pentru ca s-o cutreiere. Ahab a mers pe o cale singur și Obadia a mers pe altă cale singur.“

Israel păcătuisese și trebuia să simtă nuiua dreptei judecăți a Domnului. Ce stare umilitoare pentru vechiul popor al lui Dumnezeu: împăratul a fost nevoit să caute iarbă; ce deosebire față de gloria și belșugul din timpul domniei lui Solomon! Dar Dumnezeu fusese hulit și adevărul Lui fusese părăsit. Izabela răspândise influența ei nenorocită prin prorocii mincinoși. În locul altarelor lui Dumnezeu erau altarele lui Baal. De aceea, cerurile erau de aramă și pământul de fier.

Starea din afară a țării era tabloul stării sufletești a poporului. În toate îndrumările date de Ahab robului său, nu este nici măcar un cuvânt care să vorbească de Dumnezeu sau de păcatul care atrăsese mânia și judecata lui Dumnezeu peste țară. Împăratul zice: „Cutreieră țara la toate izvoarele de apă și la toate râurile“. Ahab nu avea nici un gând mai înalt; inima lui nu se îndrepta smerită spre Domnul și nu-L chema în nenorocire. De aici au ieșit cuvintele: „Poate vom găsi iarbă“. Dumnezeu este alungat din gândurile lui; în ele nu este decât egoism. Numai iarbă să găsească; de Dumnezeu nu se preocupă. Ar fi fost fericit cu profeții idolatri ai Izabelei dacă nu l-ar fi urmărit grozăviile foametei; și atunci, în loc de a căuta, cu căință și smerenie, cauza lipsei și în loc de a cere iertare de la Dumnezeu, a ieșit egoist și fără căință să caute iarbă.

Ei bine, el se vânduse ca să facă rău și ajunsese robul Izabelei. Palatul lui devenise cuibul tuturor duhurilor necurate. Ca niște păsări răpitoare, prorocii lui Baal înconjurau tronul lui și răspândeau idolatria în toată țara. Grozav lucru când inima se depărtează de Dumnezeu! Nu știi unde va ajunge! Ahab era israelit, dar fusese câștigat pentru un sistem religios mincinos, în fruntea căruia stătea soția lui, Izabela. El se lepădase de credință, pierduse cugetul bun și se lăsase prins de nelegiuire.

Nu este om mai rău ca acela care se întoarce de la voia lui Dumnezeu; un astfel de om va înainta în fărădelegi, ca orice rob al păcatului și al lui satan. Pare că satan se bucură în chip deosebit de el, slujindu-se de un astfel de om ca de o unealtă a planurilor lui rele împotriva adevărului lui Dumnezeu.

Cititorilor, dacă ați învățat vreodată să prețuiți calea adevărului și a sfințeniei și dacă v-a bucurat voia lui Dumnezeu, **vegheați!** Păziți-vă inima cu toată abnegația! Păziți-vă de orice influență religioasă falsă! Țineți seama că trăim într-o lume a cărei atmosferă este ucigătoare pentru viața duhovnicească. Cu o pătrundere infernală, formată prin cunoașterea inimii omenești în timp de mai bine de șase mii de ani vrăjmașul și-a întins în jurul vostru mrejele din toate părțile și numai o legătură neîntreruptă cu Dumnezeu vă poate păzi! Aduceți-vă aminte de Ahab și rugați-vă neîncetat ca să fiți scăpați de ispită! Cuvântul următor vă poate folosi de înștiințare: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărac și nelocuit“ (Ieremia 17.5-6).

Așa era Ahab: un nenorocit, cu toate că purta coroana pe cap și toiagul împărătesc în mână; el nu se gândea nici la Dumnezeu, nici la poporul său. În cuvintele și faptele lui nu vedem nici o grijă, nici pentru Israel, nici pentru Dumnezeu. El nu spune nici măcar o vorbă despre poporul care-i fusese încredințat și care, după învățătura lui Dumnezeu, trebuia să-i ocupe gândurile. Gândurile lui nu treceau dincolo de caii și catării lui. Iată lucrurile la care se gândea Ahab în timpul nenorocirii lui Israel! Ce deosebire între acest egoism josnic și între gândurile înalte ale omului după voia lui Dumnezeu, care, atunci când țara tremura sub nuiua Domnului, zicea: „Nu eu am poruncit să se numere poporul? Eu sunt acela care am păcătuit și am făcut rău, dar aceste oi ce au făcut? Te rog, să fie mâna Ta, Doamne Dumnezeul meu, peste mine și peste casa tatălui meu, dar nu peste poporul Tău, ca să fie loviți!“ (1 Cronici 21.17). Iată duhul care trebuie să însuflețească pe un adevărat împărat! Însuflețit de Duhul Stăpânului său, David se așeza în fața loviturilor, pentru ca oile să fie cruțate. El se așeza între ele și vrăjmașul lor. Toiagul de domnie era în mâna lui un toiag de păstor. El nu se gândea la caii și la catării săi, nici chiar la el și casa tatălui său, ci la poporul lui Dumnezeu, la oile Lui. Fericite vor fi semințiile împrăștiate ale lui Israel când din nou vor avea parte de îngrijirile adevăratului David.

Ar fi fost bine să urmărim mai pe larg istoria lui Ahab și să arătăm nedreptatea lui față de dreptul Nabot și reaua lui influență asupra bunului rege Iosafat. Ar fi trebuit să cercetăm și alte împrejurări ale nenorocitei lui domnii, dar aceasta ne-ar îndepărta de subiect. De aceea vom arăta numai pe unul din cei mai de seamă slujitori ai lui Ahab și după aceea vom reveni la Ilie.

Obadia, mai marele casei lui Ahab, se temea de Dumnezeu, dar în ascuns; în felul acesta, el se găsea într-o atmosferă necurată. Casa răului Ahab și a nelegiuitei Izabela va fi fost un chin pentru sufletul drept al lui Obadia. El nu găsea decât piedici în calea slujbei lui. Tot ce făcea pentru Domnul, făcea în ascuns; nu îndrăznea să lucreze pe față și cu hotărâre. Cu toate acestea, el făcea destul pentru a arăta ce ar fi fost în stare să facă, dacă ar fi fost așezat într-un loc mai bun și ar fi avut parte de împrejurări mai bune. El a luat o sută de proroci și-i ascunsese; câte cincizeci într-o peșteră și acolo îi hrănea cu pâine și cu apă. Acest lucru era o frumoasă dovadă de râvna inimii lui pentru Domnul; era o biruință a lucrării dumnezeiești asupra împrejurărilor grele.

Tot așa fusese mai înainte cu Ionatan în casa lui Saul; și acela fusese împiedicat cu cruzime în slujba lui Dumnezeu și față de Israel. El ar fi trebuit să se țină într-o totală despărțire de răul care stăpânea în casa tatălui său. Locul lui la masa lui Saul ar fi trebuit să fie gol cum era cel al lui David. Ar fi trebuit să se afle în peștera Adulam împreună cu David cel lepădat și cu mica lui ceată disprețuită. Acolo ar fi găsit un câmp mai larg și mai potrivit pentru a-și da pe față râvna lui pentru Dumnezeu și pentru unsul Său. Obiceiul socotit bun făcea, fără îndoială, pe Ionatan să rămână în casa lui Saul și pe Obadia să rămână în casa lui Ahab. Probabil socoteau că Dumnezeu i-a așezat acolo! Dar obiceiul nu este credință și nu va ajuta pe nimeni în slujba Domnului, oricare i-ar fi lucrarea. Credința ne va călăuzi întotdeauna s-o rupem cu regulile așezate de oameni pentru ca ea să se poată arăta într-un mod mai clar.

Ionatan se simțea câteodată îndemnat să lipsească de la masa lui Saul pentru a merge să îmbrățișeze pe David. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să părăsească numaidecât masa lui Saul și să-și unească soarta cu a lui David. În loc de a se mulțumi să vorbească pentru fratele său, ar fi trebuit să se facă una cu el. N-a făcut acest lucru și de aceea a pierit la Ghilboa prin mâna celor netăiați împrejur. Astfel, cât a trăit, a fost hărțuit și împiedicat de regulile nedrepte după care cârmuia Saul - reguli care au subjugat cugetele celor credincioși și au făcut ca Ionatan să moară fără glorie prin mâna filistenilor.

Tot așa a fost și cu Obadia. Partea lui nu era să fie alături de acel care ocupa cea mai de jos treaptă de pe scara căderii de la credință, scară pe care împărații lui Israel au coborât mereu. Ca urmare, Obadia a trebuit să se ascundă ca să slujească lui Dumnezeu și profetilor Lui. Obadia se temea de Ahab și de Izabela. N-avea nici curajul, nici tăria necesară pentru a se împotrivi tuturor nedreptăților aceluia; nu găsea nimic pentru creșterea vieții și simțămintelor sale. Sufletul i se usca în aerul nesănătos care-l înconjura și, în felul acesta, avea prea puțină influență asupra timpului și a oamenilor din veacul lui.

În timp ce Ilie înfrunta pe Ahab și slujea pe față Domnului, Obadia slujea lui Ahab și se ascundea când era vorba de interesele Domnului. În timp ce Ilie inspira aerul curat al prezenței Domnului, Obadia respira aerul stricat de la curtea păgână a lui Ahab. În timp ce Ilie își primea în fiecare zi hrana din mâna Domnului Dumnezeuului lui Israel, Obadia colinda țara ca să caute iarbă pentru caii și catârii lui Ahab. Câtă deosebire între unul și altul!

Nu sunt oare și în zilele noastre mulți ca Obadia ocupați cu aceleași lucruri? Nu sunt oare mulți care, deși se tem de Dumnezeu, iau totuși parte la nenorocirea oamenilor, cu toate că ar voi să abată de la ei pierzarea care-i așteaptă? Este aceasta o lucrare potrivită pentru credincioși? Caii și catârii unei lumi nelegiuite trebuie oare să ocupe gândurile și puterile creștinului, făcându-l să lase la o parte interesele Bisericii lui Dumnezeu? NU! Nu trebuie să fie așa! Creștinul trebuie să aibă în vedere un scop mai înalt; eforturile lui trebuie să se desfășoare într-o atmosferă cerească. Dumnezeu merită să ne aibă, nu Ahab!

Este mult mai bine să hrănească pe prorocii Domnului într-o peșteră decât să înlesnească afacerile lumești! Acesta este un lucru însemnat și toți putem scoate învățătură, ca să știm cum să

umblăm înaintea Aceluia care cercetează inimile. Să răspundem cinstit la întrebările: „Ce facem noi? Ce țință avem? Semănăm pentru firea pământească sau pentru Duhul? Lucrăm numai pentru pământ? Este țința noastră mai pe sus de noi și de lumea aceasta?” Acestea sunt întrebări însemnate. Inima și simțămintele omului trag întotdeauna în jos, spre pământ. Palatul lui Ahab surâde inimii firești mai mult decât casa văduvei sărace din Sarepta. *Să ne gândim însă la sfârșit, căci numai sfârșitul ne descopere adevărul.* Astfel citim în Psalmul 73.17: „Până am intrat în locașurile sfinte ale lui Dumnezeu: atunci am înțeles sfârșitul lor“.

Prin faptul că se găsea în dependență de Dumnezeu, Ilie știa că Ahab se afla pe o pantă alunecoasă pe care casa lui avea să se prăbușească; știa că toată gloria lui Ahab se va sfârși la mormânt și că sufletul nemuritor va fi chemat la judecată. Omul lui Dumnezeu înțelege toate acestea și de aceea stă despărțit de ele. Brăul lui de curea, hrana lui simplă, singurătatea lui prețuiău mult mai mult decât toate plăcerile de la curtea lui Ahab. Judecata lui era sănătoasă; se asemena cu afirmația: *„Lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“*. Să dea Dumnezeu ca toți cei ce iubesc Numele Domnului Isus să fie mai hotărâți și mai îndrăzneți în mărturia lor pentru El! Suntem căldicei, adeseori prea porniți să împăcăm lumea și firea pământească și să schimbăm brăul de curea cu haina pe care ne-ar oferi-o Ahab și Izabela!

Să dea Domnul alor Săi harul de a mărturisi că lucrurile lumii sunt rele și să se despartă de căile ei, de lucrurile ei; cu un cuvânt de tot ce aparține de lume. „Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape; să lepădăm deci faptele întunericului și să îmbrăcăm armura luminii!“ (Romani 13.12). Înviați împreună cu Domnul Isus, să ne gândim la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ pentru că cetățenia noastră este în ceruri și să așteptăm neîncetat pe Domnul Isus ca Mântuitor, care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, după lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile!

PROROCUL PE MUNTELE CARMEL

(1 Împărați 18.1-46)

Cel dintâi verset din acest capitol ne arată că o nouă însărcinare i-a fost dată prorocului: „Și a fost așa: după multe zile, Cuvântul Domnului a fost către Ilie, în anul al treilea, zicând: «Du-te și arată-te lui Ahab; și voi trimite ploaie pe fața pământului».“ Ilie este chemat să iasă din singurătatea sa din Sarepta ca să se arate în public și să se înfățișeze înaintea împăratului Ahab.

Pentru cine este un adevărat slujitor și are în el duh de slujitor, nu contează ce însărcinare primește. Fie că i se zice: „Mergi și ascunde-te!“, fie că i se zice: „Du-te și arată-te!“, slujitorul *este gata să asculte!*

Domnul pregătise pe robul Său în ascuns, timp de trei ani și jumătate. La pârâul Cherit și la Sarepta Sidonului, îi dăduse multe și însemnate învățături, iar când a venit timpul potrivit ca să se arate lui Israel, a fost chemat să părăsească singurătatea și să se arate din nou ca martor al lui Dumnezeu. El nu a stat la îndoială măcar o clipă, cu toate că probabil i-ar fi plăcut mai bine singurătatea decât lucrurile și schimbările furtunoase și dureroase, care erau în lume. Era însă un slujitor și atât era de ajuns. El era tot așa de gata să înfrunte pe nelegiuitul Ahab și pe profeții lui Baal, pe cât era de gata să stea ascuns trei ani și jumătate.

Ce bine ar fi ca și noi să dorim duhul unui *slujitor smerit și ascultător!* Un astfel de duh ne va păzi în mijlocul unor greutăți, ne va scăpa de vorbe goale și ne va călăuzi în calea slujirii, în timp ce ceilalți vor pierde vremea în vorbării nesfârșite. Dacă suntem gata să ASCULTĂM, nu vom fi lăsați niciodată în necunoștință cu privire la calea adevărată a slujbei noastre!

Prorocul a ascultat îndată de Cuvântul Domnului. O astfel de ascultare cuprinde, în sine, totdeauna *lepădare de sine*. A primi porunca de a părăsi singurătatea, ca să se înfățișeze înaintea unui tiran mânios, care, cu Izabela împreună întărâta contra lui o mulțime de profeți idolatri, era un lucru care cerea lepădare de sine. Dar, prin har, Ilie era gata să-l facă. El simțea că nu mai era

al lui. Ilie era un slujitor și de aceea se ținea mereu cu mijlocul încins și cu urechile deschise, supus chemărilor Stăpânului său, oricare ar fi fost acele chemări. Ce fericită stare! O, de am căuta și noi să o avem!

Ilie merge deci să întâmpine pe împăratul Ahab; iar noi îl vom urmări acum într-una din întâmplările cele mai însemnate din viața lui. Înainte însă de a întâlni pe Ahab, Ilie iese în calea lui Obadia și, în întâlnirea pe care a avut-o cu acesta, se arată felul de a fi al fiecăruia. Obadia nu se adresează prorocului cu acea dragoste care trebuie să se arate în purtarea unui frate față de alt frate, ci mai degrabă cu răceala unui om care venea din lume. „Tu ești, în adevăr, domnul meu Ilie?” Cu toate că vederea feței lui Ilie poate să-l miște, totuși cred că lipsea acea legătură strânsă care trebuie să fie între doi slujitori ai Domnului.

Ilie, de asemenea are o purtare rece; el zice: „Eu sunt; du-te și spune-i domnului tău: «Iată pe Ilie!».” Ilie avea cu el taina lui Dumnezeu, taină pe care fratele său n-o cunoștea. Și cum n-ar fi așa? Casa lui Ahab nu era locul sfaturilor dumnezeiești. Obadia împlinea o slujbă în legătură cu locul de unde venea și persoana pe care-l trimisese. Ținta lui Obadia era să găsească iarbă pentru a ține în viață caii și catării lui Ahab. Ținta lui Ilie era să vestească hotărârea lui Dumnezeu că va trimite ploaie pe pământ și să lucreze ca să se întoarcă națiunea sa la credința și ascultarea de la început.

Amândoi erau credincioși și fiecare slujea unui stăpân. Obadia slujea, în adevăr, stăpânului său; dar Ahab trebuia să-i fie stăpânul? Nu cred că slujba lui Obadia în casa lui Ahab a ieșit din legătura sa cu Dumnezeu. Este drept că, această slujbă nu-l va lipsi de numele și de caracterul lui de om temător de Dumnezeu, căci însuși Duhul Sfânt ne spune acest lucru; dar este trist lucru să vezi pe un astfel de om în casa celui mai nelegiuit dintre împărații lui Israel, care s-au lepădat de credință! Ilie n-ar fi primit o astfel de stare; pe el nu ni-l putem imagina ocupându-se cu o astfel de slujbă, care cerea toată puterea fratelui său din lume. Ilie n-ar fi recunoscut pe Ahab ca stăpân, cu toate că trebuia să-l recunoască ca împărat.

Este deosebite mare între a fi supusul unui împărat și între a fi slujitorul său. Autoritățile sunt rânduite de Dumnezeu; dar trebuie să facem deosebire între supunerea față de autorități și între lucrarea împreună cu ele. Supunerea față de autorități este dreaptă și după Scriptură face parte din ascultarea de Dumnezeu; a lucra însă împreună cu ele este un lucru care aduce mari greutăți celui ce vrea să slujească lui Dumnezeu.

Nu voim să judecăm pe cei care pot să-și închine viața slujirii acestei lumi; ei se vor găsi însă într-o situație grea dacă voiesc să slujească și Stăpânului ceresc. *Felul cum înțelege lumea să trăiască este împotriva voii lui Dumnezeu și este cu neputință să facă cineva și voia lumii și voia lui Dumnezeu.*

Dacă Obadia ar fi fost mai hotărât de partea Domnului, n-ar fi avut nevoie să spună: „Nu i s-a spus oare domnului meu ce am făcut?” El socotea că a făcut mare lucru ascunzând pe profeți, încât se mira că acest lucru nu-l știe toată lumea. Dar Ilie n-avea nevoie să pună o astfel de întrebare fiindcă purtarea lui era cunoscută de toți. Faptele și slujba lui Ilie față de Dumnezeu nu erau fapte grozav de mari în viața sa. De ce? Fiindcă nu era încurcat în treburile casei lui Ahab. El era liber și putea să lucreze pentru Dumnezeu, fără să se neliniștească de gândurile lui Ahab sau ale Izabelei. Lucrând în felul acesta, Ilie era învinuit că tulbură pe Israel. Cu cât cineva este mai credincios lui Dumnezeu și adevărului Său, cu atât este mai învinuit.

Când toți adorm ca niște morți, dumnezeul acestui veac este mulțumit căci împărăția nu-i este tulburată; când însă se arată un martor al lui Dumnezeu, acela va fi socotit, cu siguranță, ca străin și ca un tulburător al păcii și al ordinii. Se cade însă ca pacea să nu fie tulburată când ea se face una cu cei ce tăgăduiesc adevărul și Numele Domnului? Inima omului de lume nu se preocupă decât cu întrebarea: „Este pace?” - și nu se întrebă dacă această pace este câștig în paguba adevărului și sfințeniei. Firii pământeste îi place să fie lăsată de capul ei; și chiar printre credincioși, mulți caută pacea și liniștea, chiar și atunci când credințioșia față de Domnul Isus și de poruncile Lui ar cere o mărturie împotriva învățăturii mincinoase sau a faptelor rele. Dorința veacului acestuia este de a da problemelor credinței cel din urmă loc. Lucrurile lumii și ale firii

pământești sunt mult mai însemnate pentru oamenii din vremea aceasta și nu vor ca ele să fie întrerupte fie și numai pentru puțin timp, de lucruri care au o însemnătate veșnică.

Ilie însă nu gândea așa. El simțea că oamenii trebuie treziți din somnul păcatului. El vedea cum națiunea sa era cufundată în idolatrie și se pregătea de condamnare. Și azi, lucrurile stau la fel, dar furtuna luptei pentru adevăr este totdeauna mai bună de acceptat decât liniștea păcatelor și a plăcerilor lumești. Te bucuri, negreșit, când nu se simte furtună; când însă este nevoie de ea și când vrăjmașul caută să întindă peste poporul lui Dumnezeu toiagul greu al liniștii în păcat, trebuie să fim recunoscători că se mai găsește atâta viață care vede necesară o astfel de trezire.

Dacă în timpul domniei lui Ahab și Izabelei, n-ar fi fost un Ilie în Israel, dacă toți ar fi fost ca Obadia, atunci Baal și prorocii lui ar fi avut o deplină putere asupra poporului. Dar Dumnezeu a ridicat un martor care n-a dorit să ducă o viață ușoară, dacă o astfel de viață era în paguba slavei lui Dumnezeu și a celor dintâi porunci date lui Israel. În puterea Celui-Prea-Înalt, Ilie nu s-a temut să înfrunte ceata înspăimântătoare de opt sute cincizeci de preoți păgâni, a căror existență atârna de starea de orbire a poporului. În fruntea acestei cete era o femeie furioasă, care răsucea pe bărbatul ei slab, cum îi plăcea.

Lucrarea profetului Ilie cerea multă tărie sufletească, fiindcă era nevoie de convingeri adânci și puternice despre adevărul sfânt, pentru a lucra așa cum era drept. Numai o înțelegere limpede a stării de decădere a poporului Israel putea să-l facă în stare să părăsească Sarepta și să pășească cu îndrăzneală în mijlocul preoților lui Baal, atrăgând asupra sa o furtună de împotrivire. Dacă ar fi voit, Ilie ar fi putut să rămână în pace, lăsând să stăpânească Baal și să nu se atingă de întăriturile idolatriei. Dar nu putea; și de aceea a ieșit înaintea nelegiuitului Ahab cu aceste vorbe pătrunzătoare: „Eu n-am tulburat pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ai părăsit poruncile Domnului și ai umblat după baali“. Astfel, Ilie a dat pe față răul până la rădăcină; lepădarea de Dumnezeu și de poruncile Lui sfinte era pricina tuturor nenorocirilor.

Omul este gata totdeauna să uite păcatul care este pricina nenorocirilor și nu se gândește decât la nenorocire; dar „înțelepciunea“ ne învață să ne întoarcem privirile de la nenorociri și să ne mărturisim păcatul din pricina căruia au venit nenorocirile.

Tot așa este și atunci când învățătura abătută se strecoară printre creștini. Dacă vreun credincios se simte chemat să i se împotrivescă cu tărie, va trebui să se aștepte să fie socotit ca aducător de tulburare și chiar ca cel ce e cauza tuturor tulburărilor. Dar un suflet sincer și înțelept va înțelege că toate acelea nu vin de la cel ce se împotrivesc învățaturii stricate, ci de la cel care a introdus-o și de la cei care au primit-o și o susțin. Dar apărătorul adevărului trebuie să vegheze asupra duhului și caracterului său, ca să nu facă nici un rău când atacă învățătura greșită, căci mulți din cei care au început, în mod sincer, să ia apărarea unui adevăr, au lăsat de dorit în privința aceasta și au adus pagubă mărturiei. Vrăjmașul este viclan și totdeauna gata să lucreze asupra îngustimii și nedreptății oamenilor, făcându-i să se oprească la slăbiciunile de caracter ale celui ce apără adevărul și să piardă din vedere lucrurile însemnate de care este vorba.

Profetul Ilie mergea la luptă bine înarmat. Ilie venea din locuința retrasă pe care i-o dăduse Cel-Prea-Înalt, unde învățase să se judece pe sine și să se biruiască pe sine; în felul acesta, el a fost pregătit pentru luptă. Ilie nu era un vorbăreț gata de ceartă; el stătuse multă vreme înaintea lui Dumnezeu și, astfel, duhul lui fusese pregătit să înfrunte toată ceata prorocilor lui Baal. El stătea înaintea lor în vrednicia pe care o dă sfințenia. În el nu era nici grabă, nici tulburare, nici șovăire. El lucra în fața lui Dumnezeu și de aceea era plin de pace și de liniște. În asemenea împrejurări, duhul omului este pus la încercare; căci numai puterea lui Dumnezeu putea să țină pe Ilie în starea în care s-a aflat pe muntele Carmel. El era un om cu aceleași slăbiciuni ca și noi și fiindcă avea destulă putere sufletească să se împotrivescă idolatriei, vrăjmașul ar fi putut să-i inspire ideea că el era un om mare, dacă îndrăznește să se arate singur, ca apărător al vechii credințe a lui Israel. Pentru că Ilie era o mărturie a lui Dumnezeu a fost întărit în această încercare.

Domnul este aproape de cei ce Îi sunt credincioși; tot așa ar fi fost și cu Obadia, dacă el ar fi voit să fie tovarășul lui Ilie pe calea lui Dumnezeu, în loc de a fi slujitorul lui Ahab; dar nu a fost

astfel, cu toate că sufletul lui drept era chinuit, ca odinioară sufletul lui Lot, prin purtarea oamenilor stricați din Sodoma.

O, cititori credincioși, să umblăm după ceva mai înalt! Să nu ne lăsăm robiți de sistemele acestei lumi! *Cerul este patria noastră și acolo este nădejdea noastră*. Noi nu mai suntem din lume; Domnul Isus Hristos ne-a răscumpărat și ne-a scos din veacul acesta de acum, ca să fim lumini în întuneric și să umblăm ca oameni cerești, ascultând în totul de voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.

Ilie lucra însă ca slujitor al lui Dumnezeu nu numai în purtarea și vorbirea sa, ci el se arăta și ca învățat de Dumnezeu în ceea ce privește adevărurile mari pe care avea să se întemeieze îndreptarea ce o vestea. Felul lui de purtare și de vorbire ar fi slujit la puțin lucru dacă i-ar fi lipsit credința. Ar fi fost ușor să poarte un brâu de piele și să aibă o înfățișare impunătoare; dar numai înțelegerea duhovnicească a gândurilor lui Dumnezeu face pe un slujitor al Lui în stare să aibă o influență de îndreptare asupra oamenilor din vremea sa. Ilie era bine pregătit în această privință; înfățișarea lui și credința lui i se potriveau.

Cunoscând că avea cu sine o taină care va elibera pe frații săi din robia păgână a lui Baal, el zise lui Ahab: „Și acum trimite și adună la mine pe tot Israelul pe muntele Carmel, pe cei patrusute cincizeci de profeți ai lui Baal, și pe cei patrusute de proroci ai Așerei, care mănâncă la masa Izabelei“. Ilie hotărăște să pună în față pe Baal și pe Dumnezeul lui Israel înaintea întregului popor. El simte că totul trebuie pus la încercare. Frații lui nu mai trebuie să stea o clipă la gânduri încotro s-o apuce.

Ce putere în acest cuvânt al prorocului, care strigă înaintea miilor lui Israel: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; și dacă este Baal, urmați-l!“ Era limpede! Prorocii lui Baal nu puteau nici să tăgăduiască, nici să se împotrivescă unui astfel de cuvânt, căci prorocul Ilie nu cerea decât **hotărâre**! Un mers nehotărât nu era de nici un preț. Prorocul Ilie voia ca israeliții să fie sau reci sau în clocot.

Știm din capitoul următor că erau șapte mii de bărbați care nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal și care nu așteptau decât clipa în care o mână curajoasă să ridice steagul adevărului pentru ca să se adune în jurul lui. Nici unul din ei n-ar fi avut îndrăzneala să facă un astfel de lucru, dar se bucurau de îndrăzneala și tăria lui Ilie.

Așa a fost întotdeauna în istoria poporului lui Dumnezeu. În timpurile cele mai întunecate, au fost și inimi care au plâns în ascuns răul și îndepărtarea de Dumnezeu, au dorit arătarea luminii duhovnicești și erau gata să-i salute razele cu bucurie. Dumnezeu nu s-a lăsat niciodată fără martori și, cu toate că stelele au o lumină slabă încât nu pot să străbată norii din timpul nopții, totuși stele au fost totdeauna pe cer, chiar și în timpurile cele mai întunecate. Așa a fost și în zilele lui Ilie: șapte mii de stele erau acoperite de norii necredinței. Aceste persoane nu se supuneau întunericului, cu toate că le lipsea puterea de a lumina și pe alții, dar era o stea de o măreție îndestulătoare pentru a risipi negura și a da puțința ca și celelalte să strălucească: era Ilie Tișbitul, pe care-l vedem acum cu putere și măreție cerească strălucind chiar în cetatea întărită a lui Baal, răsturnând masa Izabelei, arătând nebunia întregului sistem idolatru și săvârșind o mare schimbare în Israel. Miile lui Israel au fost aduse să se plece într-o adevărată umilință, iar sângele profeților lui Baal a fost amestecat cu apa Chisonului.

Religia neadevărată a căutat întotdeauna să fie bine văzută de lume; când însă adevărul a strălucit, lumea întotdeauna l-a disprețuit. Prorocii mincinoși mâncau la masa Izabelei. Dacă Izabela n-ar fi avut masa, n-ar fi avut nici profeți; aceștia căutau masa ei și nicidecum binele sufletului Izabelei!

Ce har din partea Domnului că a ridicat un astfel de eliberator pentru poporul Său! Ce lovitură de moarte pentru profeții lui Baal! Fără îndoială că aceia n-au adus niciodată idolilor o jertfă cu mai multă neplăcere ca acum; aceasta înseamnă pregătirea căderii lui Baal și a închinătorilor lui. Ce priveliște! Strigau și își făceau tăieturi cu săbiile și cu sulițele până a curs sânge; strigau în zadar: „Ascultă-ne, Baale!“ Dar Baal nu putea să audă și nici să răspundă.

Văzând păcatul și nebunia lor, profetul Ilie îi ironizează. Ei strigă atunci și mai tare și joacă în jurul altarului, dar degeaba! Profeții mincinoși trebuiau dați pe față înaintea poporului și să-și piardă trecerea de care se bucurau. Măinile care, după îndemnurile lor, fuseseră ridicate adeseori într-un cult diavolesc erau gata acum să-i prindă și să-i omoare. În zadar strigau: „Ascultă-ne, Baale!“ În toate acestea vedem adevărul cuvintelor lui Ieremia, când vorbește de cei ce părăsesc pe Domnul.

Nu contează *în cine și în ce* ne punem încrederea; fie că ne-am pune-o în rânduiești religioase, fie în altceva, întotdeauna *părăsirea lui Dumnezeu atrage după sine blestemul*. Apoi lupta va veni pe neașteptate, Baal va fi chemat în zadar. Nu va fi nici un glas și nici absolut nimeni care să ia aminte și să răspundă. Ce grozavă este despărțirea de Dumnezeu Cel viu! Cât de dureros va fi să afli, la sfârșit, că te-ai sprijinit pe o trestie ruptă!

Cititorule, dacă n-ai aflat pentru cugetul tău vinovat *pacea* pe care o dă *sângele* Domnului Isus Hristos, dacă ai teamă să te întâlnești cu Dumnezeu, îngăduie-mi să-ți pun întrebarea prorocului: „Până când vei șchiopăta de amândouă picioarele?“ Pentru ce stai departe, când Domnul Isus te cheamă blând să iei jugul Lui asupra ta? Crede-mă că vine ceasul când Cineva mai mare decât Ilie, nu te va mai asculta dacă nu vei fi căutat din timp un adăpost în Domnul Isus! Ascultă aceste cuvinte: „Deoarece eu am chemat și voi ați refuzat să auziți, mi-am întins mâna și nimeni n-a luat seama, ci ați respins orice sfat al meu și n-ați vrut nici o muștrare a mea, voi râde și eu în nenorocirea voastră, îmi voi bate joc, când vă va cuprinde frica. Când vă va cuprinde frica deodată, ca o furtună, și nenorocirea voastră va veni ca o vijelie, când necaz și strâmtorare vor veni peste voi“ (Proverbe 1.24-27). Înfricoșătoare cuvinte! Cât de grozav va fi însă împlinirea lor!

Cititorule, vino la Domnul Isus Hristos; la Izvorul de *apă vie*, la Izvorul de *viață*, unde vei afla *pace și siguranță*, înainte de a izbucni furtuna mâniei lui Dumnezeu. Când stăpânul casei se va scula și va închide ușa, va fi prea târziu. Gândește-te la acest lucru cu toată seriozitatea și nu lăsa ca vrăjmașul sufletelor să te ducă în pierzarea veșnică. Nu lăsa să vină vremea aceea când va fi *prea târziu*.

Să vedem acum cealaltă parte a tabloului. Prorocii lui Baal erau încurcați; ei jucaseră, strigaseră, se răniseră, dar în zadar. Tot sistemul lor mincinos fusese dat pe față. Rătăcirea era judecată; nu rămânea decât ca marea clădire a adevărului să fie înălțată înaintea celor care fuseseră atâta vreme robiți de mândrie deșartă și mincinoasă. „Atunci Ilie a zis către întreg poporul: «Apropiați-vă de mine!» Și tot poporul s-a apropiat de el. Și a reparat altarul Domnului, care era dărâmat. Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, către care a fost cuvântul Domnului, zicând: «Israel va fi numele tău». Și cu pietrele a zidit un altar în Numele Domnului...“

Totdeauna *este bine să așteptăm cu răbdare*, până când *răul și minciuna* coboară până unde le este locul. *Adevărul iese la lumină în timp*; și cu toate că rătăcirea caută să se îmbrace în hainele vechimii, timpul o va dezbrăca de aceste haine și o va arăta așa cum este. Ilie a înțeles lucrul acesta și de aceea a putut să rămână liniștit și să aștepte ceasul prăbușirii lui Baal, înainte de a arăta lui Israel calea cea bună. *Este nevoie de o înțelegere adâncă și adevărată a gândurilor lui Dumnezeu*, pentru a putea aștepta în felul acesta. Dacă prorocul ar fi fost un suflet ușuratic și neluminat, s-ar fi simțit îndemnat să ridice o furtună împotriva vrăjmașilor săi. Dar *un duh înalt nu se grăbește și nu se tulbură*. El se mișcă în jurul unui centru care-l ridică deasupra oricărei influențe. Așa era Ilie: sfânt, evlavios și liber. El avea o vrednicie cerească, pe care trebuie s-o aibă toți slujitorii Domnului.

Pe muntele Carmel, în timp ce privea la zadarnicele eforturi ale prorocilor lui Baal, Ilie se înfățișa în toată vrednicia chemării pe care o avea. Nu numai purtarea lui, dar și gândurile care-l călăuzeau în lucrarea sa, mărturiseau despre slujba lui de proroc al Domnului. Care erau gândurile după care lucra Ilie? Erau gândurile care alcătuiau temelia unității poporului Israel. Cel dintâi lucru pe care l-a făcut a fost să repare altarul Domnului, care fusese sfărâmat. Acela era centrul lui Israel; iar Ilie, ca un adevărat reformator trebuia să se gândească la acest lucru înainte

de orice. Cei ce caută să facă o îndreptare numai pe jumătate, se mulțumesc doar să răstoarne ceea ce este minciună, fără să pună însă temelia pe care să zidească ce este adevărat; dar o astfel de reformă nu durează, căci se va păstra prea multe lucruri rele și astfel nu va putea fi o mărturie a adevărului. Altarul lui Baal trebuia să cadă, iar altarul Domnului trebuia să fie ridicat.

Sunt oameni gata să aducă jertfă Domnului pe altarul lui Baal, adică să păstreze un sistem rău, dându-i un nume frumos. Însă, singurul centru al unității, recunoscut de Dumnezeu, este Numele Domnului Isus Hristos; simplu EL și numai EL. Credincioșii sunt mădulare ale Trupului Domnului Isus și nu trebuie socotiți ca niște membri ai unui sistem religios. Dumnezeu îi vede pe toți alcătuind un singur Trup; și ei trebuie să se respecte ca făcând parte din acest Trup, așa cum spune Scriptura.

Ilie pe muntele Carmel, recunoaște unitatea lui Israel. „Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, către care a fost cuvântul Domnului zicând: «Israel va fi numele tău».“ Aceasta este o mărturie înaltă, pe care nici chiar Solomon n-a întrecut-o. A recunoaște cele douăsprezece seminții ale lui Israel, când ele erau despărțite, slăbite și decăzute, înseamnă a intra în gândirea lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. Totuși, acest lucru îl va pune totdeauna Duhul lui Dumnezeu în inima israelitului credincios; acela nu va uita „cele douăsprezece seminții ale noastre“. Ele pot fi împărțite și împrăștiate din pricina slăbiciunii și necredincioșiei lor, dar Dumnezeul lui Israel le înfățișează totdeauna în unitatea desăvârșită în care au mers odinioară, unitate pe care o va arăta din nou în viitor, când – uniți prin adevăratul David – vor reveni la templul Celui-Prea-Înalt. Prorocul Ilie vedea, prin Duhul, această unitate.

Cu ochiul credinței, Ilie vedea mai departe trista și lunga vreme de robie a lui Israel și privea poporul nu ca pe „Iuda și Efraim“, ci într-o unitate văzută, ca Israel, căci Cuvântul spune: „Israel va fi numele tău“. El nu se uita la ceea ce era Israel, ci la ceea ce spunea Dumnezeu; aceasta este credința. Necredința i-ar fi zis: „Ai o pretenție prea mare; este o îngâmfare din partea ta să vorbești de douăsprezece seminții, când ele nu sunt decât zece; este o nebunie să vorbești de unitate, când ele sunt despărțite.“ Așa vorbește necredința, care nu poate nici să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu și nici să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Credinciosul însă se întemeiază pe mărturia neschimbată a lui Dumnezeu, care nu poate fi desființată de vinovăția omului, de vinovata necredință a omului.

„Israel va fi numele tău.“ Prețioasă și nezdruccinată făgăduință! Nimic nu poate s-o desființeze; nici mintea copilăroasă a lui Roboam, nici politica vicleană a lui Ieroboam. Chiar josnicia lui Ahab nu putea să împiedice pe Ilie de a lua poziția cea mai înaltă a unui israelit, poziția unui închinător, cu un altar zidit din douăsprezece pietre, după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceeași lărgime de inimă și de gânduri o găsim la Ezechia, acel împărat al lui Iuda, care a poruncit ca jertfa de ardere de tot și jertfa pentru păcat să fie aduse pentru tot Israelul. *Credința nu este mărginită de împrejurări omenești*; cu o sfântă libertate, ea se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu se mulțumește cu nimic mai puțin decât cu ceea ce recunoaște Scriptura.

Același lucru este și azi pentru credincioși. Dacă ascultăm ce zice firea pământească, necredincioasă, gândurile noastre nu ne vor ridica mai sus decât nefericita stare de pe pământ a Bisericii; dacă însă ne conduce credința, ea ne va înălța, arătându-ne Adunarea în desăvârșirea ei, ca Trupul Domnului Isus, care este în cer. Așa trebuie să ne imaginăm Biserica, nu în grosolanele sisteme firești și lumești care sunt alcătuite de oameni și care nu sunt recunoscute de Dumnezeu. Când privim la sectele religioase, care s-au arătat în lumea religioasă, desfășurând o mare activitate, nu ne putem face o idee lămurită despre Biserică, ci trebuie să ne așezăm deasupra norilor pământului, căci, ca și Căpetenia ei, ea este înviată. Dumnezeu să fie laudat că este așa! N-am voii ca ea să fie pe pământ. Orice efort de a forma o Biserică pe pământ a dat greș și suntem nevoiți să tragem concluzia că nu există un teren neutru pe care s-ar putea face o unire statornică între Biserica din cer și cea a Romei.

Dacă am căuta o tovărășie care să corespundă lumii care ne înconjoară, un copac destul de mare care să adăpostească în el toate păsările din văzduh, atunci, negreșit Roma ar corespunde

dorișelor noastre. Dacă însă am învățat cât se cuvine de la Domnul Isus și din Evanghelia Lui în așa fel, încât duhurile noastre să dea înapoi dinaintea oricărui sistem decăzut, satanic, care sapă la temelia sfințeniei, atunci trebuie să lăsăm pământul, căci, ca și odinioară porumbelul lui Noe, nu vom găsi pe el nici un loc de odihnă unde să ne punem talpa piciorului.

Pe pământ este destul de multă religie; sunt secte fără număr, cu învățături și certuri asupra punctelor de învățatură; dar unde găsim în mijlocul tuturor acestora Biserica în caracterul ei de fecioară curată? Ei bine, în zadar o vom căuta printre secte și partide religioase, printre viața lumească, fariseism și formalism rece de pe pământ. Toate acestea nu alcătuiesc decât un sistem îngrozitor, ale cărui păcate aduc ocară asupra Numelui lui Dumnezeu și aruncă necinste asupra adevăratului creștinism.

În adevăr, văzând creștinătatea zilelor noastre, oamenii și-o închipuie ca o grădină de rele, sub forma de plăceri lumești, rea credință, zgârcenie îmbrăcată cu o haină sfântă de mărturisiri de credință și de vorbe frumoase. Sufletul simțitor este izbit de această stare de lucruri; totuși sunt și însemnate abateri de la aceste rele. Prin harul lui Dumnezeu sunt întotdeauna și oameni care nu și-au mânjit hainele; da, rămâne câte o scânteie sub cenușă, oameni care doresc să cheme pe Domnul dintr-o inimă curată. O, de-am putea să vedem mărimdu-se numărul lor! Și nu numai atât, dar mai dorim ca Domnul să binevoiască să dea alor Săi harul să meargă într-o sfântă legătură! În felul acesta, diavolul nu s-ar mai putea mândri. Să ne mângâiem la faptul că întotdeauna va fi o mărturie în mijlocul vrăjmașilor Domnului, pe față sau ascunsă. Am fi porniți să ne retragem fiecare în casa sa dacă n-am fi îndemnați să nu părăsim strângerea noastră laolaltă; și nu îndrăznim să nu ascultăm de acest cuvânt. Singurul centru de strângere laolaltă este Însuși Domnul Isus și Numele Lui. Duhul Sfânt adună pe credincioși numai în jurul acestui Centru.

Dar, cu toată starea umilitoare a Bisericii de pe pământ, credinciosul poate să găsească odihnă privind *Biserica în chemarea ei cerească*. Aceasta mângâie și întărește duhul nostru în mijlocul celor mai grele împrejurări. Dacă noi nu vom reuși să ne păstrăm poziția noastră, Dumnezeu ne-o păstrează, și mai mult, încă, ne păstrează și pe noi. Dorișta de a sta izolați vine din egoism. Adeseori, unuia sau altuia nu-i place să se adune laolaltă cu niște creștini slabi, care își simt nedesăvârșirea. Ne gândim prea mult la bunul nostru nume. Unul sau altul va spune că nu ține de nici o biserică; trebuie însă să luăm bine seama, că toți credincioșii ar trebui să se găsească, așa cum este scris, strânși împreună; lucrul acesta ar alcătui o tovărășie deosebită, dar disprețuită de lume.

Moise a suferit împreună cu poporul lui Dumnezeu. Aceasta era arătarea credinței lui. El ar fi putut să rămână în palatul lui Faraon, ferindu-se de orice ocară, dar Duhul Domnului Isus l-a călăuzit să aleagă mai bine calea Sa și să se facă una cu ai Săi.

Sunt apoi daruri și virtuți care cresc în cei care caută să meargă împreună cu ceilalți, lucru care nu s-ar face dacă cineva stă retras. Greutatea este mare, fără îndoială, dar și răsplata va fi mare și ne va despăgubi de orice suferință și de orice osteneală. Creștinii să nu părăsească deci strângerea lor laolaltă din indiferență sau din duh lumesc, sau ascultând șoptele vrăjmașului de a-i risipi. Sfârșitul va da la iveală totul și atunci fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu.

Nu trebuie să încetăm de a stărui să înfăptuim ceea ce este Adunarea ca Trup al Domnului Isus în cer. Dacă uităm lucrul acesta, alegem una sau alta din numeroasele secte care sunt în creștinătate. Tristă alegere! Căci între aceste sisteme și Adunarea lui Dumnezeu nu este nici o asemănare. Îmbrăcăminte largă a Bisericii poate fi făcută ici și colo, dar ființa ei nu este în acele bucăți.

Ilie Tișbitul ne este o pildă de credință tare în făgăduințele lui Dumnezeu într-o vreme când totul părea a fi împotriva. Prin credință, el a putut să se ridice deasupra răului care îl înconjura și să zidească un altar din douăsprezece pietre, cum a făcut Iosua când a ridicat un altar de biruință pe malurile Iordanului. Am văzut gândul de căpetenie, după care Ilie voia să facă îndreptarea. Gândul acesta era un gând sănătos și Dumnezeu l-a recunoscut. Focul din cer a pus în încurcătură pe prorocii lui Baal, a întărit credința lui Ilie și i-a scos pe israeliți din nehotărârea

lor. Credința lui Ilie a dat loc lucrării lui Dumnezeu. Prorocul pusese să sape un șanț și să-l umple cu apă, făcând astfel greutatea cât mai mare cu putință, pentru ca biruința lui Dumnezeu să se arate pe deplin. Și așa a fost.

Domnul răspunde la chemarea credincioșilor! Profetul zisese: „Răspunde-mi, Doamne, răspunde-mi, și să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și că Tu le-ai întors inima înapoi“. Iată o rugăciune înțeleaptă! Ilie se ocupă cu Dumnezeu și poporul Său. El nu zice: „Răspunde-mi, Doamne, ca să cunoască poporul acesta că eu sunt un adevărat proroc“. Singurul lui scop era să întoarcă pe copiii lui Israel la Dumnezeul părinților lor și să pună în cugetul lor dreptatea lui Dumnezeu, în locul pretențiilor lui Baal.

Și Dumnezeu a ascultat pe slujitorul Său, căci abia a isprăvit rugăciunea că a și căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul și a supt și apa care era în șanț. Când a văzut poporul lucrul acesta, au căzut cu toții cu fața la pământ și au zis: „Domnul, El este Dumnezeu! Domnul, El este Dumnezeu!“

Adevărul a biruit. Profeții mincinoși au rămas uimiți. Cuprins de o mânie sfântă, Ilie i-a junghiat la pârâul Chison și astfel, răul fiind judecat, nici o piedică nu mai stătea în calea binecuvântării lui Dumnezeu, lucru pe care Ilie l-a pus înaintea lui Ahab în aceste cuvinte: „Suiete, mănâncă și bea, căci este un vuiet de mare ploaie.“ Cuvintele acestea arată ce-l stăpâna pe Ahab: „Mănâncă și bea!“ Aceasta era tot ce știa sau voia el să știe. El ieșise să caute iarbă și nimic mai mult; iar prorocul îi aducea acum vestea despre ceea ce căuta. Ilie nu putea să-l poftască să se unească împreună cu el, ca să dea slavă lui Dumnezeu pentru biruința asupra răului, căci știa că Ahab n-ar fi răspuns la aceasta. Și totuși, amândoi erau israeliți; dar unul era în legătură cu Dumnezeu, pe când celălalt era rob al păcatului. Ahab se mângâia cu gândul că avea ce să mănânce și să bea, pe când Ilie rămânea singur cu Dumnezeu. Bucuria profetului era sfântă și binecuvântată.

Cine n-ar vrea mai bine legătura cu Dumnezeu în locul plăcerilor grosolane, păcătoase, lumești? Dar să luăm seama la deosebirea care este între puterea lui Ilie înaintea oamenilor și între smerenia lui înaintea lui Dumnezeu! El întâlnește cu vrednicie pe Obadia (un credincios într-o situație greșită), dar răspunsese lui Ahab cu o dreaptă asprime. Se găsisse în mijlocul fraților lui rătăciți, în tăria și harul unui adevărat reformator; dar de nelegiuirii proroci ai lui Baal și-a bătut joc și i-a ucis apoi cu sabia răzbunării. Așa s-a purtat el înaintea omului.

„Și Ilie s-a suit pe vârful Carmelului și s-a plecat la pământ și și-a pus fața între genunchi“. Ce minunat! Profetul își cunoștea locul său adevărat, fie înaintea lui Dumnezeu, fie înaintea oamenilor. Înaintea oamenilor, el lucra după împrejurări, cu înțelepciunea dată de Duhul. Înaintea lui Dumnezeu, se pleca cu smerenie sinceră și respectuoasă. Fie ca toți slujitorii Domnului, să știe să meargă tot așa în relațiile lor pe pământ!

Vom urmări acum pe proroc în împrejurări deosebite de acestea.

PROROCUL PE MUNTELE HOREB

(1 Împărați 19.1-21)

Viața celor ce au avut de îndeplinit o anumită slujbă pentru Domnul, a fost mai totdeauna plină de lupte. Despre ei s-ar putea spune ceea ce se spune despre cei ce călătoresc pe mare, în corăbii: „Se suiau spre ceruri, se coborau în adânc, sufletul le era pierdut în fața primejdiei!“ Îi vedem când în înălțimi, când în adâncimi; o clipă în soare, alta în furtună. Aceasta se întâmplă însă nu numai cu marii slujitori ai lui Dumnezeu, ci cu orice credincios; oricât de necunoscător ar fi el în ce privește calea sa, el trece prin astfel de împrejurări.

Nimeni nu poate să alerge pe drumul credinței, fără să dea de greutate. Dar este bine că se întâmplă așa; și nu există creștin serios care să nu aleagă mai degrabă un drum greu decât o

cărare alunecoasă. *Domnul găsește cu cale să ne treacă prin greutăți ca să ne facă mai dulce odihna de la sfârșit și să ne pregătească pentru slujirea din vremea de acum.*

În împărăția slavei nu vom mai avea nevoie de încercări. Vom recunoaște atunci că drumul nostru pe pământ nu a fost prea aspru, ci dimpotrivă, că nu se putea să fim lipsiți nici măcar de una din încercările prin care am trecut aici pe pământ. Acum nu vedem deslușit și adeseori nu înțelegem pricina încercărilor noastre, iar nerăbdarea ne face adesea să murmurăm. Dacă însă ne supunem vocii lui Dumnezeu, vom putea spune în curând că Domnul „ne-a condus pe o cale dreaptă, ca să ajungă într-o cetate de locuit“ (Psalm 107.7).

Profetul Ilie nu prevăzuse furtuna ce avea să se dezlănțuie asupra lui. El coborâse din muntele Carmel și mersese înaintea carului lui Ahab, în puterea Duhului, până la intrarea în Israel. Dar acolo a fost oprit. De cine? De o persoană care până atunci stătuse ascunsă. Era nelegiuita Izabela, care, deși ascunsă, nu stătuse degeaba. Fără îndoială că ea se folosisese de influența pe care o avea față de soțul ei slab, de a cărui putere se slujea pentru îndeplinirea planurilor ei rele. Ea își deschisese casa profeților lui Baal; și aceasta în folosul stăpânului ei. Izabela nu este însă numai o persoană singuratică, ci înfățișează o întreagă ceată de oameni sau, mai degrabă, întruparea unui principiu, care de veacuri se împotrivesc adevărului lui Dumnezeu, principiu ajuns la culme în „curva cea mare“ din Apocalipsa. Duhul Izabelei este duhul de prigoană, de stăpânire, care lucrează cu stăruință; el arată puterea diavolului.

Ahab este însă cu totul altfel. În el se vede omul care nu se îngrijorează de lucrurile religioase. El nu dorea decât să-și mulțumească poftele trupești și lumești. El nu-și dădea osteneala să se pronunțe asupra drepturilor lui Dumnezeu sau asupra pretențiilor lui Baal. Pentru el, ori Baal, ori Dumnezeu, era tot una. Acesta este omul pe care Izabela îl dirija cum îi plăcea. Ea își lua asupra ei sarcina de a mulțumi dorințele lui Ahab; și în același timp se slujea cu dibăcie de puterea pe care o avea el spre a se împotrivi adevărului lui Dumnezeu. Ahabii sunt întotdeauna niște unelte în mâinile Izabelei. În Apocalipsa vedem Babilonul (curva) călare pe fiară, adică religiunea stricată călăuzind puterea civilă. Cu alte cuvinte vedem duhul Izabelei deplin dezvoltat, slujindu-se de duhul lui Ahab. Toate aceste lucruri vor să trezească pe cei de astăzi care au urechi de auzit.

Oamenii devin tot mai nepăsători față de interesele adevărului lui Dumnezeu. Ei sunt gata să primească, fie pe Domnul Isus, fie pe Baal, numai marea mașinărie a societății să nu fie stânjenită în mersul ei. Primesc orice învățătură numai să nu se arate cu ea în fața celorlalți oameni. În felul acesta, oamenii cu ideile cele mai opuse pot să se unească între ei, ascunzându-și gândurile și urmând cu stăruință poftele lumești. Așa este duhul vremii și așa sunt pornirile lui; iar când duhul Izabelei se va ridica iarăși, va călăuzi pe oameni pe calea care-i va duce în întunericul veșnic, cale pe care mulți au mers până acum. Grozav gând! Voi zice din nou: „Cine are urechi de auzit, să audă!“

De la Izabela, prorocul Ilie a primit lovitura care i-a doborât duhul: „Și Ahab a istorisit Izabelei în amănunte tot ce făcuse Ilie și cum omorâse cu sabia pe toți profeții“. „Ahab a istorisit Izabelei!“ El nu-și bătea capul cu acest fapt ca să-și aibă partea lui la această întâmplare; îi lipsea tăria. Poate că ploaia mare care a venit i se părea a fi urmarea omorării acelor preoți. Așa s-a făcut că a rămas nepăsător. Ce însemna Baal, ce însemna Dumnezeu pentru Ahab? Când Ahab și cei ca el au ce să mănânce și ce să bea, nu se sinchiesc de adevăr și de suflet. Simțirile grosolane și nebune ale „carnii“ îi stăpânesc.

Voi, fii ai veacului acestuia, care ziceți: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri“, gândiți-vă la Ahab și aduceți-vă aminte de sfârșitul lui! Căinii i-au lins sângele! Iată sfârșitul mâncării și băuturii! Cât despre sufletul lui Ahab, veșnicia va arăta care este soarta lui (Luca 16.19-31).

În Izabela însă, vedem o persoană căreia nu-i lipsește nici interesul, nici tăria. Pentru ea lupta era de cea mai mare însemnătate și era hotărâtă să lucreze cu tărie. „Și Izabela a trimis un sol la Ilie, zicând: «Așa să-mi facă dumnezeii și încă și mai mult, dacă mâine, pe timpul acesta nu voi face sufletului tău ca sufletul unuia dintre ei».“

Profetul este chemat să sufere prigoană. Pe Carmel înfruntase pe toți profeții lui Baal. Până atunci, mersul lui fusese biruitor, ca urmare a legăturii lui cu Dumnezeu, dar acum părea că soarele începea să apună pentru el și orizontul lui devine trist și posomorât. „Și, când a văzut el lucrul acesta, s-a ridicat și a plecat, ca să-și salveze viața; și a venit la Beer-Șeba, care este a lui Iuda, și a lăsat acolo pe slujitorul său. Și a mers în pustiu cale de o zi și a venit și s-a așezat sub un ienupăr și dorea moartea sufletului său; și a zis: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei».” Duhul lui Ilie era abătut. El privește lucrurile prin norul întunecos, care le acoperă. I se pare că tot lucrul lui este pierdut și că nu-i rămâne decât să se culce și să moară. Duhul lui, obosit de eforturile care-i păreau zadarnice pentru întoarcerea poporului la credință, dorește să intre în odihnă.

În toate acestea vedem nerăbdare și necredință. Când era pe muntele Carmel, Ilie nu spunea că vrea să plece de pe pământ; atunci el știa că face o lucrare bună, avea biruință și nu se gândea la plecare. Dar Domnul voia să arate robului Său nu numai ce trebuie să facă, ci și ce trebuie să sufere. *Omul este gata mai repede să lucreze decât să sufere*; totuși Domnul este tot așa de mult slăvit în cel ce suferă cu răbdare, ca și în cel mai harnic slujitor al Său. Harurile care cresc în acela care îndură suferințe îndelungate, răspândesc o mireasmă tot atât de plăcută ca și roadele unei lucrări neobosite.

Ilie ar fi făcut bine să-și aducă aminte de acest lucru; dar inimile noastre pot să simtă durerea și descurajarea lui. Nu sunt mulți slujitori ai Domnului, care să nu fi dorit să dezbrace armătura și să sfârșească cu oboseala luptei, mai ales când li se pare că lucrarea lor este în zadar și când își închipuie că fac doar umbră pământului. *Trebuie să așteptăm clipa eliberării noastre, dar până atunci, trebuie să ne urmăm drumul într-o slujire răbdătoare și fără murmur!*

Este o mare deosebire între dorința de a scăpa de încercări și dorința de a fi în Casa Tatălui. Odihna este dulce pentru lucrător. De asemenea, este plăcut să te gândești la locuințele care ne-au fost asigurate prin lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu va șterge toate lacrimile noastre și Mielul va duce pe ai Săi la pășuni verzi și la fântâni cu apă vie. Toată așteptarea aceasta a slavei este, negreșit frumoasă, dar nu avem dreptul să zicem Domnului să ne ia viața. Aceasta înseamnă nerăbdare.

Cât de deosebite sunt cuvintele apostolului Pavel: „Dar sunt strâns din două părți, având dorința să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine, dar a rămâne în trup este mai necesar pentru voi Și, fiind încredințat de aceasta, știu că voi rămâne și voi fi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre” (Filipeni 1.23-25). Aceste cuvinte ne arată un adevărat duh creștin. Slujitorul Bisericii trebuie să caute binele ei, nu foloasele sale. Dacă Pavel ar fi căutat bunul său trai, ar fi dorit să părăsească pământul; ținând însă seama de nevoile credincioșilor, alege să rămână pentru înaintarea bucuriei și credinței lor.

Ilie ar fi trebuit să facă la fel și să dorească să rămână pentru binele lui Israel, dar i-a lipsit credința. Prorocul Ilie a fugit în pustie, mânat de necredință ca să-și scape viața. Dorea ca viața să-i fie luată, numai pentru a scăpa de greutate. Din toate acestea putem învăța o lecție folositoare. Necredința ne îndepărtează de locul mărturiei și slujirii. Câtă vreme Ilie a mers prin credință a fost la înălțimea chemării lui de slujitor și martor; când însă i-a lipsit credința, și-a părăsit locul și a fugit în pustie. Necredința ne împiedică de a sluji Domnului și ne face nefolositori. Nu putem să lucrăm pentru Dumnezeu decât *în puterea credinței* și trebuie să ne aducem aminte de acest lucru în timpul de față, când atâția oameni părăsesc mărturia creștină și se dau la o parte.

Gândesc că putem spune, ca lucru adevărat, că atunci când cineva se retrage dintr-o poziție aleasă, în ce privește mărturia, este călăuzit, în chip sigur, de necredință. Așa stau lucrurile în zilele noastre cu mulți care odinioară erau în mare cinste pentru că înțeleseseră – ziceau ei – adevărul cu privire la prezența Duhului Sfânt în Adunare. Când acest adevăr este bine înțeles și păstrat cu tărie, el ne face liberi de autoritatea omului în ce privește credința și ne călăuzește dincolo de sistemele în care este recunoscută această autoritate.

Dacă Duhul Sfânt ne călăuzește în Adunare, omul nu are nici un drept să se amestece ca să hotărască și să așeze oameni; căci, făcând așa, trece peste drepturile lui Dumnezeu. Deci, dacă cineva crede în acest adevăr însemnat, această credință nu va fi fără influență asupra comportării lui și-l va despărți de orice sistem în care acest adevăr nu este cunoscut. Nu este vorba de cei care vor să se alipească; aceasta este o chestiune care vine mai pe urmă. Întâi trebuie „să înceteze de a face răul“ și după aceea „să învețe să facă binele“. Totuși, unii din cei care pretindeau altădată că înțeleg adevărul și că lucrează după adevăr, au pierdut încrederea și răbdarea și s-au întors în sistemele din care ieșiseră. Ca și Ilie, ei n-au dat peste rezultatele la care s-au așteptat și din acest motiv au plecat. Astfel de inimi s-au lăsat doborâte de întristare și descurajare. Ei, care mărturiseau că au înțeles adevărul despre prezența Duhului Sfânt în Adunare și alte adevăruri în legătură cu acesta, nu au izbutit să le și trăiască. Nu numai atât, dar în multe cazuri ei s-au arătat cum n-ar fi trebuit și vrăjmașul n-a lipsit de a se folosi de aceasta pentru a descuraja pe cei ce doresc să rămână credincioși Domnului. Aceștia, văzând nereușita oricărei mărturii colective pe pământ, s-au retras deznădăjduți.

Să luăm bine seama că necredința l-a dus pe Ilie în pustie și necredința este pricina pentru care poziția de mărturie, în prezența Duhului Sfânt în Adunare, este părăsită. Cei ce se retrag arată că nu aveau a face cu Dumnezeu și cu adevărul Lui veșnic, ci cu omul și cu împrejurările. *Dacă adevărul lui Dumnezeu este temelie lucrării noastre, nu vom fi influențați de schimbările și greșelile oamenilor!* Omul poate să greșească; cele mai bune și mai sincere eforturi ale lui pentru a pune în lucrare adevărul lui Dumnezeu sunt nedesăvârșite, dar aceste greșeli pot oare să desființeze adevărul lui Dumnezeu? – **Nicidecum!** Dumnezeu va fi găsit adevărat și omul mincinos!

Dacă cei care au învățat despre unitatea Bisericii apucă pe calea despărțirii în partide religioase, dacă cei care cred în prezența Duhului Sfânt în Adunare, se supun totuși unei autorități omenești în domeniul credinței; dacă cei care mărturisesc că așteaptă pe Domnul aleargă după lucrurile veacului acestuia, însemnează oare că acestea desființază învățăturile dumnezeiești? Nicidecum! Căci adevărul dumnezeiesc este neschimbat. Dumnezeu *nu se schimbă* chiar dacă omul s-ar arăta de o mie de ori mai slab decât este. Așadar, în loc de a ne lăsa împinși de deznădejde pentru că omul a întrebuițat rău adevărul lui Dumnezeu, trebuie cu atât mai mult să ținem strâns acest adevăr ca fiind singura siguranță a sufletelor noastre în mijlocul ruinei care este în mijlocul nostru.

Dacă Ilie ar fi ținut tare adevărul care îi umplea inima când era pe Carmel, nu l-am fi văzut nici sub ienupăr, nici nu l-am fi auzit zicând cuvintele: „Ia-mi sufletul, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei“. Dar Domnul Își aduce aminte, în harul Său, de robul Său chiar când acesta doarme sub ienupăr. El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână. În loc de a împlini dorința îndrăzneată a slujitorului Său întristat și descurajat, Domnul vrea să-l pregătească și să-l întărească pentru lupte noi. Omul nu lucrează așa, dar așa lucrează harul lui Dumnezeu ale cărui căi și gânduri nu sunt ca ale noastre. Bindecuvântat să fie Numele Lui!

Omul lucrează deseori cu asprime față de aproapele său și fără nici o milă; nu tot așa face însă și Dumnezeu. El lucrează cu cea mai mare milă față de noi. Domnul înțelege greutățile lui Ilie și Își aduce aminte de credincioșia slujitorului Său în lupta pentru Numele și adevărul Său; de aceea i-a venit în ajutor la vreme de deznădejde. Ilie s-a culcat și a adormit sub ienupăr: „Și iată, un înger l-a atins și i-a zis: «Scoală-te, mănâncă!»“. Și s-a uitat și, iată, la capul său era o azimă coaptă pe pietre fierbinți și un urciur cu apă. Și a mâncat și a băut și s-a culcat din nou. Și îngerul Domnului s-a întors a doua oară și l-a atins și a zis: «Scoală-te, mănâncă! Pentru că drumul tău este foarte lung». Și s-a sculat și a mâncat și a băut și, cu puterea mâncării aceleia, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la Horeb, muntele lui Dumnezeu“ (1 Împărați 19.5-8). Domnul cunoaște mai bine decât noi lucrarea pe care o avem de făcut și, în harul Său, ne întărește cum știe El că avem nevoie. Prorocul voia să doarmă, în supărarea sa, dar Domnul voia să-l întărească pentru slujba care urma.

În Ghetsimani, ucenicii copleșiți de întristare pentru că vedeau, pe cât li se părea, sfârșitul tuturor nădejdlor lor, au adormit; dar Domnul Isus voia ca ei să fie cu coapsele încinse și cu brațele întărite pentru a înfrunta încercarea.

Ilie a mâncat și a băut și, astfel întărit, a mers până la Horeb. El pare că este hotărât să părăsească locul de slujbă și mărturie; și dacă nu poate să doarmă sub ienupăr, se va ascunde într-o peșteră și rămâne noaptea în ea. Când un credincios se depărtează de locul în care credința l-ar fi păstrat, nu se poate ști mai dinainte până unde va merge. Numai credința în Cuvântul lui Dumnezeu poate să ne păzească pe calea slujirii, pentru că ea, credința, ne dă puterea de a aștepta sfârșitul; pe când necredința se ocupă de împrejurări și ne cufundă în descurajare. Credinciosul trebuie să-și facă bine socoteala și să nu aștepte să găsească aici decât încercări și dezamăgiri. Adeseori dorim odihnă și mulțumire în cutare sau cutare împrejurare, dar aceasta nu este decât un vis.

Fără îndoială că Ilie nădăjduia să vadă făcându-se prin el o mare schimbare, dar, în loc de schimbare, viața îi este în primejdie. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. El care înfruntase fără teamă pe Ahab și pe profeții lui Baal ar fi trebuit să rabde și vorbele pe care i le trimitea Izabela. Dar nu a făcut așa pentru că i-a lipsit credința. Când îi lipsește cuiva credința, se sperie până și de umbra lui. Privind pe Ilie pe muntele Horeb, te întrebi dacă tot el este acela care fusese pe muntele Carmel, cu altarul din douăsprezece pietre pentru a arăta în fața fraților săi dreptatea Dumnezeului lui Israel. Ei bine, ce slabă făptură este omul când nu este sprijinit de credința simplă în mărturia lui Dumnezeu! David a putut să iasă înaintea lui Goliat în puterea credinței, dar mai târziu a zis: „Voi pieri într-o zi de mâna lui Saul!”

Credința stă deasupra împrejurărilor și se îndreaptă către Dumnezeu; necredința pierde din vedere pe Cel Atotputernic și nu se ocupă decât de împrejurări. Necredința zicea despre copiii lui Israel că erau ca niște lăcuste înaintea vrăjmașului, pe când credința zicea că ei pot prea bine să biruiască pe canaaniiți (Numeri 13).

Totuși, Domnul nu părăsește pe slujitorul Său în peșteră; El îl urmărește și acolo ca să-l aducă la locul pe care îl părăsise în nerăbdarea și necredința sa. „Și, iată, cuvântul Domnului a fost către el și i-a zis: «Ce faci aici, Ilie?»” Ce înștiințare! De ce se ascunsese Ilie în peșteră? De ce își părăsise locul de cinste al mărturiei? Din pricina vorbelor pe care i le trimisese Izabela și din pricină că lucrarea lui nu fusese recunoscută. El credea că va culege din lucrarea sa roade și nu amenințări sau, pe cât se părea, chiar părăsire din partea tuturor. Iată de ce s-a retras într-o peșteră în munte, într-un loc potrivit pentru a-și hrăni descurajarea. Trebuie să mărturisim însă că, ceea ce se întâmplase era de așa fel, că putea să-i rănească prorocului inima. El ieșise din singurătatea de la Sarepta, pentru a înfrunta pe tot poporul Israel, condus de Izabela și de o mulțime nelegiuită de preoți și profeți; prin harul lui Dumnezeu, el îi încurcase pe aceștia; Dumnezeu făcuse să se coboare foc din cer, ca răspuns la rugăciunea lui și tot Israelul primise, pe cât se părea, adevărul pe care-l vestise el. Toate aceste întâmplări ridicaseră, fără îndoială, nădejdlile lui la o treaptă înaltă. Totuși, la sfârșit, viața îi este amenințată și nu vede pe nimeni care să-l urmeze; el este învăluit într-un nor întunecos, părăsește câmpul de luptă și se ascunde într-o peșteră.

Este mai ușor să osândești pe altul, decât să lucrezi cum se cuvine. De aceea, nu trebuie să ne grăbim când este vorba să judecăm faptele unui slujitor așa de ales ca Ilie Tișbitul. Dar, cu toate că n-avem să-l judecăm, putem să luăm învățătură și înștiințări din această parte a vieții lui. Putem să luăm o lecție folositoare din cuvintele: „Ce faci aici?” Să ne gândim la faptul că prin nerăbdare și necredință, părăsim adevăratul nostru loc de slujire între frații noștri, ca să mergem să ne culcăm sub ienupăr sau să ne ascundem într-o peșteră. Nu sunt oare, în această clipă, mulți, care odinioară se ocupau serios de unitatea și de adunarea celor iubiți de Dumnezeu, dar acum au adormit ori s-au ascuns, adică oameni care nu mai fac nimic pentru a răspândi aceste adevăruri?

Ce trist! Unor astfel de oameni li se pune întrebarea: Ce faci tu aici? Da, ce faci? Sau mai degrabă: ce nu faci?; și aceasta spre răul oilor Domnului Isus. Cine se retrage în felul acesta, nu mai este un om care nu face nici un rău, ci este unul care strică, căci aduce pagubă fraților săi. Ar

fi fost mai bine să nu fi răspândit niciodată adevăruri de preț, decât să le părăsească după aceea. A îndrepta privirile asupra unor mari adevăruri și după aceea să le părăsești, înseamnă a lucra ca un vinovat. Putem să avem milă de cei ce nu cunosc sau să căutăm să-i învățăm; dar acela care, după ce a mărturisit adevărul, l-a părăsit, nu mai poate fi vrednic de a fi ascultat.

Dar nu numai necredința și dezamăgirea, cu privire la unele adevăruri, împing pe unii și pe alții din credincioși la izolare; lipsa de izbândă în slujbă poate avea aceeași urmare. Iată că așa a fost și cu Ilie. Biruința de pe Carmel i-a dat, fără îndoială, mare nădejde cu privire la lucrarea sa și nu era pregătit pentru dezamăgire. *Dar cel mai bun leac pentru necredință și dezamăgire este să privim tot timpul țintă la Domnul Isus!*

Dacă, de pildă, vedem oameni mărturisind adevărul despre unitatea Bisericii și despre prezența Duhului Sfânt în Adunare, mărturisind că ei cunosc aceste adevăruri, dar nu le înfăptuiesc, trebuie să ne retragem? Nicidecum! Aceasta ar însemna să facem ca adevărul lui Dumnezeu să depindă de credincioșia omului, gând care nu va fi primit de nici un creștin luminat. Nu! Să privim mai degrabă în sus, ca să vedem acolo Adunarea, ca Trup al Domnului Isus, ale cărui mădulare sunt scrise din veșnicie, fiecare pe nume, în Cartea lui Dumnezeu. Să privim pe Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu în ceruri și vom vedea în aceasta și motivația prezenței Duhului Sfânt în Adunare. Bindecuvântat să fie Dumnezeu! Aceste adunări sunt bine întemeiate, cu siguranță, căci darurile harului și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău.

În sfârșit, dacă cineva este încercat cu privire la slujba sa, dacă vrăjmașul caută să-l descurajeze prin dezamăgire, să-și îndrepte privirile la Domnul Isus. Este bine să-și aducă aminte că este aproape vremea când toți cei care au slujit Domnului din dragoste pentru Numele Lui, vor fi răsplătiți din plin; și aceasta se va face cu toată înfățișarea tristă a lucrurilor de aici.

Să ne ferim totuși, ca nu cumva slujba noastră și roadele ei să ia locul Domnului Isus în inimile noastre. Există primejdia, ca un slujitor al Domnului să-și înceapă lucrarea cu inimă sinceră față de Domnul Isus și, după aceea, prin viclenia vrăjmașului și prin propria slăbiciune, să dea lucrării mai mult loc decât Domnului. Dacă Ilie ar fi avut înaintea ochilor săi pe Dumnezeul lui Israel, n-ar fi căzut în deznădejde. Putem să cunoaștem adevărata stare a lui Ilie din răspunsul pe care l-a dat la glasul lui Dumnezeu: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor, pentru că fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe profeții Tăi; și am rămas eu singur și caută să-mi ia viața“. Ce deosebire între vorbirea aceasta și aceea de pe Carmel! Pe Carmel, Ilie vorbea pentru Dumnezeu; aici vorbește pentru sine însuși. Acolo, el căuta să întoarcă pe frații săi, înfățișându-le adevărul lui Dumnezeu; aici, îi învinuiește pe frații săi, arătând păcatele lor înaintea Domnului.

Să luăm bine seama la ordinea lucrărilor:

- 1) Au părăsit legământul;
- 2) Au sfărâmat altarele;
- 3) Au ucis cu sabia pe proroci.

Răul a pornit de acolo că au părăsit legământul harului lui Dumnezeu; după aceea răul a mers crescând.

„Eu am fost plin de râvnă“, dar „ei au părăsit legământul Tău!“ Așa vorbea profetul în durerea sa în pustia Horeb. S-ar putea spune că el se socotea ca singurul care lucrase pentru Dumnezeu sau care rămăsese credincios. „Am rămas eu singur și caută să-mi ia viața!“ Aceasta nu era decât urmarea firească a stării lui.

Din clipa în care cineva se retrage din locul de mărturie și de slujire, începe să se îndreptățească pe sine și să învinuiește pe frații săi; faptul că se retrage, arată totdeauna pretenția pe care o are că a rămas credincios și că ceilalți au căzut. Dar tuturor celor ce se despart de frații săi învinuindu-i, întrebarea ce li se pune este aceasta: „Ce faci aici?“ Cine are urechi de auzit, să audă!

Domnul însă cheamă pe Ilie să iasă din peșteră. El îi zice: „Ieși și stai pe munte, înaintea Domnului. Și, iată, Domnul a trecut și un vânt mare și puternic despica munții și sfărâma stâncile înaintea Domnului. Domnul nu era în vânt. Și, după vânt, un cutremur de pământ: Domnul nu

era în cutremurul de pământ. Și, după cutremurul de pământ, foc: Domnul nu era în foc. Și, după foc, un glas blând, în șoaptă“. În felul acesta, prorocul trebuia să învețe să se mulțumească a fi unul dintre mai mulți, pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Ilie gândea că el trebuie să facă toate; se aștepta să răstoarne toate piedicile și să aducă neamul său la fericita credincioșie față de Dumnezeu. Dar cât este de greu chiar celei mai alese unelte să înțeleagă propria sa lipsă de însemnătate! Cei mai devotați, cei mai înălțați nu sunt decât niște pietre în clădire, niște șuruburi într-o mare mașinărie; și când cineva crede că este singura unealtă a lui Dumnezeu se înșală singur. Pavel putea să sădească, Apolo să ude, dar Dumnezeu face să crească!

Astfel Ilie a trebuit să învețe că Domnul avea și alți servi în afară de el; că în tolba Lui avea și alte săgeți de tras când avea să vină vremea. Vântul, cutremurul și focul trebuiau să-și facă lucrarea; și chiar după aceea susurul blând și subțire va fi bine auzit în toată lucrarea sa cea bună. Numai Dumnezeu poate să se facă ascultat, cu toate că El nu vorbește decât cu glas blând și subțire. Ilie a stat în peșteră până când a auzit susurul și după aceea și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii.

Numai în fața Domnului ne aflăm în adevărata noastră poziție. Putem avea gânduri înalte despre noi înșine și despre slujba noastră, dar când suntem puși în fața lui Dumnezeu, ne vine mai bine să ne acoperim fața cu mantaua – adică să ne ascundem. Când Moise se afla în prezența lui Dumnezeu a început să se cutremure și nu îndrăznea să privească. Lui Iov îi era scârbă de el însuși și s-a pocăit în praf și în cenușă. La fel este cu toți cei care se află în lumina prezenței lui Dumnezeu; acolo își văd ei nimicnicia și înțeleg că Dumnezeu poate să se lipsească de ei.

Domnul este totdeauna gata să recunoască cel mai mic serviciu care i se face, dar din momentul când un slujitor se ocupă prea mult cu slujba sa, Dumnezeu îi arată că poate să lucreze și fără el. Așa a fost cu Ilie care se retrăsese din lucru și din luptă, dorind să moară. El credea că este singurul martor, un slujitor părăsit și descurajat. Dumnezeu a făcut ca el să se înfățișeze înaintea Sa pentru a-i retrage însărcinarea, făcându-i cunoscut numele urmașului: „Du-te, întoarce-te pe drumul tău, către pustiul Damascului; și, când vei ajunge, să ungi pe Hazael împărat peste Siria. Și pe Iehu, fiul lui Nimși, îl vei unge împărat peste Israel; și pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, îl vei unge profet în locul tău. Și va fi așa: pe cel care va scăpa de sabia lui Hazael îl va ucide Iehu; și pe cel care va scăpa de sabia lui Iehu îl va ucide Elisei. Și Mi-am oprit în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat“.

Cuvintele acestea au luminat, fără îndoială, sufletul lui Ilie. Șapte mii! Și el se credea singur! Domnul nu rămâne niciodată fără slujitori. Dacă vântul nu este de ajuns mai este cutremurul și focul și, în cele din urmă, susurul blând și subțire. Ilie avea să afle că pentru Israel mai erau și alte slujbe de făcut decât cea a lui Hazael; Iehu și Elisei trebuiau să înceapă lucrul. Și după cum susurul blând făcuse pe Ilie să iasă din peșteră tot așa însărcinarea plină de har dată lui Elisei va scoate din ascunzișurile lor miile de oameni necunoscuți până atunci. Ilie nu va face tot; el nu era decât unul din cei mulți. „Ochiul nu poate zice mâinii: «N-am trebuință de tine!», sau capul să spună picioarelor: «N-am trebuință de voi!»“ Aceasta este lecția însemnată dată lui Ilie în întâmplările mărețe de pe muntele Horeb. El se urcase acolo plin de sine însuși, gândind că este singurul martor al lui Dumnezeu; acum se cobora de acolo cu cunoștiința umiltoare, dar salvatoare că el nu era decât unul din șapte mii. Ce schimbare se făcuse în gândurile lui!

Nimeni nu poate să învețe ca Dumnezeu când vrea EL să ne dea o lecție. Dumnezeu face astfel de lucruri în folosul nostru. Bindecuvântat să fie Numele Lui! El a făcut pe Ilie să-și recunoască lipsa de însemnătate în așa fel încât prorocul a fost fericit să iasă din peșteră și să coboare de pe munte, să înceteze de a mai plânge și de a mai învinui și să arunce cu smerenie mantaua lui de proroc pe umerii altuia. Toate acestea sunt pline de învățătură!

După ce a auzit de cei șapte mii, tăcerea lui Ilie ne izbește. El învățase acum ceea ce Carmelul nu-l putuse face să înțeleagă, ceea ce nici Sarepta, nici Cheritul nu-l învățase. În aceste locuri el învățase multe lucruri despre Dumnezeu și adevărul Lui, dar pe Horeb el a învățat să cunoască

propria sa micime. Ca urmare, el trece altuia slujba sa; și nu numai atât, dar făcând lucrul acesta, zice lui Elisei: „Gândește-te la ce ți-am făcut!”

În acest slujitor al lui Dumnezeu observăm *lepădarea de sine* din clipa în care a înțeles că nu era decât unul din cei mai mulți. El înștiințează pe Ahab, în via lui Nabot, și pe Ahazia, pe patul de moarte și apoi pleacă din țară lăsând altora grija de a isprăvi lucrarea pe care o începuse. Așa a fost și cu Ioan Botezătorul, care a venit în Duhul și în puterea lui Ilie; el trebuia să se mulțumească să facă loc Altuia și după aceea să se retragă. O, de-am ști să arătăm și noi același duh de lepădare de sine, duh care să ne călăuzească să facem lucrarea fără să ne lăudăm, sau dacă ea trece în mâinile altora, să ne bucurăm de lucrul acesta!

Ioan Botezătorul, ca și Ilie, a trebuit să învețe acest adevăr; a trebuit să se mulțumească să-și sfârșească zilele în închisoare, în timp ce Altul lucra. Ioan a fost pus la încercare și a trimis vorbă Domnului Isus, ca să-L întrebe dacă El este Cel ce trebuia să vină sau să aștepte pe un altul. Nu i se părea cu putință să fie lăsat în închisoarea lui Irod. Ioan a putut să învețe să se *mulțumească cu starea sa*. El spusese la început despre Domnul Isus Hristos: „Trebuie ca El să crească, iar eu să scad!”, dar probabil nu se gândea să scadă așa de mult. Așa era totuși voia lui Dumnezeu față de alesul Său slujitor. *Gândurile lui Dumnezeu nu se potrivesc cu gândurile noastre*.

Ioan Botezătorul, împlinindu-și slujba de înainte-mergător al Fiului lui Dumnezeu a pierit prin voia unei femei nelegiuite când un tiran păgân nu a voit să-și calce jurământul. La fel a fost și cu Ilie. Slujba lui fusese strălucitoare: el se arătase lui Israel în toată vrednicia unui trimis ceresc. Adevărul lui Dumnezeu ieșise de pe buzele lui, iar Dumnezeu îl cinstise în lucrarea lui; când însă a început să se gândească la propria sa glorie spunând că rămăsese doar el singur, Domnul i-a arătat greșeala și l-a trimis să cheme un urmaș.

O de-am putea să învățăm din aceasta să fim cu adevărat smeriți și supuși în slujba noastră, oricare ar fi ea. Să nu ne lăudăm ca și cum ea ar fi de o mare însemnătate sau cum noi înșine am fi ceva. Și chiar dacă slujirea noastră ar fi fără roadă și noi înșine disprețuiți și lepădați, chiar și atunci *să privim înainte*, la sfârșitul în care toate vor fi date pe față. Așa făcea dumnezeiescul nostru Stăpân. El Se uita la „bucuria care-i era pusă înainte”; și, arătând spre această lucrare, nu Se oprea ca să Se ocupe cu gândurile oamenilor. El nu Se plângea de cei care-L lepădau, Îl disprețuiau și-L răstigneau. El nu-i învinuia. Unul din cele din urmă cuvinte ale Domnului a fost: „Tată, iartă-i!”

Stăpân binecuvântat, dă-ne putere să ne smerenim, să lucrăm cu har și să iertăm! O, de-am merge pe urmele Tale pe acest pământ uscat și fără apă!

ÎNĂLȚAREA PROROCULUI LA CER

(2 Împărați 2.1-18)

Slujba de proroc pentru Ilie se încheie în momentul când își aruncase mantaua pe umerii lui Elisei. A mai făcut el câte ceva, dar slujba lui către Israel se sfârșise din clipa când Elisei, fiul lui Șafat din Abel-Mehola a fost uns în locul lui. El singur părăsise lucrarea, voind să-și scape viața. Venise timpul să numească un urmaș.

Gândindu-ne la slujba lui Ilie nu trebuie să-l privim numai ca proroc, ci și ca om. El nu era numai un slujitor al lui Dumnezeu, ci și un fiu al lui Dumnezeu; și noi îl vedem atât ca om credincios, cât și ca lucrător în slujba lui Dumnezeu; stăruința lui și împlinirea cu bucurie a lucrării lui depindeau mai ales de credințioșia sa. Când s-a lăsat prins de un duh nepotrivit cu slujba lui, a trebuit să treacă slujba în mâinile altuia. Se poate spune că Ilie a venit într-un timp deosebit în istoria lui Israel și cu un anumit scop. Lucrarea lui fiind sfârșită, o altă unealtă era necesară. Așa era; dar la Ilie era și nerăbdarea; aceasta îl făcea să-și părăsească slujba pentru că nu-i izbutise totul după cum gândise el. Sfaturile lui Dumnezeu și lucrările oamenilor nu se aseamănă între ele. Ilie sfârșise ce i se dăduse să facă și alt profet trebuia să înceapă o lucrare

deosebită; dar aceasta nu are a face cu fapta lui Ilie. Tot așa Iosua trebuia să urmeze lui Moise, dar acest lucru este din pricină că Moise s-a grăbit și de aceea nu i s-a îngăduit să treacă Iordanul.

Cu toate acestea, lucruri mai bune erau păstrate pentru Ilie. Lucrase cu grabă, se ascunsese în peșteră unde învinuise pe Israel. Dorea să părăsească lumea aceasta plină de încercări și ceruse să fie scos din slujba de aici. Dar Dumnezeu îndurărilor avea cu Ilie gânduri care nu se suiseră niciodată la inima lui. Ce bine este *să lăsăm lui Dumnezeu grija de a lucra după gândurile Sale în căile noastre!*

Avem totdeauna de pierdut când punem piedică în calea lucrării lui Dumnezeu; și totuși mereu suntem porniți să facem așa. Omul nu vrea să-i permită lui Dumnezeu să-l îndreptățească și mereu se amestecă în minunatul plan al răscumpărării dat de El. Cu toată experiența pe care o are despre înțelepciunea lui Dumnezeu, credinciosul caută mereu să se așeze de-a curmezișul felului de a lucra al lui Dumnezeu atunci când este vorba de disciplină. El gândește că poate să facă așa încât toate lucrurile să-i fie spre binele său; dar aceasta este o nebunie îngâmfată. Roadele lucrării omului vor fi pentru unii, pierzarea veșnică; pentru alții, pierderea trăirii harului lui Dumnezeu, în timpul de acum.

Dacă Ilie ar fi fost ascultat când și-a cerut moartea, cât ar fi pierdut de mult! Era mai bine să fie ridicat într-un car de foc, decât să fie luat din viață într-o clipă de nerăbdare. Ilie ceruse pe cel din urmă, însă Dumnezeu i-a dat pe cel dintâi. „Când a vrut Domnul să-l înalțe pe Ilie la ceruri într-un vârtej de vânt, Ilie a plecat cu Elisei de la Ghilgal“ (2 Împărați 2.1).

Nu vreau să mă abat de la subiectul de care ne ocupăm și să vorbesc despre intrarea lui Elisei în slujbă, de încetineala lui de la început și după aceea de refuzul lui de a părăsi pe Ilie. În acest capitol vedem pe Elisei însoțind pe Ilie de la Ghilgal la Betel, de la Betel la Ierihon; toate aceste locuri erau vestite în istoria poporului Israel.

Betel – nume care înseamnă „Casa lui Dumnezeu“ - era locul unde Iacov văzuse, odinioară, scara aceea minunată care se ridica de la pământ la cer și care închipuia gândurile de viitor ale lui Dumnezeu, fie pentru binecuvântarea familiilor cerești, fie a celor pământești. Iacov s-a întors la Betel, după porunca lui Dumnezeu, după ce fusese curățit de întinăciunile din Sihem (Geneza 35.1). Betel era, deci, o localitate însemnată pentru israeliți. Dar Betel fusese spurcat. Idolul lui Ieroboam acoperise adevărurile sfinte ale scării lui Iacov. Această scară ridica inimile de la pământ la cer și le purta spre sfatul harului lui Dumnezeu, spre slava de sus. Vițelul de aur, dimpotrivă, lega inima de un sistem stricat de religie politică în care numele lucrurilor cerești nu erau întrebuintate decât pentru a susține lucrurile pământești. Ieroboam se servea de casa lui Dumnezeu pentru a-și asigura stăpânirea peste împărăția lui Israel. El se mulțumea să rămână la picioarele scării, fără să privească în sus. Inima lui lipită de pământ, nu se preocupa de înălțimile la care ducea scara lui Iacov. El nu căuta decât slava pământească și odată ce-o avea, puțin îi păsa dacă se închina înaintea idolului din Betel sau înaintea altarului Domnului, în Ierusalim. Acel altar nu însemna nimic pentru el. Ierusalim, Betel sau Dan pentru acest om religios, ca și pentru orice om asemănător cu el, nu erau decât niște nume. În mâinile fiilor veacului acestuia, religia nu este decât o unealtă pentru foloasele pământești, nu pentru a-i ridica în cer. Omul pângărește tot ce este sfințit. Dacă i se dă în mână adevărul cel mai curat, cel mai ceros, îl va strica repede. Dați-i cea mai aleasă rânduială și îndată omul o va reduce la o formă fără viață, făcând-o să-și piardă adevăratul ei înțeles. Așa a fost cu Betelul; așa este cu toate lucrurile sfinte care ajung pe mâna omului.

Ghilgalul, de unde a pornit cei doi proroci, are și el un loc însemnat. La Ghilgal, Domnul înlăturase ocară Egiptului de pe capul poporului Său; acolo Israel sărbătorise cel dintâi Paște în Canaan; acolo mâncase din roadele țării. Ghilgalul a fost locul legământului dintre Iosua și războinicii lui; de acolo au plecat îmbrăcați, în puterea Domnului, pentru a birui pe canaanii și s-au întors pentru a împărți prada. Acolo era un loc vestit pentru Israel, un loc plin de amintiri sfinte, dar care își pierduse faima. Ocară Egiptului venise din nou peste Israel; și cele învățate la Ghilgal își pierduseră influența asupra inimii poporului lui Dumnezeu.

Bochim (locul plângerii) înlocuise de multă vreme Ghilgalul pentru Israel. Ghilgalul nu mai era decât o formă veche și fără putere, căci Israel nu mai mergea în adevărul de la Ghilgal. Cât privește Ierihonul, acolo oștile Domnului, sub căpetenia lor puternică, au avut cea dintâi biruință în pământul făgăduit, arătând puterea credinței. În sfârșit Ierihonul era locul unde Domnul își arătase puterea în legătură cu chivotul legământului. În ochii credinței, la Iordan, moartea fusese biruită de puterea vieții, iar râul arăta semnele biruinței în mijlocul și pe malurile sale.

Astfel, aceste locuri diferite: Betel, Ghilgal, Ierihon și Iordan, erau foarte însemnate pentru un adevărat copil al lui Avraam; dar adevărata lor putere și însemnătatea lor erau de nerecunoscut. Betelul nu mai era casa lui Dumnezeu; Ghilgalul nu mai era prețuit ca locul în care fusese înlăturată ocară Egiptului de peste popor; zidurile Ierihonului, dărâmate odinioară prin credință, fuseseră zidite din nou; iar Iordanul nu mai era socotit ca râul unde se arăta puterea Domnului. Cu un cuvânt, toate aceste locuri își pierduseră înțelesul lor de odinioară și Domnul ar fi putut, chiar în timpul lui Ilie, să îndrepte cuvintele Sale către casa lui Israel: „Așa vorbește Domnul către casa lui Israel: Căutați-Mă și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal și nu treceți la Beer-Șeba, căci Ghilgalul va fi dus în robie și Betelul va fi nimicit“. Iată un adevăr însemnat pentru cei care se țin de vechile forme. Din acest loc însemnat, învățăm că *nimic nu este de valoare, decât legătura personală cu Dumnezeu*. Oamenii pot să susțină formele religioase, punând în față vechimea lor mare, dar unde găsim o vechime mai mare ca aceea de la Ghilgal și Betel? Totuși aceste locuri au fost ruinate și distruse; iar *credincioșii au fost îndemnați să le părăsească și să privească cu o credință simplă la Dumnezeul Cel viu*.

Prorocul a trecut prin toate aceste locuri cu puterea și vrednicia unui om ceresc pentru că locul hotărât pentru el era dincolo de pământ. El ar fi vrut să lase în urma sa pe Elisei, în timp ce se grăbea pe drumul care ducea la cer. Dar Elisei voiește să-l însoțească – să zicem așa – chiar până la porțile cerului; iar pe frații lui curioși îi îndemna să tacă, zicându-le: „Tăceți!“ Ilie își urmează drumul în puterea chemării lui cerești. „Domnul m-a trimis!“, zice el și, ascultând de chemarea lui Dumnezeu, trece prin Ghilgal, Betel, Ierihon și, în sfârșit, trece și Iordanul. El lasă în urma sa toate formele vechi și toate locurile sfinte, care ar fi putut opri din drum pe cei care nu erau ca ei însuflețiți de o nădejde cerească.

Fiii profeților puteau să se lipească de aceste locuri pline de amintiri fericite; dar lucrurile cele mai scumpe de pe pământ nu puteau să atragă pe acela care se gândea la ridicarea sa la cer. Cerul era ținta lui, nu Betelul sau Ghilgalul; el era gata să părăsească pământul cu toate încercările care sunt pe el. Lasă în urmă pe Ahab și Izabela, cu soarta lor înfricoșată, și trece dincolo de țara legământului rupt, de altarele dărâmate și de prorocii uciși. El mergea dincolo de întuneric și de durere, de încercările și amăgirile acestei lumi zbuciumate, într-un car de foc, ceresc. Fără îndoială că, trupul lui a fost schimbat cât ai clipi din ochi, căci „carnea și sângele“ nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu. Moartea nu are putere asupra lui Ilie; el intră biruitor în carul lui de biruință și se ridică la odihna sa. Ferice de tine, Ilie! Lupta lui se sfârșise, alergarea lui se terminase, biruința era câștigată. El fusese un străin pe pământ, nu semăna cu oamenii din lume, nici cu mulți dintre fiii împăraților ei. El ieșise din munții Galaadului ca un martor, cu coapsele încinse, pentru a osândi mersul unei lumi care se pretindea religioasă. El nu avea aici loc de odihnă, ci – ca un călător ceresc – mergea înainte spre odihnă.

De la început până la sfârșit, calea lui Ilie a fost o cale cu totul deosebită. Ca și Ioan Botezătorul, el era un glas care striga în pustie, departe de locuințele oamenilor; și când s-a arătat în lume, a fost ca un martor ceresc, al cărui început și destin întrece orice gând omenesc. Acest om cu brâu de piele nu a fost cunoscut decât ca un martor împotriva răului, un trimis al adevărului lui Dumnezeu. El nu avea legături cu oamenii; dar *în toate căile sale, el arată o vrednicie care înlătură orice amestec cu lumea și-i asigură considerare și respect*. Era înconjurat de pacea sfântă a altarului, așa că nici deșertăciunea lumii, nici nebunia ei nu puteau să stea în fața lui.

Ilie nu era ca Elisei, urmașul său, un om care se întovărășea cu alții. Drumul lui era singuratic; a venit „nici mâncând, nici bând.“ A fost vrednic de privit în toate; la intrarea lui în slujba de

proroc, ca și la ieșirea din ea, la sfârșit. El a fost un om ca nimeni altul, în toate privințele. Chiar faptul că nu a murit, îl face vrednic de o deosebită atenție.

Să luăm seama la drumul pe care mergea Ilie când se îndrepta spre locul de unde avea să fie luat în cer. El a mers pe drumul pe care l-a străbătut Israel în timpul lui Iosua dar în sens invers: Israel a mers de la Iordan la Ierihon, iar Ilie de la Ierihon la Iordan. Iordanul despărțea pustia de Canaan și profetul l-a trecut, lăsând Canaanul în urma sa. Carul a venit pentru el nu în Canaan, ci în pustie. Țara era întinată și trebuia curățită de cei care aduseseră necurăția în ea. Faima se dusese chiar din locul cel mai iubit; I-cabod (s-a dus slava) era pretutindeni. De aceea a plecat Ilie de acolo și s-a dus în pustie, arătând minților luminate că pentru oamenii cerești pe pământ nu rămâne decât pustia, iar sus, în cer, odihna.

Pământul, care putea să fie odihna omului lui Dumnezeu, era întinat. Iordanul fusese despărțit, pentru ca Israel să treacă din pustie în Canaan; acum el se deschidea pentru a lăsa să treacă un om ceresc din Canaan în pustie, unde îl aștepta carul care avea să-l ducă în cer. Nădejdele pământești erau părăsite, Ilie învățase că tot ce este în lume, nu este decât deșertăciune și nu-i mai rămânea decât ce este dincolo de ale pământului. El lucrase între altarele dărâmate ale lui Israel și dăduse multă vreme mărturie în mijlocul unui popor neascultător și răzvrătit; acum dorea să treacă la odihnă. El va merge acolo într-un chip vrednic de Dumnezeu, căci Dumnezeu pune brațele Sale veșnice în jurul lui, pentru a-l elibera de sub puterea morții. Moartea nu avea pentru el un bold, mormântul nu mai avea biruință asupra lui. De pe nisipul pustiei, Ilie putea să se uite în sus și fără să sufere împrejurările umilitoare ale bolii și ale morții, el privea cerul gata să-l primească. El a fost eliberat de suferințele umilitoare ale muritorilor și a schimbat mantaua de proroc cu un car de foc. Ridicându-se la cer, putea să-și lase mantaua să cadă la pământ. Pământul nu era în ochii lui decât ceva întinat și era foarte fericit să-l părăsească. Este adevărat că lăsa în urmă pe cineva care cunoștea ce preț avea el și-l dorea lipsa lui, un om care putea să strige: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călăreții lui!“ - dar el trecea dincolo de orice simțământ omenesc, de orice simțire pământească.

Elisei putea să ceară învoirea de a merge să-și ia rămas bun de la părinți înainte de a pleca; dar aici, Ilie se afla dincolo de aceste legături. *Lucrurile de jos nu mai aveau nici o atracție pentru el*; carul îl aștepta, iar lucrurile omenești erau dedesubtul lui. Ce stare! Totuși, este singura stare potrivită cu un om ceresc. Lumea și pământul nu mai au nici un drept asupra celui ce crede în Domnul Isus căci *jertfa de pe cruce a sfârșit legăturile care îl țineau odinioară*.

După cum Iordanul despărțea pe Ilie de Canaan și-l îndrepta spre pustie unde îl aștepta carul Celui Veșnic, tot așa jertfa de pe cruce a Domnului *pune pe credincios pe un teren nou*. Jertfa de pe cruce duce pe credincios în pustie, dincolo de moarte; și el nu mai are alt scop decât răpirea pentru a întâlni pe Domnul. Iată partea oricărui credincios, oricât de slab și neînvățat ar fi el. Când însă este vorba de a și TRĂI acest lucru, aceasta este altceva; căci pentru a se bucura cineva de această stare, are nevoie de părtășie cu Dumnezeu și de judecata de sine. „Carnea și sângele“ nu pot să înțeleagă ce înseamnă răpirea pentru un om ceresc. Nici chiar fiii prorocilor n-au înțeles aceasta căci au zis lui Elisei: „Iată acum, cu robii tăi sunt cincizeci de bărbați viteji; te rog să meargă ei și să-l caute pe stăpânul tău; poate Duhul Domnului l-a ridicat și l-a aruncat pe vreun munte sau în vreo vale“.

Iată gândul lor cu privire la înălțarea la cer a lui Ilie. Ei nu puteau să-și închipuie că Ilie s-a dus în cer într-un car de foc. Ei se opreau la lucrurile de pe pământ căci înțelegerea lor nu ajungea până acolo încât să recunoască și să prețuiască un adevăr atât de mareț. Elisei s-a supus stăruinței lor, dar ei au fost nevoiți să-și vadă nebunia prin lucrarea fără folos a celor trimiși. Cincizeci de oameni viteji n-au putut să găsească nicăieri pe prorocul înălțat la cer. El nu mai era pe pământ. Pentru a-l urma pe acest drum, trebuie o altă putere decât a omului firesc. Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu și nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. Cei călăuziți de Duhul vor înțelege harul de care a avut parte prorocul când a fost eliberat de cerințele morții și a fost dus, în chip mareț, în odihna cerească.

Sfârșitul prorocului a fost glorios. Care dintre noi n-ar dori un asemenea sfârșit? Ce har mare ca un om să fie cinstit în modul acesta! Binecuvântat să fie Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Domnul vieții, care a venit din slava Sa cerească pentru a muri pe cruce. În puterea acestei lucrări care avea să se facă, a fost Ilie eliberat de moarte și urcat în cer fără să moară! Domnul să ne facă să cunoaștem tot mai mult dragostea Lui! Gândind la drumul parcurs de Ilie, din Galaad la Cherit, la Sarepta, la Carmel, la Horeb și în cer, zicem: O, ce mare este dragostea lui Dumnezeu! Cine ar fi putut să pună la cale un astfel de drum? Numai Dumnezeu poate să facă așa ceva. Drumul lui Ilie Tișbitul preamărește harul lui Dumnezeu făcând de rușine înțelepciunea vrăjmașului.

Ridicarea unui credincios la cer este urmarea răscumpărării. A scăpa un suflet de iad este o biruință; a învia trupul unui credincios este o arătare și mai mare a harului lui Dumnezeu; dar a lua un om viu, în toată puterea lui, și a-l duce de pe pământ la cer este o desfășurare și mai mare a puterii lui Dumnezeu în răscumpărare. Aceasta o vedem la Ilie, care a fost ridicat cu trup, suflet și duh la cer. El a fost eliberat de zgomotul și tulburarea acestei lumi. Răul putea să crească, oamenii și ideile lor puteau să se arate pe față, nelegiuirile lui Israel vor fi în curând la culme, mândrul asirian și nuiaua Domnului va veni pentru a pedepsi poporul, dar ce mai însemnau toate acestea pentru prorocul înălțat la cer? Nimic! Cerul se deschidea deasupra lui. Călător în pustie, el sfârșea cu țara Canaanului. Părăsea întinâciunile și stricăciunea poporului ca să-și ia locul în înălțime și să aștepte acolo întâmplările acelea mari și minunate la care își va mai avea încă partea sa.

Ucenicii dormeau în grădina Ghetsimani când Domnul era în chin de moarte. Ei dormeau în fața suferințelor cum dormeau în fața slavei. Firea nu pricepe nici una, nici alta! Domnul zice lui Petru: „Nici un ceas nu ați putut veghea împreună cu Mine?“ El știa că duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă. Domnul Isus putea să zică ucenicilor că ei rămăseseră cu El în toate încercările Lui; totuși ei dormiseră pe muntele schimbării la față și în Ghetsimani și chiar aveau să-l părăsească atunci când El avea să fie în chin îngrozitor! Și când s-au sculat, au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați care stăteau împreună cu El. În clipa când se despărțeau bărbații aceștia de Domnul, Petru a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie, neștiind ce spune“ (Luca 9.33).

Fără îndoială că era bine să fie acolo; era mult mai bine să fie acolo, decât să coboare de pe munte ca să întâlnească toate împotrivirile și nedreptățile oamenilor. Când Petru a văzut slava și pe Moise și pe Ilie i se părea sufletului său de israelit că nu mai este nici o piedică pentru sărbătorirea sărbătorii Corturilor. El dormea când Moise și Ilie vorbeau despre moartea Domnului Isus, dar când s-a trezit din somn, i-ar fi plăcut să-și facă un cort pe acest loc de pace și de slavă, sub cerurile deschise. Petru „nu știa ce spune!“ Aceea nu era decât clipa trecătoare. Cele două persoane cerești aveau să se depărteze, iar Domnul Isus avea să fie dat în mâinile oamenilor. El va trece de pe muntele slavei pe muntele suferințelor. Petru însuși avea să fie cernut de satan, umilit și zdrobit sub simțământul căderii și al vinovăției sale. El va fi încins de un altul și dus unde nu va voi.

O lungă noapte de durere se pregătea pentru Biserică. Armatele Romei vor veni să calce Ierusalimul în picioare și să-l jefuiască. Trosnetele războiului și răscoalelor se vor face simțite în toată lumea civilizată. Toate lucrurile acestea și multe altele vor trebui să se întâmple ca odihna dorită de Petru să se așeze pe pământ. Profetul Ilie trebuia să viziteze din nou pământul înainte de a veni marea și înfricoșata zi a Domnului (Maleahi 4.5). Ilie va veni mai întâi și va așeza din nou toate lucrurile. „Până când, Doamne?“ Acesta să fie strigătul neîncetat al inimilor noastre în timp ce înaintăm spre odihna și slava care ne așteaptă.

Timpul este scurt și o veșnicie plină de realități dumnezeiești și glorioase este aproape! O, de-am trăi în lumina acestei slave! O, de ne va fi dat să vedem, prin credință, frumoasa auroră a dimineții fără nori, care va răsări în curând! Totul ne arată că sfârșitul este aproape. Toate câte se petrec în lume și toate veștile care ajung până la noi, ne vorbesc despre venirea Împărăției lui Dumnezeu! Marea și valurile lumii mugesc tare, popoarele se frământă. Toate acestea arată

apropierea sfârșitului. Un glas din cer ne spune: „Privește în sus!“ Cei ce L-au primit pe Mântuitorul au arvuna moștenirii viitoare! Ei au fost pe munte și, cu toate că trebuie să coboare, ca să înfrunte încercări și dureri pe pământ – au totuși *gustarea* de mai înainte a *bucuriilor* și *binecuvântărilor* care vor fi partea lor veșnică. Ei pot să dea slavă lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că nădejdea lor nefiind mărginită la orizontul trist al acestei lumi, au o locuință dincolo de tot ce este trecător.

Meditațiile noastre s-ar putea termina aici, cu înălțarea prorocului Ilie la cer, dar este în Noul Testament o întâmplare deosebită, în care apare Ilie - și dacă nu am vorbi de ea, studiul nostru nu ar fi complet. Pe muntele schimbării la față, Moise și Ilie s-au arătat în slavă și vorbeau cu Domnul Isus despre moartea Lui, care avea să fie în Ierusalim. Domnul luase cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan și-i duse pe vârful muntelui pentru a vedea slava Lui viitoare. El voia să le întărească sufletele ca să poată înfrunta încercările drumului pe care aveau să-l străbată. Ce slavă! Domnul Însuși, în haine albe strălucitoare; Moise înfățișând pe cei adormiți, Ilie înfățișând pe cei ce vor fi răpiți! Petru, Iacov și Ioan – stâlpii Bisericii – erau acolo; și este un adevăr clar că Domnul nostru voia să-i pregătească pe apostoli pentru ziua suferințelor Sale, arătându-le slava care îi aștepta.

Domnul Isus Hristos avea înainte crucea cu toate grozăviile ei. El spusese ucenicilor, puțin mai înainte de schimbarea la față, că Fiul Omului trebuie să sufere mult, să fie lepădat de bătrâni, de mai marii preoților și de cărturari. El va fi răstignit, dar a treia zi va învia. Totuși, a vrut să arate alor Săi slava Sa înainte de a trece prin suferințe.

Suferința de pe cruce a Domnului Isus este temelia oricărei binecuvântări; ea este slava Domnului Isus și a celor ce sunt ai Săi; ea este bucuria poporului Israel când se va întoarce în țara lor și tot ce aduce eliberarea creației de sub jugul stricăciunii. Totul atârână de suferința de pe cruce a Domnului și Mântuitorului nostru.

Patimile și durerile Domnului alcătuiesc *temelia slavei Bisericii, a binecuvântării poporului Israel și a întregii creații*. Să nu ne mirăm deci că, despre această suferință au vorbit între ei Domnul Isus, Moise și Ilie, și după cum este scris: „Ei vorbeau despre moartea pe care trebuia s-o sufere la Ierusalim!“ Totul era în legătură cu moartea Lui. Trecutul, prezentul și viitorul se sprijinea pe jertfa de pe cruce ca temelie nemuritoare. Moise putea să înțeleagă bine cum jertfa de pe cruce înlătură umbrele cuprinse în rânduielile și slujbele de sub Lege. Ilie putea să găsească în ea tot ce da putere slujbei de profet. Legea și prorocii arătau jertfa de pe cruce ca temelia slavei viitoare. Cât de însemnat era acest adevăr despre care vorbeau ei pe muntele schimbării la față, în mijlocul slavei strălucite!

Mare însemnătate are jertfa de pe cruce a Domnului Isus Hristos pentru pământ, pentru cer și pentru toată creația lui Dumnezeu! Ea este centrul gândurilor și sfaturilor lui Dumnezeu. Ea păstrează slava lui Dumnezeu și pacea păcătosului. Pe ea se vede săpat cuvântul: „Glorie lui Dumnezeu în cele preaînalte și pe pământ pace, în oameni bună înțelegere!“

Nu este, deci, de mirare că Moise și Ilie s-au arătat în slavă ca să vorbească despre un lucru atât de însemnat. Ei aveau să se întoarcă în odihna lor, în timp ce Stăpânul lor avea să coboare la luptă, ca să ia asupra Sa crucea în toată grozăvia ei. Dar ei știau bine că se vor întâlni într-o slavă fără nori, slavă al cărui centru veșnic este Mielul, slavă care va străluci când orice glorie omenească și pământească se va sfârși în noapte, slavă care va rămâne pe veci.

Ce făceau în acest timp ucenicii? Ei dormeau când Moise și Ilie vorbeau cu Fiul lui Dumnezeu despre suferințele și crucea Lui. Firea omului poate să doarmă chiar în fața slavei strălucite!

ÎNCHEIERE

Cu toate că Ilie Tișbitul se aseamănă, în slujba sa cu Ioan Botezătorul, cum am văzut, totuși, dacă privim la persoana lui, la drumul său de călător și, în deosebi la înălțarea lui la cer, ni se înfățișează simbolic Biserica sau familia cerească. Socotindu-l în felul acesta, câteva observații asupra învățăturilor de seamă cu privire la Biserică, vor fi, probabil, la locul lor, alcătuind încheierea celor spuse până aici.

Este însemnat lucru să înțelegem învățătura despre caracterul ceresc al Bisericii, căci acest adevăr ne va păzi de feluritele forme ale răului și de învățăturile greșite din zilele noastre. A avea o cunoștință temeinică despre originea cerească a Bisericii, despre poziția și destinul ei ceresc înseamnă a avea cea mai bună apărare împotriva deșertăciunii lumești și a învățaturii stricate. Orice sistem de învățatură sau de organizație care leagă Biserica de pământ în poziția ei de acum, fie nădejdea ei de viitor, este greșit și are o influență rea. Biserica nu ține de pământ; viața, locul și nădejțile ei sunt cerești; chemarea și existența ei depind – ca să zicem așa, de lăsarea la o parte a pământului. Edenul și Canaanul au fost odinioară locuri binecuvântate prin lucrarea lui Dumnezeu, însă păcatul le-a stricat.

Astăzi, cei ce primesc Evanghelia lui Dumnezeu, propovăduită în Numele Mântuitorului răstignit, înviat și preamărit, devin mădulare ale Trupului Domnului Isus Hristos și sunt chemați să părăsească orice speranță pământească. Înviați prin glasul Celui ce S-a înălțat la ceruri, având viață din viața Lui, aceștia sunt străini și călători pe pământ. Starea lui Ilie Tișbitul, în pustie, aproape de Iordan,¹ înfățișează starea Bisericii.

Viața Bisericii se desfășoară între jertfa de pe cruce, pe de o parte, și între venirea Domnului Isus Hristos de altă parte. Între aceste două limite, pământul nu are loc. A înfățișa Biserica drept o tovărășie pământească, ar însemna s-o coborâm mult mai jos decât gândurile lui Dumnezeu.

Învățătura despre chemarea cerească a Bisericii a fost arătată în toată frumusețea ei de Duhul Sfânt prin apostolul Pavel. Până la el și chiar la începutul lucrării lui, Dumnezeu S-a ocupat cu Israel. Pusese în Israel un întreg șir de martori a căror lucrare avea ca scop binecuvântarea poporului pământesc. Prorocii dădeau mărturie lui Israel nu numai cu privire la starea lui decăzută, ci și cu privire la așezarea împărăției în viitor după legământul făcut cu Avraam, Isaac, Iacov și David. Ei nu vorbeau despre Adunare, Trupul lui Hristos în cer. Cum ar fi putut ei să facă lucrul acesta, când această taină adâncă nu fusese încă descoperită fiilor oamenilor? Descoperirea Bisericii, alcătuită din evrei și neamuri, așezați „în Hristos“, în locurile cerești, nu făcea parte din mărturia profetică a Vechiului Testament. Prorocul Isaia vorbește într-un limbaj din cel mai ales despre gloria Ierusalimului în zilele din urmă. El vorbește de națiunile care vor veni în lumina lui și de împărății care se vor apropia de strălucirea lui. Dar nu trece mai departe de slava împărăției pe pământ, deci nu merge mai departe de legământul făcut cu Avraam. Acest legământ asigură binecuvântarea lui Avraam și, prin el, binecuvântarea națiunilor; dar nu găsim în Lege și proroci taina Bisericii.

După cum se vede la începutul Faptelor Apostolilor, Adunarea prezintă un model de har și de rânduială foarte delicat pe care nimic din ce poate cunoaște și prețui omul, nu-l poate întrece. Dar ce se vede acolo nu era Biserica, ci împărăția. Cei ce cred că cele dintâi capitole din Faptele Apostolilor arată Biserica în cea mai înaltă înfățișare a ei, n-au înțeles gândurile lui Dumnezeu în această privință. Viziunea lui Petru (Faptele Apostolilor 10) este lămurit un pas înainte față de predica lui din capitolul 3. Prin fața de masă mare ce coboară din cer și se urcă în cer, era imaginată Biserica. Dar gândul cel mare al tainei cerești nu era încă arătat.

În adunarea de la Ierusalim pentru a hotărî cu privire la primirea națiunilor, apostolii aprobau pe Iacov când spunea: „Simon a istorisit cum întâi Dumnezeu a căutat să ia dintre națiunii un popor pentru Numele Său. Și cu aceasta se potrivesc cuvintele profeților, după cum este scris: «După aceasta Mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul cel căzut lui David și voi zidi din nou

¹ Vorbind de pustie, mă gândesc la drumul profetului ca să treacă Iordanul în pustie. Dacă ne uităm la drumul pe care l-a făcut Israel din Egipt prin pustie în Canaan, vedem altă înfățișare a adevărului. Cine se lasă învățat de Duhul Sfânt, va înțelege deosebirea dintre acestea două.

ruinele lui și-l voi întări, pentru ca rămășița de oameni să-L caute pe Domnul, și toate națiunile peste care este chemat Numele Meu, spune Domnul, care face acestea», cunoscute dintotdeauna” (Faptele Apostolilor 15.14-18).

Aici observăm că în chemarea națiunilor nu era nimic împotriva cuvintelor profeților. Același lucru este și cu Biserica; deși nu a fost amintită în profeți, chemarea ei este în armonie cu profeții. Este deosebire între arătarea unui adevăr și armonia cu acest adevăr, când el este arătat de un altul. Au înțeles oare apostolii adunați la Ierusalim că evreii și națiunile sunt așezate împreună cu Domnul Isus în locurile cerești? Unii au auzit de la Pavel această descoperire (Galateni 2.1-2), dar se pare că nu toți l-au înțeles. Ei nu se gândeau la poziția cerească a Bisericii, ci la rânduiala ei de pe pământ. Credem deci că, predicarea către națiuni, prin Petru, nu era dezvoltarea marelui taine a Bisericii, ci prezentarea împărăției după cuvintele prorocilor și după dumnezeiasca declarație de la Matei 16.18-19: „Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor învinge. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Luați bine seama căci aici este vorba despre Împărăție, nu despre Adunare, în înfățișarea ei cerească. Nu este vorba, deci, de Biserica în locurile cerești, ci de ceea ce era ea pe pământ. Petru a primit cheile Împărăției și s-a slujit de ele, întâi pentru a deschide Împărăția iudeilor și apoi națiunilor. El n-a primit însărcinarea de a conduce Biserica în locurile cerești; chiar în epistolele sale, el nu vorbește de taină. El înfățișează Biserica pe pământ ca străină și având nădejdea sus.

A fost dat marelui apostol al națiunilor – Pavel – să învețe, prin puterea Duhului Sfânt, taina slăvită a Bisericii. Astfel, el spune că a fost rânduit apostol ca născut înainte de vreme (1 Corinteni 15.9). Până atunci, evenimentele nu aveau maturitatea care trebuia pentru descoperirea tainei; iată de ce apostolul spune că a fost născut înainte de vreme. Israel nu fusese definitiv judecat; Domnul cruța încă cetatea prea iubită, căci „El este încet la mânie”. Cineva a zis: „Când Domnul părăsește un loc de îndurare sau când intră într-un loc de judecată, merge cu pași înceți!” Așa este! Și cu toate că apostolul națiunilor i-a fost dat să învețe pe alții adevărurile care treceau dincolo de marginile lui Israel, totuși el se îndrepta mai întâi către poporul Israel. El lucra împreună cu cei doisprezece apostoli, cu toate că Evanghelia nu o învățase de la ei. În Faptele Apostolilor 13.46, citim: „Vouă trebuia să vi se vestească întâi Cuvântul lui Dumnezeu; dar, fiindcă voi îl respingeți și vă judecați voi înșivă nevrednici de viața eternă, iată, ne întorcem spre națiuni”. Pentru ce? Pentru că Dumnezeu este plin de milă și de răbdare. Astfel, Pavel avea cu el nu numai sfaturile, ci și dragostea lui Dumnezeu. Cu toate că el a fost slujitorul Adunării pentru a arăta taina care nu fusese descoperită altădată fiilor oamenilor, se gândea totuși la frații săi, la părinții săi după trup; el se depărta cu pași înceți de cetatea sortită judecății. Într-un cuvânt, după cum Evanghelia lui nu putea fi vestită decât pe temeiul părăsirii țării și a poporului pământesc, avea totuși răbdare înainte de a vesti învățătura sa, căci își iubea națiunea. El însuși spune: „Apoi, după paisprezece ani m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba, luând cu mine și pe Tit. Și m-am suit potrivit unei descoperiri și le-am prezentat Evanghelia pe care o predic printre națiuni, dar în special celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar” (Galateni 2.1-2).

Apostolul Pavel fusese ales să apară în afară de cursul obișnuit al lucrurilor, slujba lui nu era pământescă sau iudaică, așa că ea putea să dea naștere la tot felul de întrebări, dacă, în adevăr, ea era de la Dumnezeu.²

Apostolului Pavel i-a fost încredințat ceea ce el numește „Evanghelia mea”, dar important este să știm dacă totul era gata în ce privește pe Israel pentru descoperirea planurilor

² Mulți au încercat să lipsească pe apostolul Pavel de slujba lui cerească, așezându-l între cei doisprezece. Făcând așa, aceștia se întrebă, cu privire la alegerea lui Matia dacă a fost de la Dumnezeu sau dacă a fost numai de la apostoli. Dar este lămurit că Duhul Sfânt a recunoscut alegerea lui Matia, căci și peste el a venit Duhul Sfânt ca și peste ceilalți. Se înțelege că cei ce vor să rămână în sistemele omenești, vor căuta să reducă slujba lui Pavel la nivelul pământului.

dumnezeiești. Apostolul simțea însemnătatea acestui lucru și de aceea l-a spus unui număr mic de credincioși. În mijlocul adunării din Ierusalim, el nu putea vorbi pe față despre acest mare adevăr. Simțea că încă nu sosise timpul potrivit pentru vestirea acestui mare adevăr. Temerile lui erau îndreptățite. Nu erau mulți creștini în Ierusalim gata să primească Evanghelia lui Pavel. Chiar câțiva ani mai târziu, vedem pe Iacov, care deși ocupa un loc deosebit în Adunare, că îndemna pe Pavel să se curățească și să-și radă capul. Și cu ce scop? Ca să n-o rupă cu pământul. „Vezi, frate, câte mii de iudei au crezut și toți sunt zeloși pentru Lege. Și ei au fost înștiințați despre tine că îi înveți lepădarea de Moise pe toți iudeii dintre națiuni, spunând că ei nu trebuie să-și circumcidă copiii, nici să umble potrivit obiceiurilor. Ce este deci de făcut? Negreșit, trebuie să se adune mulțime, pentru că vor auzi că ai venit. Deci fă ceea ce-ți spunem: avem patru bărbați care sunt sub jurământ; ia-i și curățește-te împreună cu ei și plătește-le cheltuielile, ca să-și radă capul. Și toți vor cunoaște că nu este nimic din ceea ce au fost înștiințați despre tine; ci că și tu însuși umbli după rânduială, păzind Legea“ (Faptele Apostolilor 21.20-24). Aici vedem lămurit că marea taină nu era înțeleasă și n-ar fi fost primită de biserica din Ierusalim.³

Putem să înțelegem că Iacov se temea de ceea ce va urma din propovăduirea Evangheliei lui Pavel printre cei care erau legați încă de chemarea pământească. Este adevărat că evreii credincioși aveau ceva mai bun decât altarul pământesc, dar încă nu erau gata să primească Evanghelia lui Pavel. Și apoi, inima se lega de gândul că Ierusalimul trebuie să fie vatra luminii și a mărturiei creștine, care să-și răspândească razele pretutindeni. Dar dacă taina împărtășită de Pavel la câțiva, ar fi fost vestită „miilor de iudei“, aceștia nu ar fi primit-o; și atunci, centrul de lumină ar fi devenit centrul de dezbinare.

Mai mult, același motiv care făcuse odinioară pe apostol să vestească taina la un mic număr de credincioși, a putut să-l facă mai târziu să nu se potrivească cu cei care nu trecuseră dincolo de ordinea pământească a Împărăției. Toate simțămintele inimii lui Pavel, ca om și ca iudeu, l-au făcut să aibă răbdare față de Ierusalim și să stea la gânduri când era vremea să răspândească o învățătură, care arunca în umbră iudaismul, înălțând gândurile credincioșilor spre cer. Pavel cunoștea bine deșertăciunea curățirilor după Lege; în templul din Ierusalim el nu vedea decât niște umbre, a căror realitate este în cer.

Inima lui Pavel era însă plină de dragoste pentru frații lui, care se aflau în cultul iudaic. De aceea stătea la gânduri, dacă să le comunice lumina deplină pe care o primise. Se temea ca nu cumva lumina să orbească pe cei ce erau obișnuiți cu umbrele zilelor de demult. Dacă aceasta este explicația purtării, ea ni-l arată ca pe un om foarte deosebit și ne face să vedem în el două lucruri: pe o parte, având simțămintele lui Dumnezeu cu privire la Israel; iar pe altă parte, având slujba de a împărtăși sfaturile lui Dumnezeu cu privire la Biserică. Amândouă sunt frumoase; și când părea că lasă ca cele dintâi să ia locul celei de a doua, face o faptă pe care o putem înțelege. Inima lui Pavel s-a oprit la Ierusalim până ce Domnul l-a silit să părăsească această cetate. Slujba lui era pentru națiuni; totuși el se ducea la Ierusalim și încetineala lui de a ieși din el ne aduce aminte de „pașii înceti“ ai slavei Domnului când părăseau templul (Ezechiel 10 și 11).

Dar Domnul voia ca slujitorul Său să părăsească Ierusalimul. „«Grăbește-te și ieși repede din Ierusalim, pentru că nu vor primi mărturia ta despre Mine!» Și eu am spus: «Doamne, ei înșiși știu că eu puneam în închisoare și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine; și când se vărsa sângele martorului Tău Ștefan, stăteam și eu acolo și încuviințam uciderea lui și păzeam hainele celor care-l omorau.»“ Așa se apăra apostolul luând asupra sa vina celor necredincioși; dar Domnul, neputându-i îngădui să rămână la Ierusalim, îi zice: „Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni“ (Faptele Apostolilor 22.18-21).

Trebuia ca adevărul să fie vestit; trebuia ca sfaturile lui Dumnezeu să se împlinescă. În zadar voia Iacov să oprească adevărul; în zadar sta Pavel la gânduri dacă voia să intre din nou în Ierusalim; iar cuvintele pe care le-am arătat mai înainte alcătuiesc amintirea apostolului cu

³ Împrejurarea de care se amintește aici a avut loc la câțiva ani după vizita de care vorbește Pavel în epistola către Galateni 2. Aceasta pare să fi avut ca motiv discuția cu privire la națiuni. Faptul acesta dă tărie cuvântului: „În deosebi celor mai cu vază...“ Pavel nu putea să vestească Evanghelia sa iudeilor credincioși din Ierusalim.

privire la ceea ce-i spusese Domnul altă dată. Cu toate că i-a spus să plece din Ierusalim, el s-a dus din nou acolo și știm care a fost urmarea ultimei vizite pe care a făcut-o în orașul său drag.

Lucrul de care se temea Iacov și pe care voia să-l ocolească, s-a întâmplat. O răscoală a avut loc și Pavel a fost dat în mâinile națiunilor, nu ca un om liber, ci ca un sol în lanțuri. El putea totuși să spună că, din pricina nădejzii lui Israel, era legat astfel. Ar fi putut să ocolească lanțurile, dacă nu și-ar fi iubit atât de mult națiunea. Israel rămâne fără dezvinovățire, iar apostolul Pavel devine prizonier și martir.

Astfel, Pavel părăsește definitiv Ierusalimul. El îl vizitase din când în când și ar fi voit să rămână în el, dar nu era locul lui acolo. Ierusalimul fusese obiectul îngrijirii dumnezeiești și centrul binecuvântărilor de veacuri, dar avea să fie călcat în picioare de națiuni; templul lui avea să fie dărâmat și turma Domnului Isus – care se adunase aici – avea să fie risipită. După câțiva ani, orașul acela, centrul căilor lui Dumnezeu, avea să fie zdrobit sub picioarele grele și crude ale romanilor. Plecarea lui Pavel poate fi socotită ca semnul care mergea înaintea acestor întâmplări. Marele adevăr care-i fusese descoperit, nu putea fi pe deplin arătat decât după ce țara, ca loc în care lucra Dumnezeu, era părăsită.

Creștinul înțelegător va privi călătoria lui Pavel la Roma cu cel mai mare interes.⁴

Părăsind Ierusalimul, apostolul Pavel nu părăsește pe Israel. Apostolul nu-și pierde nădejdea cu privire la acest popor. Nu a fost primit în Ierusalim, dar poate îl vor primi la Roma. Dacă nu au ascultat mărturia în răsărit, poate o vor primi în apus. Oricum, el va încerca, fiindcă nu va părăsi pe cei care nu-l primiseră. În cartea Faptele Apostolilor 28.17, 18, 20, 23 citim: „Și a fost că după trei zile, el i-a chemat împreună pe cei care erau conducători ai iudeilor; și, când s-au adunat ei, le-a zis: «Fraților, deși eu n-am făcut nimic împotriva poporului sau a obiceiurilor părintești, din Ierusalim, am fost predat ca întemnițat în mâinile romanilor, care, după ce m-au cercetat, voiau să-mi dea drumul, pentru că nici o vină de moarte nu era în mine... Deci pentru acest motiv v-am chemat: să vă văd și să vă vorbesc; căci pentru speranța lui Israel sunt legat cu acest lanț». Și hotărându-i o zi, veneau la el, la locuința lui, mai mulți. El le vorbea de dimineața până seara, mărturisind despre Împărăția lui Dumnezeu căutând să-i încredințeze cu privire la Isus, atât din legea lui Moise, cât și din profeți“.

Solul în lanțuri tot mai căuta oile pierdute ale casei lui Israel, oferindu-le lor mai întâi mântuirea lui Dumnezeu. Dar ei erau în neînțelegere unii cu alții și, la sfârșit, apostolul a fost nevoit să le spună: „Bine a vorbit Duhul Sfânt, prin profetul Isaia către părinții noștri, spunând: «Mergi la poporul acesta și spune: Auzind, veți auzi și nicidecum nu veți înțelege; și, văzând, veți vedea și nicidecum nu veți cunoaște».“ De acum nu mai are nici o nădejde. Toate eforturile dragostei fuseseră în zadar și apostolul, cu inima întristată, îi lasă pe iudei în starea lor de orbire, ca urmare a faptului că nu au primit mântuirea lui Dumnezeu. Orice piedică a fost dată la o parte din calea predicării depline a întregii Evanghelii de către Pavel. El se află în mijlocul națiunilor, prizonier la Roma și părăsit de către evrei. El a făcut tot ce i-a stat în putință ca să mai rămână cu ei.

Mai înainte, inima lui plină de dragoste nu îndrăznea să repete judecata prorocului. Acum totul se sfârșise; orice nădejde era pierdută. Toate așezările și tovărășiile omenești nu sunt pentru el decât ruină și dezamăgiri. De acum încolo, el trebuie să descopere taina sfântă după care Biserica va fi condusă de pe pământ la cer. Așa se termină cartea Faptele Apostolilor, care – ca și Evangheliile – este, mai mult sau mai puțin, în raport cu mărturia dată lui Israel. Câtă vreme

⁴ Un gând însemnat în legătură cu subiectul nostru este acesta: Călătoria apostolului Pavel la Roma este istoria Bisericii pe pământ. Corabia pornește în bună stare, gata să înfrunte tăria valurilor. După câteva zile, apostolul dă un sfat care nu este primit și naufragiul are loc. Trebuie totuși să facem deosebire între corabie și cei ce erau în ea; corabia a fost sfărâmată, dar cei ce erau în ea au scăpat. Să aplicăm acest lucru la istoria Bisericii, în mersul ei pe pământ. Mărturia pleacă din Ierusalim, de unde pleacă și apostolul Pavel la Roma. Mărturia apostolului ar fi condus Biserica pe pământ și ar fi păzit-o de naufragiu; dar această mărturie, fiind părăsită, a adus ruina. Totuși, să însemnăm deosebirea între mărturia colectivă a Bisericii și credințioșia fiecăruia în parte. „Cine are urechi de auzit“ va găsi totdeauna cuvinte de învățătură și de îndrumare, chiar în vremurile cele mai întunecoase. Valurile pot să sfărâme mărturia colectivă, dar „cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac!“

Israel era acela spre care se îndrepta mărturia, ea a continuat, dar a încetat când Israel a fost lăsat în rătăcire.

Să vedem acum care era această „taină“, această „mărturie“, această „Evanghelie“ - și ce avea ea deosebit. Este însemnat lucru să înțelegem adevărul acesta. Care era Evanghelia lui Pavel? Era ea, în ce privește mărturia păcătosului deosebită de aceea pe care o propovăduiau ceilalți apostoli? Nu! Pavel propovăduia atât iudeilor, cât și neamurilor, *pocăința* față de Dumnezeu și *credința* în Domnul Isus Hristos. Acesta era miezul propovăduirii lui; dar ce era deosebit în Evanghelia lui Pavel, nu conținea căile lui Dumnezeu față de păcătoși, ci mai ales ***căile Lui față de sfinți***. În ea era vorba de mântuirea păcătosului după ce a fost socotit drept. Ceea ce deosebea Evanghelia lui Pavel era **poziția în care așeza Adunarea**. Nu era decât un singur mijloc de mântuire pentru păcătos: CREDINȚA ÎN JERTFA DOMNULUI ISUS HRISTOS; dar puteau să fie diferite trepte de înălțare în ce privește poziția celor credincioși. De pildă, un credincios de la începutul cărții „Faptele Apostolilor“ avea favoruri mai înalte decât un sfânt de sub Lege. Moise, profeții, Ioan Botezătorul, Domnul nostru (în slujba Sa personală) și cei doisprezece apostoli, toți arată diferite înfățișări ale poziției credinciosului înaintea lui Dumnezeu; dar Evanghelia apostolului Pavel mergea mai departe. Ea nu era Împărăția oferită celor ce se pocăiau, cum a vestit-o Ioan Botezătorul și Domnul nostru Isus Hristos; nu era nici Împărăția deschisă iudeilor și națiunilor de apostolul Petru (în Faptele Apostolilor capitoul 3 și 10); ci era chemarea cerească a Bisericii alcătuită din iudei și națiuni într-un singur Trup, nu pe pământ, ci așezată în locurile cerești, în Domnul Isus Hristos.

Epistola către Efeseni descoperă deplin taina voii lui Dumnezeu, în ce privește Adunarea. Acolo aflăm o învățătură deplină cu privire la poziția noastră cerească, la nădejdele noastre cerești și la lupta noastră în locurile cerești. Apostolul înfățișează acolo Biserica nu ca fiind în călătorie pe pământ – lucru care este mereu adevărat – ci ca așezată în cer; nu lucrând aici jos, ci odihnindu-se acolo sus. Astfel este scris că Dumnezeu ne-a înviat împreună cu Hristos și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos. Nu că El va face acest lucru, ci că l-a și făcut. Când Domnul Isus a înviat din morți, toate mădularele Trupului Său (Adunarea) au fost înviate; când El S-a înălțat la cer și ei au fost înălțați; când El S-a așezat acolo, s-au așezat și ei. Toate acestea erau în planul lui Dumnezeu și trebuiau să se înfăptuiască cu timpul, prin Duhul Sfânt trimis din cer.

Acesta era gândul, hotărârea neclintită a lui Dumnezeu cu privire la mădularele Trupului care este Adunarea. Credincioșii nu au cunoscut mai înainte acest adevăr; el nu a fost arătat prin slujba celor doisprezece apostoli, după cum vedem în Faptele Apostolilor, pentru că mărturia pentru Israel continua încă. Atâta vreme cât țara lui Israel era locul lucrărilor dumnezeiești și cât rămânea încă ceva motiv de nădejde pentru Israel, taina cerească nu era vestită; când însă țara a fost părăsită și Israel a fost lăsat la o parte, apostolul neamurilor scrie din închisoarea din Roma, Bisericii, și-i arată toate privilegiile strălucite în legătură cu poziția ei în Domnul Isus Hristos.

Pavel, prizonier în Roma, înțelesese că nu mai era nimic de sperat de la om. Nu se mai gândea la o desăvârșită mărturie pe pământ dată de Biserică. El nu vedea Biserica decât în cer, în toată frumusețea și perfecțiunea Domnului Isus. El știa care va fi mersul ei pe pământ; se va întâmpla cu ea ce s-a întâmplat cu corabia în care el călătorise de la Ierusalim la Roma. Dar inima lui i-a fost întărită prin fericita siguranță că nimic nu putea atinge unitatea Trupului Domnului Isus Hristos; căci, cu toate că, arătarea în afară a acestei unități lipsea pe pământ, ea era păstrată neatinsă în cer. Această siguranță, era un izvor de bucurie pentru apostolul Pavel, cu toate că se afla în temnița lui Nero ca un prizonier disprețuit.⁵

⁵ Este însemnat lucru să avem gânduri corecte cu privire la prezența Duhului Sfânt în Adunare și cu privire la Trupul Domnului Isus. Cine are pe cea dintâi va căuta și pe a doua. Iată ce scrie un prețios slujitor al Domnului: „Duhul Sfânt a coborât din cer ca să strângă un singur Trup pe pământ. Am fost botezați într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup; și suntem răspunzători să păstrăm unitatea Duhului. Cel ce a făcut unitatea Trupului este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu a dat în Biserică daruri de vindecări, negreșit că acest lucru nu este și în cer. Nu avem decât să citim 1 Corinteni 9.17 și vom vedea că unitatea Bisericii pe pământ este un lucru de temelie, însemnat și

Apostolului Pavel nu-i era teamă căci el știa că Biserica, deși sfărâmată aici, era în mâinile Fiului lui Dumnezeu și că El este atotputernic să o păstreze până în clipa binecuvântată când va fi răpită ca să întâmpine pe Domnul. Dar va întreba cineva: „Cum se poate zice că cei credincioși sunt așezați în locurile cerești când de fapt ei sunt încă în lume, în luptă cu durerile și ispitele ei?” Același lucru se poate spune și cu privire la învățătura din Romani capitolul 6: „Cum se poate zice că cei credincioși sunt morți față de păcat, când ei simt mereu lucrarea păcatului?” Răspunsul la aceste două întrebări se găsește în faptul că Dumnezeu vede pe credincios ca mort în Hristos; tot așa vede El și Adunarea: înviată și așezată în cer, în Hristos Isus. Dar numai prin *credință putem înfăptui aceste adevăruri!* Este scris: „Socotiți-vă morți”; așa spune Dumnezeu (Romani 6.11)! Puterea credinciosului pentru a stăpâni stricăciunea care rămâne în el stă în faptul că el se *socotește mort față de păcat*; și puterea de a se despărți de lume stă în faptul că el se socotește înviat și așezat în Hristos. După gândul lui Dumnezeu, Biserica nu are a face cu păcatul și cu lumea; ea este ca și Hristos; dar gândul lui Dumnezeu și înfăptuirea lui sunt două lucruri deosebite.

Se mai poate spune că la Romani 11, apostolul afirmă că națiunile iau locul lui Israel pe pământ. Dar acolo nu este vorba de taina Bisericii: „Măslinul” nu este simbolul Trupului Domnului Isus Hristos în cer. În Romani 1, apostolul Pavel vorbește de Evanghelia sa și de dorința de a o vesti în Roma. În ultimul capitol din Romani, el lasă să se înțeleagă că se gândește la descoperirea tainei, dar în primele unsprezece capitole nu vorbește mai pe larg despre Biserică ca Trup al Domnului Isus. Nu este gândul Duhului Sfânt să vorbească în această parte a Scripturii de evrei și națiuni așezați ca un singur Trup în cer. Nu se va putea spune niciodată despre Biserică ca Trup al Domnului: „Vei fi tăiat!” Numai gândul la așa ceva este un lucru care te cutremură.

Ce este, deci, măslinul? Este pomul mărturiei pe pământ; în el au fost altoite națiunile care se numesc creștine, dar care nu au stăruit în bunătatea lui Dumnezeu. Măslinul, ca împărăție, este în raport cu pământul; și tot ce este al pământului nu va fi niciodată desăvârșit. Biserica nu este a pământului în ce privește originea și nădejdea ei; ea este din cer. *Timpul Bisericii este o paranteză în istoria căilor lui Dumnezeu fără nici o legătură cu ce a fost mai înainte sau cu ce va fi mai pe urmă.* Întâmplările de pe pământ nu sunt legate de prezența ei aici sau lipsa ei de aici. Dacă răpirea Adunării ar avea loc în seara aceasta, lumea și toate sistemele ei politice și religioase și-ar urma mai departe drumul lor, ca și până acum. **Adunarea lui Dumnezeu nu face parte din mecanismul acestei lumi și toți care vor s-o introducă în acest mecanism nu înțeleg adevăratul ei caracter.**

Dacă sufletele noastre sunt pline de taina cerească a Bisericii, vom putea să judecăm sănătos creștinătatea cu sectele și sistemele ei. Cititorul creștin va înțelege că sufletul omenesc nu poate să înțeleagă adevărul dumnezeiesc cu privire la Adunare, dar chiar i se împotrivesc. Am văzut cât timp a trebuit pentru ca omul să poată să prindă înțelesul ei și că acest înțeles i-a fost – ca să zicem așa – impus. Ne este de ajuns să cercetăm istoria Bisericii în timpul ultimelor veacuri ca să vedem cât de slab a fost păstrat acest adevăr și cât de repede a fost uitat și părăsit. Inima firească se leagă de pământ. Gândul unei tovărășii pământeste are o atracție pentru ea.

dumnezeiesc. Acesta este marele adevăr care va deosebi pe cei care au credință pentru a merge cu credincioșie în aceste zile din urmă. Fără aceasta, așteptarea venirii Domnului Isus Hristos nu va fi decât nădejdea eliberării fiecăruia. Toată epistola către Efeseni se ocupă cu acest adevăr care alcătuiește temelia așteptării; tot așa și alte epistole.“

Coborârea Duhului Sfânt pentru a alcătui Biserica și prezența Duhului Sfânt pe pământ, caracterizează lucrarea lui Dumnezeu, în timpul cât Domnul Isus este sus și este dovada ce nu poate fi clintită că această unitate există pe pământ. De aceea, cei care au părăsit pământul, pentru a merge în cer (cu toate că sunt mereu din Biserică), nu sunt socotiți ca făcând parte din unitatea de acum, de aici, de jos. Sufletele lor sunt despărțite de trupurile lor și ei lipsesc de pe locul unde Domnul Se preamărește astăzi prin faptele puterii Lui. Ei nu mai fac parte din această unitate, care dă mărturie despre harul lui Dumnezeu pe pământ. Atenționez pe cititor căci ori de câte ori menționez în aceste meditații că Adunarea nu este aici, aceasta înseamnă că izvorul și puterea unității ei nu sunt aici, dar este sigur că unitatea ar trebui să se arate aici pe pământ.

Adevăratul caracter al Bisericii nu va fi înfăptuit decât de o minoritate. Reformatorii veacului al XVI-lea nu au cercetat acest subiect însemnat. Ei au fost unelte pentru a pune în lumină prețioasa învățătură a mântuirii prin credință în contrast cu superstiția romano-catolică, și pentru a arunca asupra sufletelor oamenilor lumina Scripturii în opoziție cu dogmele false și amăgitoare ale tradiției omenești. Era mult, totuși trebuie să recunoaștem că ei nu s-au ocupat de poziția și nădejdea Bisericii. În adevăr este o foarte mare depărtare între sistemele omenești religioase și Adunarea din cer; la sfârșit se va vedea că nu este unire între aceste două căci orice sistem religios alcătuit și condus de înțelepciunea și puterile omenești, oricât de bine intenționate ar fi principiile lui, are întotdeauna în sine lucruri pământești. Judecate de Duhul Sfânt în strălucirea luminii cerești, toate sistemele au lipsuri și abateri.

Gândul cu privire la Adunarea în CER – oameni de jos care-și au centrul unirii SUS – este prea curat și prea înalt ca să poată fi cunoscut de firea omenească. Inima se leagă de lucrurile de jos, neînțelegând că, în timpul când Dumnezeu Își strânge Adunarea prin Duhul Sfânt, El nu Se ocupă de pământ. El lucrează ca să pregătească Trupul lui Hristos pentru cer. În timpul când se ocupa pe față de pământ, Biserica nu exista ca Biserică; iar când Dumnezeu va începe să Se ocupe din nou de Israel și de pământ, Biserica va fi departe de pământ. Pentru a înțelege acest adevăr este nevoie de o mai mare măsură de înțelegere duhovnicească.⁶

O întrebare se ridică, firește, în sufletul oricărui credincios: Care este forma cea mai potrivită cu Scriptura a conducerii Adunării? Singurul răspuns la această întrebare este: ***Atașați-vă de cei care-și dau toată silința să păzească unitatea Duhului prin legătura păcii!*** Sectele nu alcătuiesc Adunarea; partidele religioase nu alcătuiesc Trupul lui Hristos! Dacă ne alipim de secte ne vom găsi în vreun pârâiaș care vine de la curva cea mare despre care vorbește Apocalipsa 17 și 18. Să nu ne înșelăm căci principiile se vor dezvolta și sistemele își vor găsi apogeul. Părerile greșite vor lucra pentru a împiedica înfăptuirea adevărilor cerești de care vorbim. Cei ce vor voi să păstreze Evanghelia lui Pavel se vor afla ca și el, părăsiți și disprețuiți în mijlocul strălucirii acestei lumi. Ciorovăielile dintre secte și zgomotul certurilor religioase vor înăbuși, fără îndoială, glasurile modeste ale celor ce vor vorbi de chemarea cerească a Adunării și de răpirea ei.

Omul duhovnicesc însă, care se află în mijlocul acestei încurcături de plâns, să-și aducă aminte că, orice sistem de disciplină bisericească și tâlcuire profetică ce leagă Adunarea de pământ și de lucrurile de pe pământ, este împotriva Duhului și a adevărului marelui taine care a fost descoperită de Duhul Sfânt în scrierile apostolului nașionilor.

Terminând, voi spune că simt profund cât am fost de slab în arătarea învățaturii cu privire la Adunare; dar nu mă îndoiesc de însemnătatea acestei învățături și sunt încredințat că odată cu apropierea sfârșitului, lumina acestui adevăr se va răspândi mai mult peste credincioși. Mă tem că acum puțini îl înțeleg. Dacă s-ar fi înțeles mai bine chemarea cerească a Adunării, s-ar fi făcut mai puține eforturi pentru a dobândi un nume și o situație pe pământ. Pavel, marele martor al chemării cerești a Adunării, nu putea să apară în ochii oamenilor acestui veac decât ca un om fără preț. La fel va fi și cu cei ce merg după învățăturile lui și pe urmele lui, care sunt urmele

⁶ Trebuie să facem deosebire între lucrările publice ale lui Dumnezeu și între lucrările tainice ale providenței Sale. Cele dintâi au încetat când Israel a fost lăsat la o parte și vor începe iarăși când Israel va reveni pe scenă; însă lucrurile ascunse ale Providenței continuă mereu. *Dumnezeu conduce evenimentele pentru a-Și împlini voia.* Adunarea nu are nevoie de ajutorul lumii în ce privește rânduiala sau disciplina. Duhul Sfânt locuiește în Adunare oricât de sfărâmată sau risipită ar fi ea, cu toată necredința omului în această privință. Dacă cineva vrea să introducă în ea lucruri pământești sau omenești, nu va face decât să întristeze pe Acela a cărui prezență este lumina credincioșilor, izvorul, puterea slujirii și a disciplinei. Cât despre nădejdea Adunării, noi așteptăm pe Mântuitorul, nu întâmplările de pe pământ. Slavă Domnului că cei credincioși n-au să aștepte arătarea lui Anticrist, ci arătarea în măreție a slavei Fiului lui Dumnezeu, care i-a iubit și S-a dat pe Sine pentru ei. *Credincioșii trebuie să înțeleagă că ei n-au de așteptat decât răpirea lor pentru a întâlni pe Domnul Isus în văzduh.* Lumea își va bate joc de această așteptare și învățătorii mincinoși vor da învățături împotriva acestui adevăr pentru a zdruncina credința celor sinceri; dar, *prin har, noi ne vom mângâia mai departe unii pe alții și vom spune împreună cu prorocul: „Sunt aproape zilele și împlinirea fiecărei viziuni“ (Ezechiel 12.23).*

Mântuitorului! Apostolul se putea mângâia cu gândul că „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: «*Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Săi!*» și «*Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de nedreptate!*»“ Apostolul știa că tocmai în timpurile cele mai întunecate, unii vor chema Numele Domnului dintr-o *inimă curată*.

O, de ne-ar fi dat să drumețim cu astfel de credincioși în mijlocul acestei lumi triste până vom vedea pe Domnul Isus, așa cum este și vom fi făcuți pentru totdeauna asemenea Lui!